

ЪРЛ СТЕНЛИ ГАРДНЪР СЛУЧАЯТ С ПАЛТОТО ОТ ВИЗОН

Част 39 от „Пери Мейсън“

Превод от английски: Милена Венкова-Радева, 1990

chitanka.info

1

Пери Мейсън и секретарката му Дела Стрийт излязоха от съда, където прекараха тежък ден. Разпитаният под клетва свидетел се бе оказал хитър и уклончив, адвокатът му ги заливаше с процедурни възражения и само благодарение на огромното си умение Мейсън бе успял да измъкне важните факти.

Адвокатът и секретарката му влязоха в ресторанта на Морис Албърг и се уединиха в дъното, в преградено със завеса сепаре. Дела въздъхна с облекчение и вдигна поглед към мъжественото лице на шефа си.

— Чудя се как издържаш. Аз съм като изцеден лимон.

Морис Албърг нарочно отпрати келнера и дойде лично да обслужи видния си клиент.

— Уморен ли сте, мистър Мейсън? — запита той.

— Ужасно — призна адвокатът.

— Сигурно цял ден сте били в съда?

Мейсън кимна.

— Взвахме показания, Морис — обясни Дела и посочи стенографския си бележник. — Аз ги записвах.

— Две двойни бакарди — поръча Мейсън, — с повечко лимон.

Морис предаде поръчката на келнера, после предложи:

— Имаме чудесни печени пилета. А пържолите са просто мечта.

Той целуна красноречиво върховете на събраните си пръсти.

— Какво е това, Морис? — засмя се Дела Стрийт. — Откъде го измисли?

— Кое, пържолите ли?

— Не, жеста.

Собственикът на ресторанта грейна в усмивка.

— От киното. Трябваше да видите обаче какъв боклук сервира онзи от филма — от пръв поглед си личеше, че пържолите му са като подметки.

— Остави жестовете сега — посъветва го Мейсън. — Дай ни две дебели, сочни пържоли, много картофи по лионски, филийки с масло и...

Той погледна въпросително към Дела Стрийт. Тя кимна.

— Чесън — добави адвокатът.

— Чудесно! — възкликна Морис Албърг. — Идвам веднага. Най-хубавите!

— Крехки и сочни — напомни Мейсън.

— Най-хубавите — повтори Албърг и изчезна зад зелената завеса.

Мейсън поднесе табакерата си към Дела Стрийт, запали цигарата ѝ, сетне сам дръпна дълбоко от своята, бавно изпусна дима и притвори очи.

— Ако онзи стар козел беше казал истината веднага, вместо да увърта — изсумтя той, — щяхме да свършим за петнайсет минути.

— Е, нали накрая успя да го накараш да си признае.

— Накрая — подчерта Мейсън. — Все едно, че се опитвах да хвана живак с голи ръце. Щом му задавах въпрос, той започваше да говори за какво ли не, усукваше, извърташе, измъкваше се, подмяташе лъжливи улики, мъчеше се да промени разговора.

— Забеляза ли, че му зададе един и същи въпрос точно дванайсет пъти?

— Не съм броил колко пъти, но тъкмо с това обърнах хода на нещата. Задавах му въпроса, той започваше да разтяга локуми, аз го изчаках, докато свърши, и отново му задавах същия въпрос със съвсем същите думи. Той се опитваше да ме подведе с нещо друго. Кимах внимателно, като че ли приемах всичко, и го подтиквах към нови постижения на словесното извъртане. Накрая му зададох същия въпрос със съвсем същите думи.

Адвокатът се подсмихна, когато си спомни случилото се.

— В крайна сметка това го пречупи — отбеляза Дела Стрийт. — След като се предаде, вече беше лесен.

Морис Албърг донесе коктейлите, които искряха розови и студени във високите чаши.

Мейсън и Дела Стрийт се чукнаха и мълчаливо вдигнаха тост. Съдържателят на ресторанта, който ги наблюдаваше от входа, сви рамене.

— Как само си говорите с поглед!

— Мистър Мейсън се уморява да говори с думи — отвърна Дела Стрийт леко смутена.

— Разбира се, на адвокатите им идва до гуша от приказки — изломоти Морис Албърг, замазвайки не тактичната си забележка.

— Пържолите ще станат ли скоро? — попита Мейсън.

Съдържателят кимна.

— Хубави ли са?

— Най-хубавите! — С жест, който приличаше на благословия, Морис излезе заднишком от сепарето и завесата падна след него.

Мейсън и Дела Стрийт изпиха коктейлите си на спокойствие, след това Албърг се появи отново с табла, на която бяха натрупани чинии с цвъртящи пържоли, картофи по лионски и нарязани франзели, апетитно препечени до златистокафяво и блеснали от разтопеното масло и настъргания чесън.

— Кафе? — попита той. Мейсън вдигна два пръста.

Албърг кимна, оттегли се и след малко се върна с голяма кана кафе, две чаши с чинийки, сметана и захар.

После в течение на няколко минути си намираше работа около тях: наля вода в чашите, провери дали има достатъчно масло. Очевидно не му се тръгваше. Мейсън хвърли многозначителен поглед към секретарката си.

— Не те разбирам, Морис — поде той. — Направи чудесен жест на гостоприемство, като взе поръчката ни, но да ни сервираш самият ти е ненужно престараване.

— Имам неприятности — въздъхна собственикът на ресторанта. — Сигурно всички имаме. В наше време никой не ще да работи освен началството... Все едно. Вие, приятели, сте дошли тук, за да забравите неприятностите си. Хапнете си спокойно.

Зелената завеса се спусна отново. Щом Мейсън довърши пържолата си, Албърг пак се приближи.

— Морис очевидно има проблеми, шефе — заключи Дела Стрийт.

Мейсън вдигна поглед.

— Ама че идиотщина! — не се сдържа Албърг.

— Кое? — попита Мейсън.

— Тази моя келнерка — направо е луда, абсолютно луда!

— Мисля, че проблемът е юридически, шефе — обади се Дела Стрийт закачливо. — По-добре внимавай.

— Точно така, по дяволите, юридически проблем е — избухна Морис Албърг. — Как бихте постъпили вие с момиче като това?

— Какво му е на момичето? — полюбопитства адвокатът.

— Работи при мен от пет дни. Днес е първо число от месеца — време за плащане. Казах й това. Приготвил съм й чека. Като я гледам, явно е зле с парите. А малко след като вие дойдохте, тя се изпари.

— Как така се „изпари“? — интересува се Мейсън.

— Излезе през задната врата и не се върна.

— Може Да е отишла до тоалетната — намеси се Дела Стрийт.

— Тогава какво ще търси на улицата?! — възрази Морис Албърг. — Измъкнала се през задната врата, хвърлила престилката си и дим да я няма. И при това без шапка, без палто, хем знаете какъв студ е.

— Може би не е имала палто — предположи Дела Стрийт.

— Разбира се, че има. Оставила го е в шкафа. Някога е било чудесно палто. Сега е проядено от молци.

— Проядено от молци? — учуди се Мейсън. — Какво е палтото?

— От най-хубавите.

— Би ли уточнил, Морис? — запита Дела.

— Визон — най-хубавият, прояден от молци.

— Продължаван, Морис — подкани го Мейсън, — нека да чуем какво още те гризе.

— Ами... не ми харесва тази работа. Обзалагам се, че полицията я търси.

— Защо мислиш така?

— Жената, която мие съдовете, я видяла през прозореца, който гледа към уличката. Хвърлила си престилката на земята и побягнала като луда. Заряза и мен, и чека с надницата си за пет дни, и коженото си палто, и ресторанта, пълен с разгневени клиенти. А аз не подозирах — мислех, че обслужва масите и всичко е наред. После звънецът зазвъня — ето, и сега продължава, чувате ли? Дела Стрийт кимна.

— Готвачът — продължи Албърг — го натиска, когато храната е готова за сервиране. Сега там са се натрупали поръчките на нашата Дикси. Мислех, че обслужва някоя маса, а тя се изпарила. И какво следва от това? Храната изстива, клиентите побесняват, а момичето се носи по улицата като антилопа. Що за идиотщина!

— Е, и какво направи ти? — попита Мейсън.

— Накарах другите момичета да поемат по още една маса и аз самият се хванах за работа. Ама какво чудо, умът ми не го побира! Работи пет дни и после побягва като заек.

Мейсън бутна чиниите настрана. Погледът му издаваше, че е заинтригуван.

— Тя знаеше, че ще ѝ платиш, така ли?

— Да. Искях да ѝ дам парите преди половин час. Беше заета. Каза, че ще си ги вземе по-късно.

— Значи не е имала намерение да напуска, поне тогава.

Албърг сви рамене.

— Следователно — продължи Мейсън, — щом е хукнала така внезапно, някой е влязъл и я е изплашил.

— Полицията — реши Албърг. — Търсят я. Моля ви да поемете моята защита.

— Идвали ли са детективи? — попита Мейсън.

— Май не... Чисто и просто тя се изпари.

— Бих искал да видя палтото ѝ, Морис.

— Палтото — повтори Морис. — Точно то ме тревожи. Какво да правя с него? Парите са си нейни. Може да ги получи когато поиска. Но палтото — ами ако е ценно? Кой ще отговаря за него? Какво да го правя?

— Остави го някъде на съхранение — посъветва го Мейсън. — Дай да му хвърлим един поглед.

Албърг кимна и отново изчезна.

— Сигурно е видяла някой да влиза — я детектив, я някой друг... — предположи Дела Стрийт.

— Почакай — прекъсна я Мейсън. — Нека да не прибързваме с изводите, Дела. Първо да огледаме палтото.

Албърг го донесе. Дела Стрийт неволно възкликна:

— Жалко! Ах, колко жалко!

Дори от разстояние се забелязваше, че палтото е проядено от молци. По предницата му съвсем ясно личаха проскубаните дупки в гладката лъскава кожа. Щетите може би нямаше да бъдат толкова очебийни, ако беше някое по-евтино палто, но на тази разкошна кожа личаха съвсем ясно.

Дела Стрийт стана от масата, грабна палтото, намери бързо марката му и възкликна:

— Господи, шефе, та това е истински визон от „Колтън и Колфакс“!

— Навярно го е купила преоценено — намеси се Албърг.

— Едва ли — усъмни се Мейсън. — Струва ми се, че не би било трудно да се поправи. Има места, на които биха могли да се зашият нови парчета... Да, погледнете...

— Ами разбира се — съгласи се Дела Стрийт. — Проядено е само на два-три места по предниците. Биха могли да се вмъкнат кожички и ще заприлича на ново. Нито един търговец на стари вещи не би продал такова палто в това състояние. Би дал да го поправят и после ще му вземе хубава цена.

— И палтото е на келнерката, така ли? — попита Мейсън.

— Или е нейно, или го е откраднала — отговори Албърг. — Може би в началото е било опасно да го държи при себе си и от немай-къде го е тикнала за седмица-две в някой шкаф, където са го намерили молците.

— А може някой приятел да ѝ го е подарил, след което е изчезнал, и тя е решила, че сигурно е откраднато — отбеляза Мейсън замислено. — Във всеки случай тук има загадка, а аз обичам загадките, Морис.

— Аз пък не ги обичам — натърти съдържателят на ресторанта.

Мейсън огледа внимателно палтото, особено по страничните шевове.

— Смяташ, че марката е фалшива? — попита Албърг.

— Марката е истинска — отвърна Мейсън. — Възможно е да е взета от друго палто и да е пришита тук... Стой, какво е това? Този шев е нов. Конците са малко по-различни на цвят.

Пръстите му опипаха хастара около новия шев.

— Тук има нещо, Морис.

Мейсън погледна собственика на ресторанта и след това се поколеба.

— Ти командваш — рече Албърг.

По лицето на адвоката се изписа напрежение.

— Има някои особени обстоятелства във връзка с този случай, Морис.

— На мен ли ще го обясняваш?

— Да предположим, че от самото начало палтото е било купено от тази млада жена — започна Мейсън. — Това означава, че тя някога е била доста добре материално. После навярно ѝ се е наложило набързо да замине някъде и го е оставила. Не е могла сама, нито е имало на кого да възложи да се погрижи за него.

— Е, и? — попита Дела.

— След известно време — продължи Мейсън, — през което молците са нападнали палтото, тя се е върнала, вече изпаднала в твърде затруднено положение. Била е отчаяна. Отишла е да си вземе коженото палто. Облякла го е. Не е имала достатъчно пари да даде да ѝ го преправят или изкърпят или както там се нарича поправката на кожено палто.

— Наистина беше закъсала — обади се Морис Албърг.

— Дошла е в ресторанта и е започнала работа. Трябва да е била твърде зле, за да се реши да стане келнерка. И когато чекът ѝ е бил готов и тя е знаела, че трябва само да си го поиска от Морис, изведнъж я обхванала паника и побягнала, зарязвайки палтото и парите си.

Морис Албърг присви очи.

— Аха. Като те слуша човек, веднага му става ясно като две и две — четири. Лежала е в затвора. Възможно е да е застреляла приятеля си по време на скандал. Измъкнала се е незаподозряна, но се е страхувала да я видят с коженото палто.

— Тогава защо не го е оставила някъде на съхранение? — попита Дела Стрийт.

— Не е искала да се разбере, че е замесена в убийство. Извършила го, е, но не са я хванали... Чакайте, може да е карала пиана и да са я арестували. Дала е фалшиво име, за да не разбере никой коя е. Получила е присъда три месеца затвор и ги е излежала под фалшиво име. Ами да, на мен ми се представи като Дикси Дейтън. Веднага си личи, че е фалшиво име... Точно така, лежала е в затвора. Дела Стрийт се засмя:

— С въображение като твоето, Морис, би трябвало да пишеш романи.

— С въображение като моето — отвърна Морис унило — виждам как полицията вече влиза в ресторанта. В такава каша се забърках — престъпник да работи тук. Ако я търси полицията, ще

излезе, че съм я укривал... Много важно, че имам приятели в Управлението. Каква полза от това?

— Давай, давай — засмя се Дела Стрийт. — Ех, как се навиваш, Морис. Още малко, и ще се изкараш осъден за убийство, вързан на електрическия стол, а газовата ка...

— Спри! — Морис я прекъсна така рязко, че гласът му прозвуча като изстрел от пистолет. — Дори на шега не го казвай.

За момент настъпи тишина, сетне Албърг се успокои и кимна енергично.

— Това е. Някога е била богата. Сетне се е забъркала в нещо. Може би — марихуана. Да, да. Отишла е на събиране на наркомани и са я хванали. Тикнали са я за шест месеца в затвора. А палтото е останало в шкафа и не е имало кой да се погрижи за него. Та докато излезе от затвора, са се завъдили молци...

— Та е влязла значи в затвора богата — усмихна се Мейсън, — а е излязла без пукната пара.

Албърг се замисли над казаното и се намръщи.

— Как така? — попита той.

— Не питай мен — отвърна Мейсън. — Това е твоята теория. Аз само ти показвам слабите ѝ страни. Ако тя е била богата светска дама, хваната на наркоманско събиране, и е излежала шест месеца затвор, тогава защо, като е излязла от затвора, се е принудила да започне работа като келнерка?

— Е — промълви Албърг, — туй наистина е труден въпрос.

— Разкажи ни как тя избяга — подкани го Мейсън. — Какво точно се случи, Морис? Трябват ни факти, а не твоите свободни съчинения.

— Ами тя просто си излезе — заразправя Албърг, — както ви казах. Чух, че звънецът, който готвачът натиска, когато храната е свалена от печката и е готова за сервиране, иззвъня няколко пъти. Не обичам да го чувам, защото означава, че келнерките не успяват да се справят с работата.

— Колко келнерки имаш? — попита Мейсън.

— Пет и един мъж, който обслужва сепаретата в тази част на ресторанта. Работи при мен отдавна. Най-добре е да сервираш в сепаретата, защото там се получават най-големи бакшиши.

— Добре, продължавай, какво стана с келнерката?

— След като чух звънеца, няколко пъти ходих да проверя какво е положението. Храната в чиниите, натрупани на полицата до печката, изстиваше. Запътих се да се разправа с келнерките. Тогава един от клиентите ме спря с въпрос защо храната се бави толкова. Попитах го кой го обслужва и той ми я описа. Разбрах, че е Дикси. Потърсих я наоколо. Нямаше я. Всичката храна на полицата беше за масите на Дикси. Изпратих едно от момичетата в тоалетната. „Измъкни я оттам — рекох, — не ме интересува лошо ли ѝ е, или не, измъкни я оттам.“ Но тя не беше там. Тогава жената, която мие съдовете, ми каза, че я видяла. Излязла през задната врата и избягала по уличката. Както обикновено, когато се случи нещо непредвидено, човек първо трябва да се погрижи за клиентите, така че накарах момичетата да разнесат храната по масите, всяка от тях да поеме по още една маса и... После дойдох при вас да ви се оплача.

— Келнерката дружеше ли с някое от момичетата?

— С нито едно. Все си мълчеше.

— Никакви приятелки ли нямаше?

— Държеше се настрана. Другите келнерки я смятаха за надута — заради това и заради палтото от визон.

— Аха, ясно... — промърмори Мейсън.

Един келнер дръпна зелената завеса и докосна Албърг по рамото.

— Извинявай, шефе, дошла е полицията.

— Ох — изпъшка Албърг и безпомощно погледна през рамо. — Настани ги в някое сепаре, Тони. Не искам хората в ресторанта да видят как полицията ме разпитва... Знаех си, че работата ѝ не е чиста... — Всички сепарета са заети — прекъсна го келнерът.

Албърг изстена.

— Покани ги тук — предложи Мейсън.

Лицето на съдържателя на ресторанта просветна.

— Наистина ли нямате нищо против?

— Щом сме стигнали дотук, по-добре да караме докрай.

Албърг се обърна към келнера:

— Цивилни ли са или в униформа?

— Цивилни.

— Доведи ги — нареди той. — Донеси още няколко стола, Тони, кафе и пури, хубави пури — от най-хубавите.

Келнерът се оттегли. Албърг се обърна към Мейсън:

— Много мило от ваша страна, мистър Мейсън.

— Дреболия. Още повече, че умирам от любопитство. Как мислиш, какво търсят?

— Какво търсят? Какво търсят? — развълнува се Албърг. — Търсят момичето, разбира се, и палтото от визон. Дори и да не е било откраднато, ще го вземат като доказателство. След две седмици ще го носи приятелката на полицаия. Какво да правя с него? Аз...

— Слушай — намеси се Дела Стрийт, — сложи го на облегалката на стола ми. Ще помислят, че е мое.

Албърг бързо метна палтото на облегалката на Дела Стрийт.

— Не бих искал да крия нищо от тях — измърмори той, — но не ми се ще да намерят тази дреха тук. Знаете как ще изглежда историята във вестниците: „Полицията намира откраднато визоново палто у една от келнерките в ресторанта на Албърг“ — и всички веднага ще си помислят, че е откраднато от някоя клиентка.

Завесата се вдигна и келнерът каза:

— Тук, моля.

Двама цивилни полицаи влязоха в сепарето. Единият от тях посочи Албърг.

— Този е.

— Здравейте — поздрави другият. — Сядайте, момчета, сядайте — разбъбри се Албърг. — Всички сепарета са заети, а ние с моя приятел точно разговаряхме, така че той предложи...

— Това е Мейсън, адвокатът — прекъсна го единият от полицаите.

— Точно така. Точно така. Пери Мейсън, адвокатът. Е, момчета, какво има? С какво мога да ви бъда полезен?

— Господа, мис Стрийт, моята секретарка — представи я Мейсън.

Полицаите изсумтяха в отговор. Никой от тях не каза името си. Говореше по-дребният от двамата. Келнерът донесе още два стола, кафе и пури.

— Мога ли да ви предложа още нещо? — попита Албърг.

— Не е необходимо — отказа същият полицаи. — Кажи му да донесе една голяма кана кафе. Аз го обичам с много сметана и захар. Колегата ми го пие чисто. Е, Албърг започвай по същество.

— За какво?

— За келнерката, знаеш.

— За коя келнерка?

— За тази, която избяга — отвърна полицаят. — Хайде да не губим време в празни приказки. Какво, по дяволите, те прихваща? Да не си замесен?

— Не разбирам — рече Албърг. — Защо питате мен? Тя работеше тук. Забелязали сте я и тя ви е забелязала и е избягала.

Полицаяте размениха погледи. Този, който водеше разговора, попита:

— Какво искаш да кажеш с това, че ни е забелязала?

— Не ви ли е забелязала?

— Не, по дяволите!

— Тогава защо избяга? — учуди се Албърг.

— Точно това сме дошли да ни обясниш.

— А откъде знаете, че е избягала?

— Някой се опитал да я накара да се качи в една кола, която била паркирана на уличката. Тя се дърпала. Мъжът имал пистолет. Стрелял по нея два пъти. Тя побягнала, стигнала до улицата и една кола, която бързала да мине, преди да се смени светлината на светофара, я блъснала. Шофьорът в нея не е виновен. Светофарът на ъгъла давал зелено. Човекът в другата кола, онзи с пистолета, се измъкнал на заден ход от уличката и бързо избягал.

Морис Албърг прокара ръка по плешивото си теме.

— Ах, дявол да го вземе!

— Та затова искаме да научим какво има около нея, какво се е случило. Носила е чантата си. Така разбрахме, че се казва Дикси Дейтън и че работи тук. Свидетели заявиха, че е келнерка, която излязла тичешком от уличката. Пред задния вход намерихме келнерска престилка. Жената, която мие съдовете, твърди, че е хукнала с всичка сила. Грабнала чантата си и дори не спряла да свали престилката си, докато не излязла навън... А сега ни кажи какво знаеш за нея.

Морис Албърг поклати глава.

— Току-що разказах на мистър Мейсън всичко, което знам. Дойде да работи тук. Изглежда, се нуждаеше от пари. Бях приготвил чека да ѝ платя.

— Как е истинското ѝ име?

— Дикси Дейтън — това е името, което ми каза.

— Прилича на фалшиво.

— И на мен ми се стори така — призна Албърт, — но това име ми даде и аз го написах на чека.

— Има ли номер на социална осигуровка?

— Разбира се.

— Кой е?

— Не мога да си спомня. Написан е на гърба на чека.

— Ще го видим, Какво я накара да избяга?

— Нямам представа.

Изглежда, полицаите смятаха, че по-важно е да допият кафето си, вместо да направят оглед.

— Някой видял ли е от какво се е уплашила?

— Май че не.

— Върви да провериш.

Морис стана и отиде в ресторанта. Дела Стрийт се усмихна любопитно.

— Господи, как успяхте да се появите толкова бързо?!

— Извикаха ни по радиото — обясни един от полицаите. — А вие какво общо имате с тази история?

— Нищо — отвърна Мейсън. — Точно привършвахме вечерята и си говорехме с Морис. Той ни разказа за келнерката, която избягала.

— А той откъде е разбрал?

— Поръчките се натрупали, храната изстивала, а клиентите започнали да се оплакват от обслужването.

В този момент Албърт се върна.

— Не можах да разбера какво я е уплашило, освен...

— Коя маса е обслужвала?

— Някоя от четирите, които ѝ бях определил. Тръгнала с таблата, на която имало три чаши с вода и тон чинийки с масло. Само това знаем със сигурност и нищо повече.

— Три чаши? — натърти Мейсън.

— Точно така.

— Ето ти и ключа към загатката — рече полицаят. — Обикновено хората вечерят сами, на двойки или четворки. Група от трима души е нещо необичайно. Това обяснява нещата. На една от масите ѝ е имало трима души? Тръгнала е да занесе поръчката и ги е познала. Или те са я познали.

Албърг кимна.

— Къде са тримата?

— Все още тук. Но не бих искал да ги разпитвате.

— Защо?

— Защото са ядосани, задето трябваше да чакат.

— Няма значение — отсече полицаят, — ще ги разпитаме.

— Не може ли да стане по-незабелязано?

— По дяволите с тези глупости! — кипна полицаят. — Някой се е опитал да убие момичето. Тя се е изплашила от хората на онази маса. Какво ще им цепим басма! Ще бъдат страшни късметлии, ако не ги закараме в Управлението. Хайде, Бил, да вървим.

Полицайте допиха кафето и дръпнаха столовете си назад. Албърг ги последва, като протестираше нерешително. Мейсън погледна към Дела Стрийт.

— Горкото момиче — промълви тя.

— Хайде да хвърлим един поглед — предложи Мейсън.

— На какво?

— На тримата.

Той тръгна напред и избра място, откъдето можеха да наблюдават масата, до която Морис Албърг заведе полицайте. Те не си дадоха никакъв труд да прикрият намеренията си. Всеки трябваше да разбере, че не се шегуват.

Компанията се състоеше от двама мъже и една млада жена. Мъжете бяха прехвърлили средната възраст, а жената беше към трийсетте.

Полицайте дори не сметнаха за нужно да седнат и да се престорят, че са техни приятели. Те застанаха до масата и проведоха разпита. Проведоха го основно. Поискаха им шофьорските книжки, карти и всякакви други документи за установяване на самоличността.

Останалите клиенти обръщаха любопитно глави Разговорите в ресторанта заглъхнаха, докато накрая всички открито наблюдаваха малката драма, която се разиграваше на масата. Мейсън докосна ръката на Дела Стрийт.

— Забележи самотния мъж, който яде пържолата си — прошепна той. — Добре го разгледай.

— Не разбирам, кого?

— Онзи, набития, с решителното изражение. Седи на маса съвсем сам. Има доста гъсти вежди, остра черна коса и...

— Да, да, виждам го. Е?

— Забеляза ли как яде?

— Какво толкова има?

— Яде пържолата си като автомат — отбеляза Мейсън, — преглъща храната колкото е възможно по-бързо. Челюстите му дъвчат припряно, но ножът и вилицата му работят с отмерен ритъм. Исква да приключи с вечерята. Забележи, че той е един от малкото хора, които не обръщат абсолютно никакво внимание какво става на масата, където полицаите разпитват онези тримата.

Дела Стрийт кимна.

— При това седи на около три метра от нея. Би могъл да чуе какво се говори, ако иска, ала той просто си седи и яде. Виж как се движат челюстите му. Забележи как яде с постоянно темпо. Старае се да не стане ясно, че бърза, но не му се ще да си остави храната и да излезе, а съм сигурен, че изгаря от нетърпение да се махне.

— Наистина лапа като хала — съгласи се Дела Стрийт.

Те наблюдаваха мъжа в продължение на няколко секунди.

— Неговото присъствие означава ли нещо? — попита Дела Стрийт.

— Да.

— Какво?

— Деветдесет процента съм сигурен, че полицията действа прибързано — каза Мейсън.

— Не разбирам.

— Ами помисли си. Келнерката напълва три чаши със студена вода, взема три порции масло, стига до помощната маса близо до кухнята и хуква да бяга.

Дела Стрийт кимна.

— Значи — продължи Мейсън, — когато е излязла от кухнята, тя е знаела, че трябва да обслужи трима души на масата.

— Естествено — засмя се Дела Стрийт. — Три чаши вода и три порции масло означават, че на масата има трима души.

— И какво става? — попита Мейсън.

— Не виждам нищо неправилно в теорията на полицията — намръщи се Дела Стрийт. — Когато е огледала по-добре хората на

масата, тя познала един от тях или и тримата и нещо я е изпълнило с такъв ужас, че веднага е побягнала.

— А как е разбрала, че на масата има трима души, които трябва да бъдат обслужени?

— Сигурно ги е видяла, когато е отивала за чашите с вода.

— Откъде ги е видяла?

— Ами... Вероятно... Вероятно ги е видяла да влизат.

— Точно така. Не е могла да ги види от кухнята.

— Но е могла да ги види, когато е излязла от кухнята, носейки поръчката на някоя друга маса.

— Всичките й маси са наблизо — посочи Мейсън. — Ето там са — и четирите една до друга. Значи, ако за първи път е видяла тримата, докато е обслужвала някоя от другите маси, това означава, че е била близо До тях.

— А, ясно — рече Дела. — Значи смяташ, че не е избягала, защото е видяла тримата отблизо, когато е излизала от кухнята.

— Така е според полицията, но фактите не подкрепят теорията й. Дела Стрийт кимна.

— Следователно — продължи Мейсън — защо да не предположим, че онези тримата изобщо не са й направили впечатление, че ги е видяла на входа, когато е носила поръчката на друга маса, че когато се е върнала в кухнята, е взела таблата, сложила е върху нея три чаши с вода и три порции масло и е тръгнала към масата. И едва тогава е забелязала някой, който току що се е появил и който наистина е означавал нещо за нея.

— Имаш предвид мъжа, който яде пържола?

— Много възможно да е бил мъжът, който яде пържола. При положение, че едно момиче побягва в ужас през задната врата на ресторанта, по-близо до ума е, че се е изплашило от един човек, който я е наблюдавал, отколкото от компания, погълната от собствените си проблеми и разговори. Ето защо — продължи Мейсън — в такъв случай този, който изведнъж стане от масата, без да дояде храната си, ще предизвика подозрение у полицията.

Дела Стрийт кимна.

— От друга страна, ако този човек набързо изгълта храната си, то полицията пак може да го заподозре.

Дела отново кимна.

— Следователно — заяви Мейсън, — ако човекът, който е причината за бягството на Дикси Дейтън, е видял, че полицията води разпит в ресторанта, той би направил опит да се измъкне колкото е възможно по-бързо, без по някакъв начин да предизвика подозрения. Ето защо, Дела, трябва да обърнем внимание на този човек, който се храни с такава отмерена бързина. Нека да видим дали ще си поръча десерт, или ще изпие втора чаша кафе. Ако погледне часовника си и се държи така, като че ли има среща, ако небрежно повика келнерката, плати сметката си и не дочака рестото...

— Боже господи, шефе, точно това прави в момента! — възкликна Дела Стрийт, а в същото време набитият мъж отмести чинията си, погледна часовника си, взе чашата с кафе, допи го, после вдигна пръст да привлече вниманието на келнерката.

— Бързам за среща — каза той с ясен глас. — Моля, сметката. Не желая десерт, благодаря.

— Смяташ ли — обърна се Мейсън към Дела Стрийт, — че можеш да изиграеш ролята на детектив? Бягай навън, Дела, и виж какво ще направи нашият човек, когато излезе. Може би ще успееш да вземеш номера на колата му. Проследи го, ако е възможно, но не рискувай. Може да стане опасно, ако той разбере, че го следиш. Веднага би заподозрял мъж, но една хубава жена би могла и да успее. Ще ми се да науча нещо повече за това приятелче... По-добре би било, ако и двамата отидем, но полицаите ще искат да говорят с мен, преди да си тръгнат. Малко мнителни са. Моето присъствие тук беше прекалено своевременно.

— Ще се опитам — обеща Дела Стрийт и добави: — Предполагаш, че тук се крие нещо много повече от онова, което Морис ни каза, нали?

— Да. — Мейсън ѝ подаде ключовете от колата си.

— А палтото от визон?

Адвокатът се поколеба.

— Ако полицаите започнат да задават въпроси — продължи Дела, — ще чуят за коженото палто и ще го поискат.

— Е, нека го вземат — реши Мейсън. — В края на краищата те правят каквото могат, за да изяснят случая.

— Помислих си за Морис Албърт. Той разчита на нас, а явно беше много против полицията да разбере за палтото.

— Добре, Дела — отсече Мейсън. — Облечи го.

Секретарката си сложи палтото и застана като на тръни до изхода на сепарето.

— Надявам се, че не те е забелязал, нали, Дела?

— Кой го знае. Уж не се оглежда и не се интересува от нищо наоколо, а прави впечатление на човек, който не пропуска и най-малкото движение.

— Вече е готов да тръгне. Не поемай никакви рискове, Дела — повтори предупреждението си Мейсън. — Дръж се като момиче, нахранило се вкусно след работа и тръгнало да се прибира.

— Момиче, което работи с такова палто?

— Точно такова момиче го е носило преди теб — напомни й Мейсън.

— По дяволите, така е — съгласи се Дела Стрийт. — И виж какво й се случи. Е, шефе, тръгвам.

— И внимавай, не се престаравай. Просто вземи номера на колата и никакво следене. Възможно е да пострадаш. Все още не знаем какво стои зад всичко това.

Дела Стрийт се сгуши в разкошната кожена яка и после с вирната брадичка и поглед, вперен право пред себе си, излезе спокойно от ресторанта.

От ъгъла на сепарето Мейсън наблюдаваше края на полицейския разпит и набития човек, който подаде номера на гардероба, получи дебело връхно палто и тъмна мека шапка и излезе в нощта.

Морис Албърг доведе полицаите отново в сепарето.

— Какво стана с момичето, което беше с теб? — попита единият от тях.

— Отиде си вкъщи — отговори Мейсън. — И аз си тръгвам, Морис. Изчаках само за да си платя.

— Няма какво да плащаш — каза Албърг. — За сметка на ресторанта е.

— Моля ти се... — запротестира Мейсън. — Това...

— За сметка на ресторанта е — повтори Албърг твърдо.

Очите му многозначително стрелнаха Мейсън.

— Какво открихте там? — попита адвокатът.

— По дяволите — изруга единият от полицаите, — страхотна бъркотия! Момичето просто е избягало, и точка. Тези тримата

положително нямат нищо общо с това.

— Кой са те?

— Не са от града, тоест двама от тях не са. Жената е оттук. Познатата стара история. Тя работи като секретарка в търговския отдел на една тукашна фирма. Мъжете са клиенти от друг град. Опитват се да се развличат в компания, тоест опитваха се. Вече им се е отцяло от страх.

— Как така да се развличат в компания? — заинтересува се Мейсън.

— Попитали жената дали има някоя приятелка. Тя се обадила на съквартирантката си. Тримата вечеряли и убивали времето, докато дойде, за да отидат някъде да се забавляват. Така наплашихме мъжете, че сега горят от желание да се върнат в хотела и да си напишат отчетите. Толкова силно треперят, че се чудя как обувките още не са паднали от краката им.

— А жената? — попита Мейсън.

— Всичко е наред. Не познава келнерката — това е абсолютно сигурно. Видяла я, когато оставила таблата с трите чаши вода... Приятна жена, но явно доста си е походила. Секретарка е в търговския отдел. Ако е необходимо, утре ще проверим в службата ѝ.

— А какво е изплашило келнерката? — намеси се Албърг.

— Откъде, по дяволите, да знаем? — отвърна полицаят с раздражение. — Може би е видяла някой приятел отвън, а може да си е помислила, че го е видяла, яли може би някой ѝ е телефонира. Следствието ще покаже. Утре ще проверим в болницата как е и ако е в съзнание, ще я разпитаме. Няма какво повече да правим тук.

По лицето на Морис Албърг се изписа облекчение.

— И аз съм на това мнение. Тук няма нищо, което да я изплаши. Сигурно е било телефонно обаждане... На хората не им е приятно, когато полицията дойде и започне да ги разпитва кого са поканили на вечеря. Току-що загубих трима клиенти.

— И на нас не ни е приятно — оправда се полицаят, — но при тези обстоятелства се налагаше. Добре, Албърг, пак ще се видим.

Полицайте излязоха. Албърг се обърна към Мейсън и избърса челото си.

— Какво ли не се случва на човек — изпъшка той.

— Дела излезе да събере някои сведения — обясни Мейсън. — Взе коженото палто със себе си. Предположих, че не искаш полицаите да го видят.

— Разбира се, че не искам. Забелязах, когато мис Стрийт излезе. Беше облякла палтото. Безкрайно съм доволен. Умирах от нетърпение полицаите да се махнат. Но се пазех да не се издам. Тогава щяха да си помислят, че се опитвам да скрия нещо, и щяха да се бавят тук до безкрай. Вие ще ми бъдете адвокат, мистър Мейсън.

— Какво очакваш от мен? — попита Мейсън. — Като те гледам, май ти си наумил нещо...

— Задръжте коженото палто — прекъсна го Албърг. — Ако някой се появи да търси келнерката, да пита за нея, за парите ѝ, за каквото и да е, ще го изпратя при вас. Вие ще ме представлявате докрай. Съгласен ли сте?

— Какво искаш да кажеш с „докрай“?

— Ами — докрай.

— За теб не може да има никакви последствия — изтъкна Мейсън. — Щом не си я познавал...

— Знам, знам. В такъв случай няма да са необходими никакви действия. Няма да правите нищо и ще ми изпратите сметката. Ще бъде добре и за вас, и за мен, мистър Мейсън. Но ако нещо се случи, вие ще ми бъдете адвокат.

— Добре — прие Мейсън. — Щом не искаш, не си длъжен да ми казваш.

— Какво не съм длъжен да казвам?

— Оново, което премълчаваш.

— Значи мислите, че има нещо, което премълчавам?

— Защото още не съм го чул.

Морис вдигна ръце.

— Ах вие, адвокатите! Нищо не приемате на доверие. Детективите са нещо по-различно. От адвокатите се страхувам. Преди известно време наех детективи. И добре си свършиха работата.

— За какво ти бяха те, Морис?

— Имах неприятности. На всеки може да се случи. Тогава ми трябваха детективи. Сега ми трябва адвокат. Най-добрият!

— Чудесно! — Мейсън се засмя на вълнението на Албърг. — А сега, Морис, щом е за сметка на ресторанта, ще седна отново и ще си

хапна от твоя ябълков пай, докато чакам Дела Стрийт.

— Тя ще се върне ли? — попита Албърг.

— Разбира се — увери го Мейсън. — Излезе просто за да изнесе коженото палто, без полицаите да задават въпроси.

— Радвам се, че си отидоха. Можеха да не действат така, че да загубя клиентите си. Само как ги разпитвах, всички говорят за това. Сега трябва да вървя. Ще обиколя масите да успокоя хората.

— Какво ще им кажеш? — полюбопитства Мейсън.

— Какво ли? Всичко друго, но не и истината... Цял куп лъжи ще трябва да наговоря. Ще им кажа, че онези тримата паркирали колата си пред ресторанта и някакъв пиян шофьор връхлетял отгоре ѝ. Блъснал я отзад. Полицията издирвала собствениците, за да разбере дали ще съдят пияния. Затова и проверявала шофьорските им книжки.

Мейсън се засмя.

— Много късокрака ти е лъжата, Морис. Съмнявам се, че ще убедиш клиентите си.

— Няма да млъкна, докато не ги накарам да повярват.

Мейсън се върна в сепарето, прекара в тревожно очакване десетина минути, сетне завесата се дръпна и Дела Стрийт, плътно загърнатата в коженото палто и с почервенияло от студа лице, заяви:

— Ударих на камък.

— Сядай и разказвай — подкани я Мейсън!

— Ех — въздъхна секретарката унило, — и аз съм един детектив...

— Какво се случи, Дела?

— Той излезе на улицата, тръгна по тротоара ѝ изведнъж спря едно минаващо такси и скочи в него. Аз се престорих, че това не ме интересува, докато се отдалечи, но взех номера му. Сетне започнах отчаяно да се оглеждам за такси.

— Не ти ли провървя?

— Никак. Разбираш ли, той не беше стигнал до първата пресечка, когато хвана колата. Късметът беше на негова страна. Естествено, беше си направил добре сметката.

Мейсън кимна.

— За разлика от мен. Някакви хора излязоха от ресторанта, поръчаха такси и портиерът изтича със свирката си. Естествено, следващото такси ме подмина, за да обслужи на портиера.

— Изтърва ли нашия човек? — попита Мейсън.

— Търпение, още нищо не си чул. Изтичах до ъгъла, защото там такситата минаваха и в двете посоки, и зачаках, докато накрая едно се зададе по пряката. Спрях го и скочих в него. Казах на шофьора: „Искам да догоня едно такси, което току-що мина по Осма улица и на ъгъла зави надясно. Не знам накъде е тръгнало след завоя, но натиснете газта докрай и да се надяваме, че ще го настигнем.“ Шофьорът на таксито подкара с бясна скорост. Профучахме по улицата, завихме надясно на ъгъла, тръгнахме по пряката и той попита: „Ще познаете ли таксито, като го видите?“ А аз отвърнах: „Видях номера му — осемстотин шейсет и три.“

— И какво стана после?

Секретарката направи жест на отвращение.

— Аз бях в такси осемстотин шейсет и три.

— Какво? — учуди се Мейсън.

— Точно така. Мъжът беше взел таксито, завил на ъгъла, изминал две трети от пресечката, платил на шофьора и се качил в собствената си кола, която през цялото време била паркирана до тротоара.

— Охо — възкликна Мейсън, — значи е разбрал, че го следиш.

— Мисля, че не, шефе. Струва ми се, че просто е взел предпазна мярка, за да се убеди, че никой не го следи. Разбира се, като се е качил в таксито, е могъл да наблюдава улицата зад себе си. Ето защо първо се е движил в обратна посока. По този начин се е подсигурил, че който реши да го следи, ще трябва да го стори с кола.

Мейсън се подсмихна.

— Поне трябва да му признаем, че е умен, а фактът, че ти си се опитала да проследиш таксито, в което си седяла, придава на цялата история нещо интересно, артистично.

— Много ми е неприятно, че ме направи на маймуна — призна Дела Стрийт.

— Не теб — успокои я Мейсън. — По-скоро себе си направи на маймуна.

— Как така?

— Келнерката е избягала, защото се е изплашила или е била изплашена от някого — обясни Мейсън. — Нямахме начин да разберем какво или кой е причината. Сега знаем.

— Искаш да кажеш, че той се издаде?

— Разбира се. Фактът, че прибягна до всички тези хитрини, доказва, че е човекът, когото търсим.

Мейсън застана на входа на сепарето и направи знак на Морис Албърг.

— Колко от клиентите ти са редовни, Морис? Какъв процент?

— Повечето са редовни.

— Както разбирам, мъж и жена или четирима души могат да попаднат тук съвсем случайно. Възможно е или ресторантът да им е бил препоръчан, или просто да са търсили къде да хапнат и да са се отбили тук.

— Точно така.

— От друга страна — продължи Мейсън, — твърде вероятно е човек, който идва тук и вечеря сам, да е редовен посетител.

— Да, така е.

— Дали би могъл да ми кажеш името на онзи набит посетител с гъстите вежди, който седеше на онази маса?

— А, онзи ли? Забелязах го — отвърна Албърг припряно. — Не го познавам. Не е идвал тук преди.

— Добре ли го видя?

— Не много добре. Не видях лицето му. Гледах го как се държи. Човек трябва да внимава с мъжете, които идват сами, такъв може да се опита да досажда на някоя жена и тогава загазва. Ако не ни създава неприятности, ние не правим нищо, ако пие, ако закача жените, тогава предприемаме нещо. Ето защо наблюдаваме мъжете, които идват сами. Следях този — той си гледаше работата. Бих искал и полицията да си гледа своята.

Мейсън кимна.

— Защо питаш? — неочаквано се заинтересува Албърг.

— Просто се чудех — отвърна Мейсън, — исках да разбера кой е.

— Защо?

— Помислих си, че съм го виждал някъде.

В продължение на няколко секунди Морис Албърг, се взираше в лицето на Мейсън.

— Дяволски лошо е — заяви той тържествено, — че се опитваме да се заблудим един друг. Никой не иска да направи първата стъпка. И

двамата знаем твърде много за човешката природа. И нищо не печелим от това... Лека нощ.

2

Мейсън се спря до уличния телефон, който се намираше на една пряка от ресторанта на Морис Албърг, и позвъни на лейтенант Траг от отдел „Убийства“.

— Лейтенанте, обажда се Пери Мейсън. Ще ми направиш ли една услуга?

— По дяволите, не — изруга Траг.

— Защо не?

— Защото ще ми докара неприятности.

— Но ти още не знаеш за какво става дума.

— Ами! Ако не беше нещо, от което да бягаш като от огън, ти никога не би ми позвънил...

— Спокойно, не бързай — прекъсна го Мейсън. — Не се горещи. Ще направиш добро на една жена, блъсната от шофьор, който вероятно не е виновен. Бягала е от някой, който се е опитал насила да я качи в колата си. Свидетелите твърдят, че е имал пистолет и...

— Да не е онази пред ресторанта на Албърг?

— Същата.

— Какво общо имаш с нея?

— Вероятно нищо, но ми се струва, че момичето е в опасност. Слушай сега какво искам. Тя сигурно е в болницата за спешни случаи. Не знам колко сериозно е пострадала, но съм готов да платя за самостоятелна стая и медицинска сестра, която да се грижи само за нея.

— По дяволите, така ли?

— Точно така.

— И защо е тази филантропия?

— Опитвам се да помогна на момичето.

— Защо?

— Защото ми се струва, че ако бъде оставена в общото отделение на болницата, ще бъде убита.

— Какво говориш, Мейсън! Щом пациентът влезе в бол...

— Знам — прекъсна го Мейсън. — Знам, че това е идея-фикс. Глупав съм. Имам изопачени представи за действителността. Видял съм твърде много договори, стигнали до съдебни процеси. Твърде много бракове, завършили в бракоразводните зали. И твърде много различия в мненията, довели до убийства... Адвокатът никога не чува подробностите за един нормален, щастлив брак. Никога не вижда договора, който приключва без различия в мненията и двете страни са доволни. И какво? Става циник... Сега въпросът е ще ми помогнеш ли да преместим момичето от болницата за спешни случаи в стая, за която никой, абсолютно никой, освен лекуващият лекар, няма да знае?

— И друго какво? — попита Траг.

— Това е всичко.

— Защо?

— Защото се безпокоя за нея.

— Познаваш ли я?

— Никога през живота си не съм я виждал. Поне не така, че да я запомня. Може би съм я мярнал, когато влизах в ресторанта на Морис Албърг. Случайно бях там, когато стана всичко това.

— Не е ли твоя клиентка? Нямах ли някакви интереси, свързани с нея?

— Абсолютно никакви. Но обещах на Морис Албърг, че ще се погрижа за нея, и му поръчах да препраща при мен всеки, който...

— Добре — реши Траг. — Съгласен съм. Ще уредя въпроса по частен път и ще ти изпратя сметката.

— Благодаря. — Мейсън затвори телефона. Когато се върна обратно в колата си, адвокатът каза:

— А сега, Дела, би ли свалила палтото за малко, за да разгледам мястото, където хастарът е защит наскоро? Напипах нещо под него.

— Сигурна съм, че е просто някаква подплънка — засмя се Дела Стрийт. — Шивачите понякога трябва да пооправят фигурите на жените.

— Съвсем не приличаше на такава подплънка — отвърна й Мейсън. — Сваляй палтото, момиче, и хайде да се захванем със загадката на Морис Албърг и визоновото палто.

Дела свали дрехата. Мейсън спря колата, запали лампичката, разпори с джобното си ножче няколко бода от шева и отвори цепка в

хастара. После пъхна два пръста вътре и като с щипци измъкна едно малко картонче.

— Какво, за бога, е това? — удиви се секретарката.

— Изглежда, е разписка от зложна къща в Сиагъл, номерът на зложнатa вещь е шест хиляди триста осемдесет и четири I и тази вещь може да бъде освободена по всяко време в течение на три месеца, като се плати сумата от осемнайсет долара, таксите за съхранение и един процент месечна лихва.

— Ох, че банална история — разочарова се Дела Стрийт. — Бедното момиче е трябвало да зложи семейни бижута, за да се измъкне от Сиагъл, и се е постарало да не загуби разписката от зложнатa къща.

— Бижута за осемнайсет долара, Дела? — възкликна Мейсън. — Несправедлива си към семейството. Ще отидем до Детективската агенция на Дрейк и ще помолим Пол Дрейк да ни свърже с колегата му в Сиагъл. Ще изпратим разписката с въздушна поща и ще откупим зложнатa вещь. Така поне ще получим нещо, което струва осемнайсет долара и сведения за стотици Долари. Тогава ще можем да продадем предмета, дори и да не можем да продадем сведенията.

— А ако сведенията се окажат безполезни? — попита Дела Стрийт.

— Ще се наложи да си ги чукам на главата — отвърна Мейсън, — но дотогава ще сме научили много повече за Морис Албърт.

3

Беше-около девет и половина, когато Мейсън отключи вратата на частната си кантора и завари Дела Стрийт да разпределя на бюрото му току-що отворената поща.

— Здравей, Дела, какво ново? — попита Мейсън, отиде до гардероба и остави шапката си.

— Морис Албърг се обади.

— По какъв повод?

— Един застрахователен агент потърсил келнерката.

— Имаш предвид Дикси?

— Точно така. Той е представител на дружеството, в което е застрахована колата, ударила Дикси.

— Бързо работят — отбеляза Мейсън. — Прекалено бързо.

— Какво искаш да кажеш?

— Гледат да ускорят нещата, за да платят колкото може по-малко обезщетение... Не, дори и това не искат.

— Така поне изглежда.

Мейсън се спря до бюрото си. Прокара върха на пръстите си по гладко обръснатата си брадичка и погледна намръщено към книжката на бюрото си с немиждащи очи.

— Това е нещо ново.

— Не те разбирам. Мислех, че застрахователните дружества винаги постъпват така.

— Едно време беше така — обясни Мейсън. — Някои все още го правят, но повечето постъпват коректно. Ако срещу тях са предявили иск, те се стараят да платят разумно и справедливо обезщетение. Но в този случай една млада жена избягва през задната врата на ресторанта и се втурва право под идващата кола, която, разбира се, я блъсва.

— Още не мога да схвана какво искаш да кажеш — настоя Дела Стрийт.

— Не можем да кажем, че шофьорът на колата, която я е ударила, е бил невнимателен, освен ако има нещо, което не знаем. Карал е по

пътя и явно се е движел с умерена скорост. Може би цялото му внимание е било насочено към това да мине, преди светофарът на ъгъла да се смени, но той е бил прав, като е очаквал, че всички по улицата ще се съобразяват със светофара. И изведнъж момичето хуква от тротоара, тича, заслепено от ужас, и изскача право пред него.

— Може да е пил преди това.

— Данните сочат, че е спрял колата почти веднага. Нищо не показва, че е пил, и все пак след няколко часа идва човек от застрахователното дружество и иска да уреди обезщетението... Какво му е казал Морис Албърг?

— Да дойде тук и да говори с теб, защото ти се занимаваш с всичко, свързано с Дикси Дейтън.

— Обзалагам се, че отговорът му е накарал онзи човек да се позамисли — засмя се Мейсън.

— Смяташ, че няма да дойде?

— Смятам, че надали иска да си има работа с адвокат — отново се засмя Мейсън. — Той... Чакай малко, Дела. Възможно е и това да е опит да открият къде се намира момичето. Този човек може просто да... Казал ли е името си на Морис Албърг?

Дела Стрийт кимна.

— Джордж Файет.

— Преди колко време се обади Морис?

— Малко след девет.

Телефонът на бюрото на Дела Стрийт иззвъня и тя вдигна слушалката.

— Да, здравей, Гърти... Кой е?... Момент.

Секретарката закри с ръка микрофона и се обърна към Мейсън:

— Той е тук.

— Кой?

— Джордж Файет.

— Доведи го, Дела — ухили се Мейсън. — Бързай, да не промени решението си и да си тръгне. Искам да видя как изглежда и да му задам няколко въпроса.

Дела Стрийт каза:

— Идвам веднага, Гърти. — И затвори телефона.

Адвокатът се разположи на стола зад бюрото си, а секретарката излезе, за да доведе Джордж Файет в частната кантора на Мейсън.

След миг тя се върна сама.

— Какво стана? — попита рязко Мейсън. — Тръгнал ли си е?

Дела Стрийт впитателно затвори вратата и прошепни.

— Шефе, същият е.

— Моля, кой?

— Човекът, когото се опитах да проследя снощи, онзи, който седеше сам на маса...

— Искаш да кажеш, че той е там отвън и се представя за агент на дружеството, застраховало колата, която блъснала Дикси Дейтън?

— Точно така.

Мейсън грабна телефона.

— Гърти, веднага ме свържи с Детективската агенция на Дрейк. И лично с Пол Дрейк, ако можеш. Извини ме пред Файет, ще го приема след минута. Внимавай да не те чуе. Кажи му, че вода междуградски разговор.

Мейсън погледна часовника си.

— По телефона можем да изгубим много време, Дела. Кантората на Пол е на две крачки по коридора. Може би ще е най-добре да отидеш...

— Момент... Гърти ни е свързала с Пол.

— Ало, Пол, обажда се Пери Мейсън.

— Охо, охо, как си, какво правиш?

— Остави това, Пол, работата е бърза.

— Слушам.

— Има един човек в кантората ми. Представил се е като Джордж Файет. Не знам дали е истинското му име, или не. Много се съмнявам. Искам да го проследите. Да разберете кой е, къде ходи и какво прави.

— С колко време разполагам?

— Ще го задържа колкото е възможно повече — обеща Мейсън, — но ми се струва, че мога да разчитам най-много на пет-десет минути. Пол, той е около трийсет и пет годишен, висок около метър и шейсет и седем, но сигурно тежи деветдесет и два килограма. Тъмен е и има гъсти вежди — и е в състояние да те изиграе. Ще дава вид, сякаш е напълно погълнат от собствените си работи, но ще бъде дяволски нащрек.

— Познавам този тип хора — рече Дрейк. — Ще се занимаем с него.

— Много искам да вземете номера на колата му, да разберете кой е и тъй нататък.

— Добре. Смяташ, че разполагам с десетина минути?

— По-добре разчитай на пет. Почти сигурен съм, че ще успея да го задържа десетина минути, но е възМОЖНО да усети, че нарочно го бавя, и да си тръгне.

— Ще изпратя един човек, който да го изчака и да слезе с него в асансьора. Пери, осигури ми поне пет минути.

Мейсън затвори телефона и се обърна към секретарката си:

— А сега, Дела, върви и го задръж около минута. Усмхни му се мило и му предай, че вода междуградски разговор. Увери го, че току-що са ме потърсили от Ню Йорк и че ще му съобщиш веднага щом свърша. После отиди при телефонистката и ѝ кажи да чака, докато се изкашляш. Когато се изкашляш, да каже, че съм свършил с разговора. Разбра ли?

— Аха. Кога да се изкашлям?

— Когато гостът започне да става неспокоен. Задръж го колкото можеш повече. Трябва ни време. Ако видиш, че става нервен, кашляй.

— Тръгвам — заяви тя и безшумно излезе в преддверието на кантората.

Едва затворила вратата, Дела Стрийт се втурна обратно.

— Шефе, тръгнал си е.

— Какво? Кога?

— Гърти каза, че в момента, в който те е свързала с кантората на Пол Дрейк, той станал, усмихнал ѝ се мило и заявил: „Ще се върна след секунда.“. И излязъл.

Мейсън скочи така рязко, че въртящият се стол зад бюрото му се блъсна в стената. Адвокатът заобиколи писалището, дръпна вратата на частната си кантора и извика:

— Хайде, Дела. Повикай Пол! Да вървим?

Мейсън изтича до ъгъла на коридора и погледна към асансьора. Никой не се виждаше. После се спусна към асансьора и яростно заблъска бутона.

Дела Стрийт, която тичаше на пръсти след него, се отби в Детективската агенция на Дрейк.

Една сигнална лампичка засвети в червено, премигна и после асансьорът спря. Мейсън скочи вътре и каза на момчето:

— Слушай, приятел, давай направо на партера, без да спираш. Много е важно. Хайде!

Момчето дръпна лоста и кабината се стрелна надолу.

— Какво се е случило? — попита то.

— Искам да хвана един — обясни Мейсън.

Кабината плавно спря. Вратата се плъзна и се отвори. Портиерът ги посрещна гневно:

— Какви са тия своеволия, Джим?

— Аз съм виновен — извика Мейсън и се спусна през фоайето към улицата.

Адвокатът се огледа и в двете посоки и не забеляза ни следа от човека, когото търсеше, но му стана ясно, че оживеният тротоар създава чудесна възможност на всеки да се смеси с пешеходците и да изчезне. После се приближи до платното, погледна дали няма току-що тръгнало такси, забеляза едно на ъгъла, спряло на червено, и измина тичешком половината път до него, преди светофарът да се смени и то да се отдалечи.

Мейсън се върна при входа на зданието и видя там Пол Дрейк, Дела и един от детективите на Дрейк.

— Нямаме късмет — въздъхна той. — Не е тук. Хайде да претърсим паркингите. Дела, ти го познаваш. Тръгнете с детектива и претърсете долния паркинг. Пол и аз ще се заемем с отсрещния. Ако видите нашия беглец, спрете го.

— Как? — попита Дела Стрийт.

— Не ме интересува как, важното е да го спреш — обърна се Мейсън към детектива. — Престори се, че те е настъпил или ударил, или нещо друго, само го спри. Обвини го, че е чукнал калника на колата ти. Настоявай да видиш шофьорската му книжка.

— Да си послужи ли със сила, ако се наложи?

— По дяволите, да. Хайде, Пол.

Пол Дрейк и Мейсън се втурнаха по платното, провряха се между движещите се коли, като не обърнаха внимание на сърдитите протести на клаксоните, прекосиха улицата и стигнаха до паркинга.

— Ако е дошъл с колата си — каза Мейсън, — ще го хванем на едното или другото място. Внимавай да не изпуснеш никого от излизащите, Пол. Аз ще дам сигнал на Дела.

Адвокатът се върна до платното, направи знак с ръка и се обърна към Пол:

— Ела да огледаме хубаво и да се уверим, че той просто не си седи в колата.

Пет минути по-късно Мейсън трябваше да се признае за победен. Той прекоси улицата и отиде при Дела и детектива, които го чакаха.

— Е, май загубихме. Все пак не разбирам как е могъл да слезе долу и да изчезне като дим, а в това време...

— Таксито? — подсети го Дела.

— Мисля, че беше празно. Струва ми се, че не е възможно да е успял, Пол. Накарах момчето от асансьора да слезе долу, без да спира. Изтичах до платното... Ако е имал преднина... Но стига, да отидем да поговорим с момчетата от асансьорите и да видим дали знаят нещо.

Те влязоха в зданието.

Разговаряха с всеки от хората, обслужващи асансьорите, като ги изчакваха да слязат на партера. Последният — четвъртият, ги изслуша и възкликна:

— Боже мой, мистър Мейсън, чудесно си го спомням! Не слезе надолу, а се качи нагоре.

— Нагоре? — учуди се Мейсън. Човекът кимна.

— Спомням си, че на вашия етаж имаше сигнал и за нагоре, и за надолу, защото точно когато той се качи при мен, кабинката, която слизаше надолу, спря и вратата се отвори, но никой не чакаше да слезе. Той е натиснал и двата бутона... Разбира се, понякога хората правят това, когато искат да се качат нагоре. Механично натискат бутона за надолу, после си спомнят и натискат и бутона за нагоре...

— Но не и този човек — прекъсна го Мейсън. — Знаел е, че е в опасност. Трябвало е бързо да избяга. Натиснал е и двата бутона и се е качил в кабинката, която е дошла първа. Искал е да се махне от този етаж. По дяволите, Пол, все още има доста голям шанс да е в сградата.

— Как е облечен? — попита Дрейк.

— Тъмен двуреден костюм, връзка в червено и синьо и бяла риза — намеси се Дела Стрийт.

— Шапка?

— Снощи имаше черна шапка и... Да, сигурна съм, че имаше черна шапка на стола до него.

Мейсън нареди на Дрейк:

— Върви горе, Пол. Прати някое от твоите момичета да смени телефонистката ми. Тя го е виждала. Кажи ѝ да слезе тук. Може би се е качил няколко етажа нагоре, слязъл е от асансьора и е почакал, като е смятал, че ни е надхитрил. Сега знаем, че не е възможно да е излязъл преди нас. Аз ще отида да разпитам момичето от павилиончето.

— След няколко минути ще дойде още един от детективите ми — заяви Дрейк. — Хайде, Пери, да видим какво ще научим на павилиончето.

Момичето, което продаваше пури и списания, им се усмихна.

— Какво се бяхте разтичали? — попита тя.

— Опитваме се да намерим един човек — отвърна Мейсън. — Дали не си го забелязала?

Тя поклати глава.

— Не, освен ако не е от постоянните наематели. Тук непрекъснато минават най-различни хора...

— Човекът трябва или да е в сградата, или да е излязъл малко след мен — обясни Мейсън. — Възможно е да е с черна мека шапка, облечен е с тъмен двуреден костюм, връзка в синьо и червено. Около трийсет и пет годишен е, висок е метър шейсет и седем и тежи около деветдесет и два килограма. Най-забележителната му черта са гъстите вежди.

— Господи! — възкликна тя.

— Какво има?

— Той излезе от асансьора веднага след като вашата секретарка, Пол Дрейк и другият изтичаха на улицата.

— Продължавай — подкани я Мейсън.

— Изобщо нямаше вид на бързащ. Вървеше спокойно към изхода, после изведнъж се завъртя, дойде до павилиончето и пъкна нос в едно списание.

Мейсън размени поглед с Пол Дрейк.

— Разбираш ли какво е станало, Пол? Видял е Дела Стрийт на тротоара, обърнал се и не забил глава в някакво списание.

— След това купи пура — продължи момичето — и когато вие и мистър Дрейк пресякохте улицата, той излезе и зави надясно... Май че единствената причина, поради която го забелязах, беше любопитството, което се събуди в мен, когато видях как се втурнахте

през фоайето и след това секретарката ви с мистър Дрейк и другият изтичаха навън. Естествено, почудих се какво...

— Хайде, Пол — прекъсна я Мейсън. — Дела, ние с Пол ще вземем първото такси, което мине, и ще тръгнем направо по улицата. Ти вземи следващото, отиди до ъгъла и завий надясно. Ще обикаляме квартала и ще го търсим сред пешеходците.

— Какво е станало? — попита Дрейк. — Убийство ли?

— Все още не — заяви Мейсън мрачно.

— Какво да направим, ако го намерим? — осведоми се детективът на Дрейк.

— Проследете го. Сега вече не се опитвайте да го спирате. Но по някакъв начин открийте кой е.

Мейсън се приближи до платното и за щастие почти веднага спря едно минаващо такси. Дватамата с Дрейк скочиха в него, продължиха направо до четвъртата пряка, после завиха надясно и се върнаха обратно по успоредната улица...

— Все едно да търсиш игла в купа сено — измърмори Дрейк.

Мейсън кимна, без да откъсва поглед от минавачите по тротоара.

— Карай бавно — нареди той. — На следващия ъгъл завий надясно, след пет преки обърни и започни да обикаляш по пресечките. Важното е да се движиш, без да спираш.

— От полицията ли сте? — попита шофьорът.

— Не се притеснявай кой съм. Карай си колата и си гледай брояча.

— Няма да има престрелки?

— Не — обеща Мейсън. — Ти си гледай пътя и си Дръж волана.

Те се отправиха на бавна обиколка по улиците, докато накрая на един ъгъл срещнаха таксито, с което Дела Стрийт и детективът също обикаляха.

— Натисни клаксона — обади се Мейсън. — Привлечи вниманието на хората в онова такси... Добре.

При звука на клаксона Дела Стрийт се обърна и Мейсън ѝ направи знак. Тя бавно поклати глава. Адвокатът посочи с жест обратно към кантората, обърна се и се отпусна на облегалката.

— Това е то, Пол — въздъхна той. — Ще му признаем, че успя да ни надхитри първия път — всъщност първите два пъти.

— Кой е той? — запита Дрейк.

- Наех те, за да разбереш точно това.
- Да се смятам ли още за нает?
- Да, дявол да го вземе.
- Колко сериозно да се заема?
- Не се спирай пред нищо. Омръзна ми някакъв си дребен мошеник да ме прави на маймуна.
- Може да не е дребен.
- Възможно е, но съм готов да се обзаложа, че е мошеник. Дела ще ти даде сведенията, с които разполагаме. Ти продължавай нататък.

4

Когато се върнаха в адвокатската кантора, Мейсън се обърна към секретарката си:

— Свържи ме с лейтенант Траг, Дела. Да видим какво знае той. Може би ще можем да разпитаме изплашената келнерка и да разгадаем поне част от загатката.

Дела Стрийт набра номера и заговори:

— Ало, лейтенанте, как сте? Дела Стрийт се обажда... Моля? Мистър Мейсън иска да говори с вас. Давам ви го.

Секретарката кимна на адвоката и той поде:

— Здравей, лейтенанте, как си?

— В каква каша ме забърка? — попита Траг.

— Какво искаш да кажеш?

— Да преместя момичето в частна болница с отделна сестра... Следващия път, когато поискаш да вадя кестените от огъня вместо теб, може да...

— По-спокойно. За какво се ядосваш?

— По дяволите, много добре знаеш за какво — тросна се Траг. — Прекрасно съзнаваш, че ако беше оставил нещата в наши ръце, тя нямаше да може да избяга. Престори се, че си много загрижен за нейната безопасност, и й даде възможност...

— Искаш да кажеш, че е избягала? — учуди се Мейсън.

— По дяволите, точно така, избягала е.

— Траг, давам ти думата си, че всичко беше съвсем честно. Беше точно както ти го описах.

— Нима? — възкликна Траг със сарказъм. — Просто искаше да си сътрудничиш с добрата стара полиция, нали, Мейсън?

— Виж какво, Траг, някога правил ли съм ти номера?

— Дали си правил номера? Толкова номера си ми направил, че...

— Може би един-два пъти с теб сме били противници — съгласи се Мейсън, — но молил ли съм те някога за съдействие или нещо друго, с цел да те изиграя?

— Не.

— И няма да го направя — заяви Мейсън. — За мен това е също толкова неочаквано, колкото и за теб, и ме тревожи. Как е успяла да избяга?

— Никой не знае. Била е там и след пет минути я е нямало. Лежала и имала вид на заспала. Сестрата, която се грижела за нея, отишла за кафе и сандвич. Разбира се, тя твърди, че е излязла само за пет минути. Вероятно обаче е било за около половин час. Пациентката е спяла спокойно и сестрата е влизала от време на време да я наглежда.

— Колко сериозно е било състоянието ѝ?

— Била е в шок. Възможно е да е имала мозъчно сътресение освен натъртванията, две-три счупени ребра, които са бинтовани, някоя и друга драскотина и ожулвания. Лекарят е искал да я задържи известно време под наблюдение.

— А дрехите ѝ?

— По дяволите — изруга Траг, — дрехите ѝ са били в шкафа, облякла ги е и е излязла.

— А пари?

— Не е имала пукната пара. Съдържанието на чантата ѝ е било описано и оставено на гардероба.

— Как е могла да излезе от болницата без пари за такси?

— Защо питаш мен? — избухна Траг — Какво си мислиш, че съм ясновидец? Казвам ти какво се е случило.

— Много съм изненадан — отвърна му Мейсън. — Сега, за да ти покажа, че постъпвам честно с теб, ако искаш ще разкрия картите си. Ще ти кажа всичко, което знам за случая и...

— Не на мен — прекъсна го Траг, — не на мен. Имам си достатъчно проблеми. Обърни се към Отдела за пътни произшествия... Просто се опитах да ти направя услуга, това е всичко.

— Направи ми я, за което съм ти извънредно благодарен.

— Няма защо.

— Не искаш ли да те информирам, ако има някакво по-нататъшно развитие?

— Направих ти услуга — повтори Траг. — Пет пари не давам къде е отишла и защо. Ако питат мен, бих я пуснал да стане и да си излезе през централния вход когато си поиска. Просто изпаднах в

ролята на мухльо, това е всичко... Когато нещата стигнат до убийство, обади ми се. Аз съм от отдел „Убийства“, спомняш си, нали?

— Ще си спомня — обеща Мейсън и затвори телефона.

Късно следобед Пол Дрейк почука по уговорения начин на вратата в кантората на Мейсън.

Адвокатът даде знак на Дела Стрийт и тя му отвори.

— Здравей, Пол — поздрави секретарката. — Как се чувства „смъртта на престъпниците“?

— Чудесно. А как върви „грижата за затворите“?

Дрейк влезе в кантората, приседна на страничната облегалка на голямото кожено кресло в поза, която подсказваше намерението му да не се задържа.

— Много ли си зает, Пери? Имаш ли време да чуеш нещо?

Мейсън кимна. Дела Стрийт посочи купчината неподписани писма.

— Хайде, разправяй — подкани адвокатът. — Пък аз ще подписвам. Всички ли си чела, Дела?

Тя кимна.

— И са готови за подпис?

Секретарката отново кимна и Мейсън започна да подписва.

— Има нещо съмнително в този случай, Пери — заяви Дрейк.

— Казвай, Пол, какво е то?

— Не знам.

— А какво те кара да мислиш, че има нещо съмнително? — попита Мейсън, завъртайки подпис след подпис върху писмата, които Дела Стрийт му подаваше, поемаше и натискаше с попивателната.

— Полицията се интересува.

— Би трябвало.

— Не от нещата, които ние знаем, Пери. Интересът им е по-дълбок.

— Продължавай. От какво според теб се интересуват?

— Първо, спомни си разписката от заложената къща в Сиатъл.

Мейсън кимна.

— Знаеш ли какво имаше там? Адвокатът поклати глава.

— Някаква вещ за осемнайсет долара. Това беше сумата, написана на гърба на разписката, и аз реших, че осемнайсет долара плюс един процент на месец, плюс...

— Правилно — прекъсна го Дрейк. — Що се отнася до парите, не си сбъркал. А сега ще ти кажа какъв беше предметът.

— Какъв?

— Пистолет.

— В добро състояние?

— Явно да. „Смит и Уесън“ калибър тридесет и осем, специален модел.

— Взе ли го?

Дрейк поклати глава.

— Полицията го взе.

— Коя полиция?

— Полицията в Сиатъл.

— Как така? Нали разписката беше в теб? Искях я изпратиш в Сиатъл и...

— Снощи — обясни Дрейк — полицаите в ресторанта, естествено, са питали Албърг какво знае за жената. Той твърдял, че нищо не знае, че тя търсела работа като келнерка, имала нужда от пари, било първо число от месеца и...

— Чух всичко това — обади се Мейсън. — Той ми го каза.

— Полицаите се поразтършували и разбрали, че чантата на жената е била взета от шофьора на линейката и занесена в болницата. Както е редно в такива случаи, бил направен опис на съдържанието ѝ.

— Пострадалата е била закарана от пътната полиция, нали?

— Да.

— Продължавай.

— Намерили червило, ключове, които още не знаем откъде са, пудриера и разписка от заложна къща в Сиатъл.

— Още една?

— Точно така.

— И какво?

— Изпратили телекс в Сиатъл. Полицията се заела с разследването. Разписката била за пръстен с диамант. Съдържателят на заложната къща си спомнил жената и се сетил, че по същото време е

заложила и пистолет. Полицаите видели пистолета. След това започнали да стават разни неща.

— Какво например?

— Не мога да разбера съвсем точно, но настъпило голямо раздвижване. Полицията здравата се е разшетала. Ресторантът на Албърг гъмжи от детективи.

— Къде е Морис?

— Не си единственият в неведение — заяви Дрейк.

Мейсън спря да подписва писмата.

— Не думай! — ядоса се той.

— Възможно е Албърг просто да е излязъл по работа — предположи Дела.

— Нещо друго, Пол?

— Албърг премълчал пред полицията за коженото палто, но една от келнерките се обадила. Разказала, че Албърг ти го е дал и че твоята секретарка излязла, облечена с него.

— Наблюдателни хлапачки, няма що.

— Аха — измърмори Дрейк. — Явно има известни търкания и ревност помежду им, от които мисля, че можем да се възползваме.

— Как така?

— Струва ми се, че Алберг иска да те подведе.

— Албърг ли? — учуди се Мейсън. — Боже мой, Пол, аз работя за него.

Дрейк кимна.

Дела Стрийт попи мастилото върху последното писмо, занесе купчината в стенографската стая, за да я приготви за изпращане, след това се върна и седна на бюрото си.

— Една от келнерките се казва Нолън, Мей Нолън. Възможно е да си въобразява, че Морис Албърг я заглежда — добави Дрейк.

— Той закача ли се с келнерките?

— Очевидно не — отвърна Дрейк. — И може това да е причина за част от неприятностите. Има много неща обаче, които трябва да се вземат предвид. Някои маси са за предпочитана заради бакшишите, а други не толкова и тъй нататък.

— Разпределението им става по старшинство, така ли?

— По симпатии — обясни Дрейк. — Поне момичетата мислят така.

— И какво ще ми кажеш за тази Мей Нолън?

— Тя е в кантората ми. Току-що взех показания от нея. Помислих си, че може би ще пожелаеш и ти да се срещнеш с нея.

— Разбира се — заяви Мейсън. — Ако Морис Албърт ми играе номера, ще му дам да разбере.

— Е, поговори с момичето и виж какво ще решиш — рече Дрейк.

— Добре, доведи я.

— Аз мога да изтичам и да я доведа, Пол — предложи Дела Стрийт, — ако вие с шефа имате нещо да дообсъдите.

— Не че има нужда, ама ме мързи, Дела. Ако си направиш този труд, ще е добре... Тя е в кантората ми. Телефонистката я познава. Просто я доведи тук.

— Да ѝ се представя ли? — попита Дела Стрийт. — Искам да кажа: има ли някаква причина, поради която тя не трябва да знае, че...

— Никаква — прекъсна я Дрейк, — поне що се отнася до мен.

— Правилно — обади се Мейсън. — Върви, Дела. Разписката от заложената къща в Сиатъл в тебе ли е, Пол?

— В моя колега от Сиатъл. Обади се веднага, след като се свързал със заложената къща. Собственикът се държал като че ли са го хванали в небрано лозе.

— Защо, нещо нередно ли има?

— Предполагам, че не, но бил разтревожен. При тези обстоятелства моят човек предпочел да не се издава, като разбрал, че пистолетът е в полицията. Мейсън посегна към цигарите.

— Искаш ли, Пол? Дрейк поклати глава.

— Не сега.

Адвокатът точно палеше цигарата си, когато по коридора се чуха бързи стъпки и Дела Стрийт въведе една млада жена в кантората.

— Мис Нолън, това е мистър Мейсън. — Добър ден, Мистър Мейсън.

Мей Нолън беше около трийсетгодишна с изрусена коса. Лицето ѝ носеше маската на постоянно добродушие, но сините очи над усмихващите се устни гледаха проникателно и студено.

— Седнете — покани я Мейсън.

— Благодаря — произнесе тя възможно най-изискано.

Дрейк подхвърли снизходително:

— Няма нужда от превземки, Мей. Просто разкажи на мистър Мейсън какво знаеш.

Тя го стрелна с гневен поглед.

— Не се превземам.

— Мисля, че погрешно разбрахте Пол Дрейк, мис Нолън — опита се да го оправдае Мейсън. — Той само искаше да каже, че можем веднага да пристъпим към същността на въпроса. Не критикуваше държанието ви, а само обясни, че няма нужда от излишни приказки.

— О, благодаря — усмихна се келнерката на Мейсън, премигвайки често. След това бързо се обърна към Пол Дрейк: — Нервите ми са страшно опънати днес. Не ми остана време да се наспя. Започваме в шест и работим до дванайсет и половина през нощта без никаква почивка.

— Доста изморително е, нали? — заинтересува се Мейсън.

— Понякога.

— Масите винаги ли са пълни?

— Зависи какъв ден е. В събота вечер е препълнено. А в понеделник няма толкова много работа. Но, разбира се, всяка вечер през най-напрегнатите часове е пълно. Към десет поутихва — освен в събота. Следва около час почивка, но напрежението започва отново, когато свършат театралните представления.

— Явно никак не е лесно — обади се съчувствено Дела Стрийт — през цялото време да си на крак.

— Това е най-малкото, мила — отвърна ѝ Мей Нолън. — Много има какво да си пати човек с работа като тази... Господи... Но какво да ви разправам. Какво ви интересуват моите неприятности... Най-лошото не е в самата работа, а в хората, които са неблагодарни, които те ругаят за собствените си грешки... Някой си поръчва говеждо печено и забравя да каже, че го нека по-сочно, по-късно се кълне, че е казал, и го връща, ако не е приготвено както го обича... Ох, какъв смисъл има да говоря?

— Но нали питате клиентите как предпочитат да се приготви месото, когато взимате поръчката? — рече Дела Стрийт.

Мей Нолън ѝ хвърли леден поглед.

— Просто дадох това като пример, мила.

— Канеше се да ни съобщиш нещо за Дикси Дейтън — обади се Пол Дрейк.

— А, така ли?

— Така ми се струва.

— Защо да си развързвам езика? Каква ще ми е ползата?

— Вероятно никаква — отвърна ѝ Мейсън.

Тя го изгледа замислено.

— Идвате в ресторанта от време на време. Обслужвала съм ви.

Мейсън кимна.

— И — продължи тя — давате големи бакшиши... Но в повечето случаи седате в сепаретата, нали?

— Обичам уединението — обясни Мейсън. — Когато се храня, искам да се отпусна, а ако съм в големия салон, се случва да ме разпознаят.

— Случва се? Трябва да чуете какво говорят хората. Знам как се чувствате. Не ви виня... Мисля, че съм ви обслужвала не повече от два пъти за цялото време, откак работя там. Предполагам, че някога ще получа привилегията да сервирам в сепаретата, ако се задържа достатъчно дълго. Но сигурно ще пукна, преди оня келнер, който ги е стиснал, да ги отстъпи.

— Доколкото си спомням, вие сте много сръчна келнерка — похвали я Мейсън. — Ако съм ви давал големи бакшиши, то мога да ви уверя, че е било, защото обслужването е било повече от добро.

— Е, много ви благодаря за милите думи. Рядко чуваме такива. Та както ви казах, когато седате в големия салон, хората започват да заничат и да си шушукат. А когато взимам поръчките на другите маси, ми правят знак да се наведе и питат: „Не седи ли на онази маса известният Пери Мейсън?“ И аз им кимам. И след това знаете ли какво искат да разберат, мистър Мейсън?

— Какво? — Адвокатът смигна на Пол Дрейк.

— Коя е жената с вас.

— И вие какво им отговаряте?

— Отговарям им, че не им влиза в работата, и млъквам.

— Щеше да ни разказваш нещо за Дикси — намеси се Пол Дрейк.

— Нима? Може вие да си мислехте така, но аз...

Мейсън се обърна към Пол Дрейк:

— Знаеш ли, Пол, има нещо странно в тази Дикси Дейтън.

— В какъв смисъл? — попита Дрейк, като улови погледа на адвоката.

— Като че ли не е на мястото си — обясни той. — Не знам как точно да се изразя, но имам чувството, че Морис Албърг май я покровителства.

— И аз чух нещо такова — съгласи се Дрейк. — Но явно на Мей вече не ѝ се приказва за това.

— Развързах си езика повече, отколкото трябва — измърмори келнерката.

Мейсън не ѝ обърна внимание и продължи да говори на Пол Дрейк:

— Тъй като познавам Албърг от доста време, уверявам те, че ако е покровителствал Дикси Дейтън, можеш да бъдеш напълно сигурен, че е било заслужено — заради работата ѝ. Вероятно преди това е сервирила в някои от най-изисканите ресторанти в страната и Албърг го е знаел...

Думите на Мейсън бяха прекъснати от силния нахален смях на Мей Нолън.

— И това ми било детектив! — присмя се тя и махна с ръка сякаш за да пропъди муха от лицето си. — Това момиче — келнерка! Ха-ха! Не знам какви качества е намирал в нея вашият приятел Морис Албърг, но те не личаха по време на работа. Ама никак!

— Лоша ли беше? — попита Мейсън.

— Лоша? Направо ужасна!

— Странно! — възкликна адвокатът озадачено. — Албърг е толкова добър бизнесмен.

— Добър бизнесмен? — повтори Мей. — Кой ви излъга? Може да е добър бизнесмен, когато се разпорежда в кухнята или определя цените в листа, така че в никакъв случай да не е на загуба, но не си въобразявайте, че е бизнесмен в отношенията си с келнерките. Господи, виждала съм момичета да го въртят на малкото си пръстче, буквално на малкото си пръстче.

— Наистина ли? — учуди се Мейсън.

— И още как. Сервирам, откакто ходех права под масата, мистър Мейсън, и все още не съм видяла собственик на ресторант, на когото една отракана хубавица да не може да завърти главата.

В гласа на адвокатата се прокраднаха нотки на недоверие.

— Искате да кажете, че Морис Албърг може да бъде измамен от...

— Дали може? Вие май не познавате Морис много добре. А тази Дикси го хвана яко.

— Бързо действа, а?

— Не знам колко бързо, но много здраво.

— Явно го е познавала отпреди — намеси се Дрейк. Мейсън бавно поклати глава.

— Защо клатите глава? — тросна се Мей Нолън. — Разбира се, че Морис Албърг я е познавал... Какво има да се говори! Когато тя влезе в ресторанта, той тъкмо беше обхванат от пристъп на трудов ентузиазъм. Искаше да бъдем по-такива и онакива и какво ли не още и като вдигна поглед и я забеляза да идва насреща му, очите му така се изцъклиха, като че ли беше видял привидение.

— А каза ли нещо? — попита Мейсън.

— Отстъпи една-две крачки назад и по лицето му се разля усмивка, малко кисела усмивка, после протегна ръка, пристъпи и тогава Дикси му изигра първия си номер.

— Какъв номер?

— Избърза, преди да е успял да отвори уста, и попита: „Вие ли сте собственикът? Разбрах, че търсите келнерка, а аз търся работа.“

— И какво стана?

— Тогава мистър Албърг изведнъж се окопоти, изпъчи се и отговори важно: „Добре, ако ме изчакате в едно от сепаретата, ще поговоря с вас след минута. Точно в момента давам указания на келнерките как да работят. Тази вечер очаквам да има доста народ. Моля, отидете там и седнете.“

— А тя?

— Усмихна ни се покровителствено, мина бързо покрай нас и влезе в най-отдалеченото сепаре.

— И после?

— Мистър Албърг отиде в сепарето и остана там, предполагам, десет-петнайсет минути.

— И по-нататък?

— Дойде и ни представи Дикси като новата келнерка.

— Това стана преди около седмица?

— Да, точно преди седмица.

— Е, и?

— Ами — продължи Мей, сякаш разсъждаваше на глас — работила е като келнерка някъде, но за кратко и не в изискан ресторант. Прекалено често ходеше в кухнята, не умееше да си разпредели работата така, че с един куршум да убие два заека, и ужасно се изморяваше. И всеки път, щом се случеше така, мистър Албърг насочваше клиентите към други маси.

— В такъв случай тя не губеше ли от бакшишите?

— Губеше и работеше по-малко, но ако питате мен, мистър Албърг компенсираше това по някакъв начин, защото всеки път, когато препращаше клиентите на други маси и я оставяше да си почине през най-натоварените часове, тя му се ухилваше признателно.

— А вие не се ли дразнехте?

— Не, все едно ни беше. Нямахме нищо против допълнителната работа, заради бакшишите, но ни беше крайно неприятно, когато е спокойно и дойде някой редовен, щедър клиент, мистър Албърг да го води на масата на Дикси. Така не може. Един съдържател на ресторант трябва да бъде справедлив. Ако иска да има приятели, нека си ги има в личния живот. Не ни интересува какво прави, стига да се отнася честно с нас, когато сме на работа.

— Споделяхте ли недоволството помежду си?

— Рядко. Морис не обича да се събираме на групички. Като ни види, че си говорим, успява по някакъв начин да ни прекъсне — намира ни някаква работа. Нямаме много време за общуване.

— Значи не сте сигурна за мнението на другите?

— Не особено.

— Тогава може би си въобразявате.

— Какво?

— Че я покровителства.

— Не ставайте смешен. Не съм от вчера в бранша и не е толкова лесно да ми замажат очите.

Мейсън извади портфейла от джоба си, взе от него една нова двайсетдоларова банкнота и ѝ я даде.

— Съжалявам, че отдавна не съм сядал на ваша маса, мис Нолън. Може би ще приемете това като извинение и като компенсация за бакшишите, които щях да ви оставя, ако ми бяхте сервирали.

— Охо — усмихна се тя, — ето това се вика отношение. Наистина си ви бива, мистър Мейсън, и знайте, че когато и да дойдете, ако седнете на моя маса, ще получите най-доброто обслужване — макар че вие навсякъде ще го получите, но... Е, благодаря ви.

Тя сгъна банкнотата, най-невъзмутимо вдигна полата си и я мушна под горния край на чорапа си.

— Нещо друго? — попита Пол Дрейк.

Мей Нолън бавно дръпна полата си надолу.

— Това е по друга работа. Удоволствие е да помогнеш на двама симпатяги... Сигурно ви е известно, че мистър Албърг ѝ подари коженото палто?

— Албърг ли? — възкликна Мейсън.

— Точно така.

— Изобщо не ми спомена. Не мога да повярвам, че би...

— Подари ѝ го. Донесе ѝ го отнякъде.

— Откъде?

— Това се питаме и ние, мистър Мейсън. Някои от Момичетата мислят, че от дома си. Може да ѝ го е охранявал.

— Но лично той ѝ го донесе?

— Точно така. Излезе и когато се върна, носеше под мишница обемист пакет, увит в амбалажна хартия. Занесе го в кухнята. След малко едно от момичетата отиде в тоалетната и видя същата хартия в кошчето за боклук... А Дикси Дейтън плака целия следобед. Не можахме да разберем защо плаче, докато не се появи с визоновото палто, проядено от молци. Такъв си е Морис Албърг. Увил палтото в хартия и дори не помислил да му сложи нафталин. Боже мой, за това палто са дадени сума пари. Лично аз мисля, че Дикси не е достатъчно изискана, за да го заслужава. Сигурно е откраднато.

— Твърде важно сведение — намеси се Пол Дрейк. — Има ли още нещо?

Тя се замисли минута-две.

— Май че това е всичко. Трябва да вървя. Благодаря за почерпката.

Тя им се усмихна ослепително, изправи се и приглади полата си.

Дрейк стана и ѝ отвори вратата. Мей Нолън хвърли още един поглед към Пери Мейсън, усмихна се, премигна няколко пъти и си

тръгна с подчертано предизвикателна походка. После изведнъж се извъртя.

— Хей, чакайте малко. Нали няма да кажете на мистър Албърг?

Мейсън кимна. Келнерката благодари и затвори вратата. Дела Стрийт взе един вестник и започна да си вее, за да прогони силната миризма на парфюм. Мейсън подметна закачливо:

— Толкова ли е непоносимо, Дела? Не забелязах.

— Естествено, че не би забелязал — отвърна тя.

— Защо?

— При тези крака и премигващи очи... Лично аз не бих повярвала нито думица на тази...

— Възможно е голяма част да е плод на въображението й — съгласи се Мейсън, — но не всичко. Хайде да опитаме да се свържем по телефона с Албърг, Дела.

— По частния телефон ли? Мейсън кимна.

— Обзалагам се, че ще удариш на камък — обади се Дрейк.

Дела Стрийт отиде до бюрото си и поръча на телефонистката:

— Дай ми външна, Гърти. — И после бързите й уверени пръсти набраха номера на ресторанта на Албърг.

— Мога ли да говоря с Морис Албърг? — започна тя. — Обаждам се от кантората на мистър Мейсън... Какво има?... Кога?... Кога го очаквате?... Добре. Моля, предайте му да се обади на мистър Мейсън веднага щом си дойде.

Тя затвори телефона и се обърна към адвоката:

— Излязъл е преди около два часа и още не се е прибрал.

— Знае ли някой къде е?

— Явно не. Нямаат представа къде може да бъде, но обещаха да му предадат да се обади веднага щом се върне.

Вътрешният телефон на бюрото на Дела неочаквано издаде три кратки, резки иззвънявания. Секретарката обясни:

— Идва лейтенант Траг. Това е сигналът, който уговорихме с Гърти...

Вратата в преддверието на кантората се отвори рязко. Лейтенант Траг, облечен в цивилни дрехи, огледа стаята.

— Здравей, народе — поздрави той. — Зает ли си, Мейсън?

— Боже мой, не — отвърна адвокатът. — Наел съм тази кантора само за да имам къде да размишлявам на кого да залагам в конните

надбягвания. Преди се опитвах да правя това на ъгъла на улицата, но шумът от движението ме разсейва, та се настаних тук.

Траг влезе и затвори вратата след себе си.

— Не се пали толкова, Мейсън. Винаги давам възможност на Гърти да ви предупреди, че идвам, и се бавя достатъчно дълго, за да прибереш всичко, което искаш да скриеш, но под достойнството ми на полицаи е да чакам в преддверието на чиято и да е кантора.

— Разбирам — отбеляза Мейсън съчувствено. — Парите на данъкоплатците трябва да се икономисват, дори и да е за сметка на времето им.

— Точно така — съгласи се Траг, настани се на един стол, килна шапка назад, разгледа внимателно Мейсън и продължи: — Трябваше да ми е ясно, че започна ли да вадя кестените от огъня вместо теб, ще си изгоря пръстите.

— Изгори ли ги вече? — попита Мейсън.

— Доста ги опарих. Надявам се, че няма да се вдигне мехур. А можеха да изгорят напълно.

— Защо?

— И аз не знам. Дойдох да разбера.

— Страхувам се, че нищо не мога да ти кажа. Пол Дрейк стана.

— Ще си вървя в кантората да видя какво става.

— Не си отивай заради мен, Дрейк.

— Просто си тръгвам, не е заради теб — отвърна Дрейк, хвърли един поглед към Мейсън и излезе.

Траг извади пура от джоба си, подряза края ѝ, вгледа се проникателно в Мейсън и я запали.

— Как върви работата?

— Много работа — малко пари.

— Ясно — каза Траг със съчувствие. — Има дни, в които не можеш да спечелиш дори някаква си хилядарка... Какво общо имаш със случая в ресторанта на Албърг?

— Бях там — заобяснява Мейсън, — когато настъпи цялата бъркотия. Редовен клиент съм. Албърг ми зададе няколко въпроса.

— Какви въпроси? Мейсън се усмихна.

— Не мога да си спомня, лейтенанте.

Траг погледна дали пурата му гори равномерно и се ухили.

— Знаеш ли, адвокате, ти ми харесваш.

— Благодаря.
— Ето от това идва цялата беда.
— Каква беда?
— Моята беда. Онези там в отдела не те обичат.
— Не ме ли обичат?
— Не. Мислят, че си от другата страна на закона.
— Законът — каза Мейсън — дава право на човек да има адвокат

и...

— Остави това — прекъсна го Траг. — Един ден може да те поканят на официален обяд в някой клуб и да те помолят да изнесеш реч, та ще ми бъде много неприятно, ако сега изчерпиш целия си материал.

— Тъкмо ще го репетирам.

— Не ти трябва репетиции. Твърде добре се справяш и с импровизациите. Всъщност понякога дори прекалено добре... Какво ще кажеш за коженото палто?

— Какво кожено палто?

— Онова, с което Дела Стрийт излезе снощи от ресторанта.

Мейсън се обърна към Дела Стрийт с шеговита строгост:

— Пак ли си краля от някой магазин, Дела?

Тя кимна разкаяно.

— Не мога да се въздържа, шефе. Това е по-силно от мен. Изведнъж ми причернява пред очите и когато дойда на себе си, се намирам на някой ъгъл с кожено палто, на което все още му виси етикетът от магазина, и разбирам, че амнезията отново ми е изиграла някой номер.

Траг тъжно заклати глава.

— Горкото момиче — обърна се той към Мейсън. — Такова нещо наистина не може да се контролира. То е професионално заболяване. Дължи се на работата ѝ при теб.

— А, не — намеси се Дела Стрийт бързо. — Наследствено е. Идва от дядо ми по бащина линия — стария капитан Стрийт, пирата. Имал е навика да взема каквото си поиска винаги когато сабята му е била подръка.

— Защо не отидеш на психоаналитик? — попита Траг.

— Опитал. Каза ми, че съвестта ми воюва с наследствените ми импулси. Така че всеки път, когато поискам да взема нещо, ми

причернява и не знам какво правя. Един вид защитен механизъм.

— Предложиха ли ти някакво лечение? — попита Траг.

— Накараха ме да легна на една кушетка и да разкажа за детските си години.

— Не помогна ли?

— Ни най-малко.

— Ще ти предложи едно мое лечение, което би могло да ти помогне, Дела.

— Какво е то?

— Ще ти дам двайсет минути да ми донесеш коженото палто.

— Кое кожено палто? — намеси се Мейсън.

— Онова, с което е излязла от ресторанта на Албърг снощи.

— Е, добре, да помислим — предложи Мейсън. — С бобровото палто ли беше или с онова от червеннкавокафявия заек?

Лейтенант Траг ги прекъсна.

— Беше с визонова кожа.

— С визонова кожа? — учуди се Мейсън искрено.

— Може би не се изразих точно — обясни Траг. — Искях да кажа с визонова кражба.

Дела Стрийт погледна към Пери Мейсън.

— От кого е била открадната? — запитва адвокатът.

— Това все още не ми е известно.

— Ела, когато ти стане.

— Не, искам палтото, Мейсън.

Мейсън запали цигара и се отпусна на стола си.

— Можеш да загазиш с тази работа — предупреди го Траг.

Мейсън запитва учтиво:

— Как беше обслужването в асансьора, когато се качваше, Траг?

— Отвратително.

— Често е такава по туй време. Тези, които могат да приключат по-рано, оставят секретарките да дооправят нещата, възникнали в последния момент, и хукват към колите си, за да се приберат преди задръстванията.

Траг кимна.

— Така че понякога се налага да се почака за асансьора. И все пак хората се примиряват с това неудобство. Те изминават дълъг път до центъра на града и плащат на паркинга. Сетне изтърпяват неудобствата

на асансьорите и се качват при мен само за да ме помолят да защитя правата им. Та след като човек си е направил целия този труд, струва ми се, че заслужава поне да се опитам да му помогна.

— Някоя да те е молила да защитаваш правата ѝ върху въпросното палто?

— Ако ти отговоря на този въпрос, ти сигурно ще ми зададеш и друг.

— Ще ти задам още два.

— Така си и помислих.

— Слушай тогава.

— Казвай.

— Чувал ли си за Робърт Клеърмонт?

Мейсън поклати глава.

— Не си ли спомняш да си чел за него?

Мейсън отново поклати глава.

— Боб Клеърмонт — поде лейтенант Траг замислено. — Дяволски добро момче. На мен възложиха неговия случай. Един чудесен, строен, млад, честен човек, който цял живот е искал да работи в полицията. Това бил неговият идеал. Войната започнала и разстроила плановите му за известно време, но когато се уволнил, той продължил усилено да се учи, за да стане добър полицай... Можеш ли да си представиш, Мейсън, ден след ден учение! Толкова много хора мислят, че полицаите са горили с кокоши мозък, които се разхождат насам-натам и бият гражданите с палки по главата, събират подкупи от комарджиите...

— И после, когато се пенсионираш, всеки се оттегля в ранчото си в Тексас — прекъсна го Мейсън.

За миг Траг се намръщи. После потисна гнева в гласа си и продължи:

— По дяволите, така е, Мейсън. Покрай сухото гори и суровото и това прави работата на добрия полицай толкова тежка. Гражданите не си спомнят случая за полицаия, който дава живота си, за да предотврати грабеж, а за полицаия, който има толкова слаба памет, че за нищо на света не може да се сети името на банката, в която е вложил последните сто хиляди.

— Само се пошегувах — оправда се Мейсън.

— Но аз не се шегувам — отвърна Траг. — Имаш ли някаква представа какво означава да си полицай, Мейсън? Не си дежурен. Отиваш на пазара, в бензиностанцията или в магазин за напитки. Вратата се отваря. Влизат трима мъже с пушки. Обир. Ако си обикновен гражданин, ще вдигнеш ръце. Приятелите ти ще те изкарат герой, че не си припаднал от страх. Но ти си полицай. Ако вдигнеш ръце, бандитите ще те претърсят и ще ти вземат пистолета и значката. Разгневените граждани ще засипят отдела с протестни писма. Затова посягаш към пистолета. Шансът ти е едно на милион. Не си дежурен. В неизгодно положение си, но традиционните полицейски задължения лежат на раменете ти. И ти си длъжен да рискуваш. Посягаш към пистолета си. Стягаш се да издържиш на болката от куршумите в стомаха, да натиснеш спусъка още няколко пъти, преди да умреш. И тогава гражданите започват да остроумничат за нефтените ти кладенци в Тексас.

— Прав си — съгласи се Мейсън. — Има полицаи и полицаи. Ти си честен човек, Траг. Нямах предвид теб, когато споменах за милионерите. Ти ме посъветва да си спестя приказките за тържествена реч в някой клуб, като се опитах да отворя дума за адвокатите, а аз те оставих да говориш за полицаите. Разкажи ми сега за Клеърмонт.

— Боб постъпил в полицията. Започнал бързо да напредва. Всички го харесвали. Бил будно момче, отдаден на работата си, и ако някой си позволявал да му намекне за корупция в полицията, рискувал хубаво да си изпати. Полицията била неговият идеал. Тя олицетворявала закона, който бди над беззащитните.

— Какво е станало с Боб? — попита Мейсън.

— Никой не знае със сигурност. Явно е видял нещо съмнително в някаква кола. Сигурно я е спрял, за да разпита шофьора. Не е ясно защо го е направил. Не е работил в органите по контрола на автомобилния транспорт и не би се занимавал с обичайните проверки. Очевидно нещо точно в тази кола е събудило подозренията му.

— Продължавай.

— Вътре трябва да е имало поне двама души, ако не и повече, защото са го изненадали и са го вкарали насила при тях.

— Защо им е било необходимо? — учуди се адвокатът.

Траг поклати глава в недоумение.

— Давай нататък — подкани го Мейсън.

— Фактите навеждат на мисълта, че са го вкарали насила в колата. Накарали са го да легне на пода, взели са пистолета му и са го откарали на петнайсетина километра извън града. И тъй както си е лежал на пода, са притиснали пистолета към главата му... Контактна рана. Виждал ли си някога контактна рана, Мейсън?

Адвокатът повдигна вежди.

— Гледката не е никак приятна — продължи Траг. — Пистолетът се допира до главата. Заедно с куршума проникват и газовете от изстрела. След навлизането им в мозъка те продължават да се разширяват.

— Не се пали, не се самоизмъчвай, лейтенанте.

— По дяволите, не мога да го забравя — въздъхна Траг с горчивина. — Трябваше да видиш жена му и двете му чудесни невинни дечица, които гледаха с бащините си спокойни, честни сини очи. Едното беше достатъчно голямо, за да проумее случилото се. Помалкото не разбираше.

— А лена му? — попита Дела Стрийт. Траг я погледна за миг и стисна устни.

— Тя много добре съзнаваше какво е станало... Наистина чудесно момиче. С Боб Клеърмонт се обичали от години, но избухнала войната и той заминал. Знаеш ли какво означава всяка нощ да се молиш за някого, да чакаш писмата му, телеграмите да те изпълват с ужас, да мразиш всяко извънмяване на телефона... Е, тя е преживяла всичко това, както и много други хора. Това е войната. Любимият ѝ се върнал. Много мъже не се върнаха. Дотук е имала късмет. Той си дошъл в отпуска. Оженили се. Не могъл да види сина си, докато не свършила войната. Тогава момчето било на повече от годинка... После Боб започнал да учи, за да бъде достоен за професията си. Смятал, че е голяма чест да прилагаш закона в действие. Твърдял, че в очите на обществото образованият детектив щял да бъде точно толкова важен, колкото адвокатът и лекарят. Всичките си пари харчел за книги — криминология, право и тъй нататък.

— Каза, че раната била контактна? — рече Мейсън.

— Едната от раните. Другите не бяха. Именно контактната рана е причинила смъртта. Те бяха изпразнили пистолета в него докрай, просто за всеки случай. Или пък някой от тях е обичал да натиска спусъка и да слуша звука от куршумите.

— Какво е станало после? — попита Мейсън. — После са го изхвърлили.

— На мястото, където са го застреляли ли?

— Никой не знае къде са го застреляли — обясни Траг. — Явно са се движели бързо. Изхвърлили са го, като дори не са си направили труда да спрат — просто са отворили вратата и са го изсипали на тротоара. Той се е преметнал няколко пъти като чувал с картофи и при всеки сблъсък с плочите тялото му е оставяло след себе си кървави петна. Колата е продължила напред. — Траг замислено дръпна от пурата си. — Ние, разбира се, запазихме куршумите... И тук има нещо странно. В отдела по балистика един човек събира куршуми образци. Всеки полицай трябва да изстреля по един патрон от пистолета си в тръба с памучни отпадъци. Куршумите те прибират и картотекират. Така че разполагаме с проба от пистолета на Боб Клеърмонт. Сравнихме я със смъртоносните куршуми. Съвпадаха. Боб е бил прострелян шест пъти с неговия собствен пистолет.

— Е? — озадачи се Мейсън.

Траг поклати глава.

— Това просто не е възможно. Боб Клеърмонт не би се оставил да му вземат пистолета. Затова ти говорих за полицаите, Мейсън. Ако съществува шанс при едно на милион, полицаят е длъжен да рискува. В случай че положението е безнадеждно, той не се дава без бой — поне полицай като Боб Клеърмонт. В пистолета му положително не би имало шест патрона, с които да го застрелят. Ако е спрял колата за проверка, той би успял да гръмне един-два пъти.

— А какво е станало с пистолета му? — попита Мейсън.

— Изчезна. И това е странно. Обикновено изхвърлят оръжието, преди да са минали и сто метра. Спомни си, че пистолетът е бил празен. А е полицейски и е опасно да го държат.

— Вие, разбира се, сте претърсили добре околността?

— Дали сме претърсили! — възкликна Траг. — Огледахме пътя сантиметър по сантиметър. Преровихме буренаците с детектори за мини.

— И нищо ли не открихте?

— Абсолютно нищо.

— Предполагам — каза Мейсън, — че имаш някаква конкретна причина да ми разказваш тези неща?

— Имам — отвърна Траг. — Боб Клеърмонт беше убит на седемнайсети септември преди една година... Вярвай ми, Мейсън, обърнахме всичко наопаки Имаше и един заподозрян.

— Кой?

Траг се поколеба.

— Не държа да го науча — рече Мейсън. — Просто се опитвах да добия представа за случая.

— Ще ти кажа — реши Траг. — Ще разкрия всичките си карти, защото може да се окаже дяволски важно, Мейсън. Заподозреният се наричаше Седжуик, Томас Е. Седжуик. Организатор на незаконни залагания. Клеърмонт бил по петите му. Надявал се да го спипа е парите и да го арестува. Клеърмонт още не познавал всички хватки в занаята, всъщност знаел ги, но не желал да ги използва. Не работел с доносници. Искал сам да събере доказателствата. Той следял Седжуик, когато го убиха. Исихме да арестуваме Седжуик и да го разпитаме — не заради нещо определено, а заради това, че Клеърмонт се е занимавал с него.

— Разбирам.

— Но — продължи Траг — не успяхме да открием Седжуик. Беше изчезнал, затрил се, изпарил се, нямаше го. Страшно много ни трябва Томас Е. Седжуик.

— Нямахте ли други доказателства срещу него — попита Мейсън, — освен че онзи полицаи го е следял?...

— Седжуик държал павилион за пури — заразказва Траг. — Бизнесът му вървял доста добре. Като си помисли човек, дяволски добре. И през нощта, когато Клеърмонт беше убит, Седжуик напуснал града. На следващия ден в павилиона за пури имаше друг човек. Купил го от Седжуик за хиляда долара. Разполагаше с разписка за доказателство. Заяви, че около седмица или десетина дни преговарял със Седжуик за покупката. Той му се обадил по телефона в два часа през нощта и му предложил срещу хиляда долара в брой начаса да купи павилиона с договора за наема, клиентелата, наличните пури, инвентара — всичко. Човекът побързал да не изпусне случая. Седжуик не искал чек. Човекът успял някак да събере сумата и в четири часа сутринта сделката била сключена. Седжуик подписал разписката за продажбата пред свидетели и това е било последния път, когато някой е видял Томас Е. Седжуик. Не е необходимо да обяснявам, че новият

притежател на павилиона продаваше пури — нищо друго, само пури. Мястото му беше добро. Той продаваше пури и не престъпваше закона. Ако някога ни беше дал повод да го отведем в Управлението, момчетата щяха хубавичко да го обработят. Но нямаше такъв повод. Опитвахме по всички възможна начини. Пращахме подставени лица. Държахме го под наблюдение. Изпробвахме всичко, което ни дойде наум. По дяволите, човекът си беше чист.

— Какво стана с него? — интересува се Мейсън.

— Задържа се в павилиона към два месеца, след което го продаде на друг един, с досие в полицията. Той започна да организира незаконни залагания и ние толкова бързо го пипнахме, че дори не успя да разбере откъде му е дошло.

— И нито помен от Седжуик?

— Нито помен.

— Предполагам, че имаш нещо наум — каза Мейсън.

— Снощи станала онази бъркотия в ресторанта на Албърг — продължи Траг. — Една от келнерките се Уплашила и избягала през задния вход. Някой я заплашил с пистолет. Тя обаче не реагира по очаквания начин. Не се качила в колата. Изпищяла и се втурнала към ъгъла. Понякога стават странни неща в този живот. Някой държи пистолет, което е символ на власт. Обикновеният човек ужасно се страхува от пистолети. Той поглежда в голямото черно дуло, вижда наредените около цилиндъра страшни куршуми и краката му се подкосяват... Но колкото повече работиш с пистолети, толкова по-ясно ти става, че не оръжието е опасно, а човекът зад него. Някои хора могат да стрелят, други — не. Повечето от тези, които носят оръжие, не биха могли да улучат от пет метра мишена с човешки ръст, без да спрат и внимателно да се прицелят, а дори и тогава може да пропуснат. За да стреляш с пистолет само по усет, се иска голяма практика.

— Разказвай нататък — подкани го Мейсън.

— Оня зад волана не съобразил, че отворената врата стеснява твърде мишената му. Не улучил с първия изстрел. Не очаквал, че ще му се наложи да стреля отново. Щом келнерката се втурнала напред, тя се оказала извън обсега на куршумите му. Шофьорът натиснал газта и рязко подкарал, за да я настигне, при което дясната врата се хлопнала. Той стрелял повторно, но според разказите на очевидци това станало точно в мига, в който дясната врата се затворила и куршумът минал

през нея. Момичето изпищяло и излетяло на кръстовището, незасегнато от изстрелите. Блъснала го кола. Входът на уличката се задръстил от спрялото движение и зяпащите пешеходци. Въоръженият шофьор явно не бил вчерашен. Не е лесна работа да караш на заден ход с голяма скорост. В уличката нямало къде да обърне колата. Бил хванат в капан. Трябвало бързо да се измъкне. Можел да изостави колата и да се смеси с пешеходците, но поради някакви съображения не посмял да го направи. Включил на заден и с най-голямата възможна скорост се измъкнал.

— Вие ли го установихте? — попита Мейсън.

— Да — отвърна Траг. — Няколко свидетели видели колата да тръгва назад. Те предположили, че шофьорът маневрира, но той набрал скорост. Движел се по права линия, без клатушкане и кривене. Знаеш какво означава, Мейсън. Човекът е бил професионалист. Обикновен шофьор не умее да кара така. Само конто е натрупал прашика на полицейска кола, или е бил обучен да пренася незаконно алкохол или наркотици, би могъл да го направи. Това е част от занаята им — да карат бясно по тесни улички и сред натоварено движение.

— Добре — съгласи се Мейсън. — А сега да преминем към развързката.

— Развързката е, че ти ме помоли да ти направя специална услуга и да се погрижа онази жена да бъде настанена в частна болница. Направих го. Там тя имаше по-добра възможност да избяга. И избяга. Духна, изпари се.

— Аз ли съм отговорен за това? — попита Мейсън.

— Проклет да съм, ако знам — въздъхна Траг. — Чакай да стигна до кулминацията.

— Каква е кулминацията?

— След бягството естествено беше да се позаинтересуваме от нея. Случаят беше в пътнотранспортния отдел. Оттам са ходили в ресторанта на Морис Албърг. Задали са въпроси. Албърг не се опитвал да я прикрива, но определено не знаел много за тази жена. Не бил разговорлив.

— Давай нататък — кимна Мейсън.

— Момчетата обаче открили чантата на келнерката. Погледнали вътре и забелязали разписка от заложна къща в Сиатъл. Тогава влезли във връзка с колегите си там, които освободили предмета — диамантен

пръстен с два малки смарагда отстрани, доста добра изработка. Получила е сто дваайсет и пет долара за него. Струва хиляда.

— И?

— Колегите започнали да задават въпроси и да искат описание, опитвайки се да открият каквото могат. Тогава собственикът си спомнил, че по едно и също време са били заложени две неща — диамантеният пръстен и един пистолет. Разписката за пистолета не беше в нас, така че полицията в Сиатъл не знаеше за него, но собственикът си го спомнил. Той им дал пистолета и колегите от Сиатъл ни го описаха по телефона — за всеки случай. Дадоха ни и серийния номер.

— И? — отново попита Мейсън.

— И това се оказа пистолетът на Боб Клеърмонт. Пистолетът изчезнал в нощта, в която някой го измъкнал от кобура на Боб Клеърмонт, допрял го до главата му, дръпнал спусъка и сложил край на живота му, а после още пет пъти стрелял в потрепващото му тяло и най-безжалостно го изхвърлил от колата като чувал с картофи.

Траг замълча. Погледна края на пурата си, изненада се, като видя, че е угаснала, извади от джоба си кибрит и драсна клечка в подметката си. Внимателно повъртя над пламъка пурата, докато се разгори отново, след което пусна клечката в пепелника, облегна се назад в мекото кожено кресло и запуши, явно съсредоточавайки се върху мислите си и тютюневия аромат.

Мейсън и Дела Стрийт се спогледаха.

В кантората цареше тежка, зловеща тишина. Адвокатът загаси цигарата си и започна бавно, почти безшумно да барабани с върха на пръстите си по ръба на бюрото.

Траг продължаваше да пуши.

— Кога открихте това? — обади се най-после Мейсън.

— Около половин час преди да дойда тук.

— Къде беше през този половин час?

— Къде, мислиш, по дяволите, че съм бил? Опитвах се да намеря Албърг.

— И къде е Албърг?

Траг сви рамене, разпери ръце и продължи да пуши.

— А защо ми се доверяваш? — поиска да знае Мейсън.

— Първо, защото ми харесваш. И преди си ни играл номера. Успяваше да се измъкнеш, защото се оказваше прав. Ако беше сгрешил, щяха да те разпънат на кръст. Но ти се измъкваше. Умен си. Дяволски умен си. Разсъждаваш логично и се бориш като мъж. Държиш на клиентите си... Никога преди не си се замесвал в убийство на полицаи, изпълняващ служебния си дълг. Послушай съвета ми и не се замесвай. Разни неща стават в такива случаи. Може да пострадаш. Положително ще пострадаш.

Траг замълча и продължи да пуши пурата си. След малко се обърна към Мейсън:

— Искам коженото палто.

Адвокатът се намръщи замислено и отново забарабани по ръба на бюрото.

— Ще го получа ли? — попита Траг.

Пръстите на Мейсън не се успокояваха.

— Нека да си помисля малко.

— Добре, помисли си — прие Траг. — Това не е детска игра.

За известно време настъпи тишина. Дела Стрийт наблюдаваше с тревожен поглед лицето на Мейсън, което изглеждаше като изсечено от гранит. Изведнъж той спря да барабани и попита:

— И няма никакво съмнение, че става дума за същото момиче?

— Разбира се, че има — отвърна Траг, — всичко може да се постави под съмнение. По тази причина исках пак да говоря с Албърг... Но жената, заложила пръстена, е същата, която е заложила пистолета на Боб Клеърмонт.

Мейсън отново взе да потропва с пръсти, после заговори внезапно:

— Това, което не мога да разбера, Траг, е защо, по дяволите, е постъпила така. Този, който е убил Клеърмонт, знае, че пистолетът е извънредно опасен, че би пратил всеки право в газовата камера. Няма адвокат, който би могъл да оправдае в съда човек, появил се с пистолета на Клеърмонт. В случай че има и най-нищожното друго доказателство...

— На мен ли ще го обясняваш? — прекъсна го Траг.

— Колко е получила за пистолета?

— Осемнайсет долара.

— В добро състояние ли е?

— Абсолютно точно в такова чудесно състояние както в деня, в който Боб Клеърмонт е целунал жена си и децата за довиждане и го е пхнал в кобура за последен път.

— Убиецът просто не може да е бил толкова тъп, Траг — настоя Мейсън.

— Убиецът е бил толкова тъп. И ще ти кажа още нещо, Мейсън. Трудно се вземат отпечатъци от пръсти по пистолет. Не се заблуждавай от това, което четеш по романите. В деветдесет и пет процента от случаите по пистолета не могат да се открият никакви следи. Но в този случай намерихме. Пистолетът е бил някъде на мокро и някой е докоснал с мокър пръст грапавата му вътрешна страна. По влажните линии се е образувала ръжда.

— И знаеш ли на кого е този отпечатък? — попита Мейсън.

— Този отпечатък е от десния показалец на Томас Седжуик — отвърна Траг.

Мейсън рязко се обърна към Дела Стрийт:

— Какво направи с онова кожено палто, Дела?

— Занесох го на сигурно място.

— Къде?

— В гардероб за кожени дрехи.

— Къде е бележката?

— В чантата ми.

— Дан я на лейтенант Траг.

Дела Стрийт отвори чантата си, извади едно синьо картонче и го подаде на Траг. Той стана, изгърси пепелта от пурата си и каза:

— Благодаря.

— Един момент — спря го Мейсън. — Искаме разписка.

— Напиши я — обърна се Траг към Дела Стрийт.

— Може ли да видя картончето?

Траг ѝ го подаде. Пръстите на Дела Стрийт заподскачаха по клавиатурата на пишещата машина, бързо измъкнаха листа от валека и го връчиха на лейтенанта за подпис.

Траг прехвърли пурата в ъгъла на устата си, за да не му влиза димът в очите, наведе се и драсна името си върху листа. Бавно, сякаш пряко волята си, той извади от джоба си увита в целофан снимка. Беше прикрепена към тъмна подложка и показваше младо амбициозно лице с приятни черти, весело искрящи очи, уста, изразяваща твърдост, без

намек за грубост или жестокост, правилна брадичка, прав нос и добре оформено чело, над което се виеше къдрава черна коса.

— Хубав е — рече той.

— И още как! — възкликна Дела Стрийт. — Кой е?

— Не е. Беше. Погледнете младежката решителност, честните очи... По дяволите, ставам прекалено сантиментален за полицаи.

— Боб Клеърмонт? — попита Мейсън.

— Боб Клеърмонт — отвърна Траг и излезе.

6

В девет и половина Пери Мейсън се отби в кантората на Дрейк.

— Още ли няма нищо, Пол?

— Няма — отвърна детективът.

— Откри ли нещо за Файет?

— Не съм сигурен дали става дума за същия човек, но преди пет години някой си Джордж Файет е бил арестуван за организиране на незаконни залагания. Може да е бил същият.

— Може — съгласи се Мейсън. — Какво е станало с него?

— Нищо.

— Как така — нищо?

— Точно така. Бил е арестуван, регистриран, пускат под гаранция и оттам нататък няма нищо. Делото просто се е изпарило във въздуха.

— Колко е била гаранцията?

— Сто долара — засмя се Дрейк.

— Прилича на нагласена работа.

— Възможно е, разбира се. Знаеш как стават тези неща.

— Успя ли да разбереш къде живее или изобщо каквото и да е за него?

— Абсолютно нищо.

— А гарантите?

— Единият притежава имот на стойност дваисет хиляди долара, ипотekiран за дваисет и пет хиляди, и срещу него е подписал гаранционни полици за петстотин хиляди.

— Можеш ли да го докажеш? — попита Мейсън.

— По дяволите, не! — ухили се Дрейк. — Ти поиска сведения за Файет. Ако ти се ще да разобличаваш машинациите с гаранционни полици, ще трябва да ми дадеш пет помощници, десет телохранители и пълно бойно снаряжение, а ти самият да си намериш сигурно скривалище. Изброявам само най-важните неща.

— Добре — примири се Мейсън. — Надявах се Албърг да ми позвъни. Написах му писмо и специално изпратих човек да му го занесе. Той го оставил на касиерката. Поръчал й, ако Морис позвъни, да му съобщи, че има писмо за него и той да намери начин Да го получи.

— За какво му писа, Пери?

— За много неща. И го заклех да ми се обади по което и да е време на деня или нощта. Дадох му този номер, за да ме търси тук, ако не съм в кантората си — да звънне веднага щом получи писмото, независимо колко е часът... Може ли да използвам телефона?

Мейсън вдигна слушалката, даде някакъв номер на телефонистката и когато го свързаха, поиска да говори с мистър Албърг.

— Няма го.

— Мейсън е на телефона. Кога ще се върне?

— Не знам, мистър Мейсън.

— Дайте ми касиерката.

— Момент.

Щом чу женски глас, Мейсън се представи:

— Обажда се Пери Мейсън, адвокатът. Оставих писмо за мистър Албърг. По-точно пратих го по човек с указания, ако мистър Албърг дойде или позвъни...

— Да, мистър Мейсън. Смятам, че вече го е получил.

— Какво е получил?

— Писмото.

— Идвал ли е?

— Не. Той... Вижте, мистър Албърг няма да дойде тази вечер. Обади се и... Тук няколко души го търсиха.

— Няколко души? — учуди се Мейсън.

— Няколко души — потвърди тя. — Въртят се наоколо.

— Разбирам.

— Казах му — продължи касиерката, — че доста хора са го търсили, както и за писмото от вас, което е много важно. Той ми нареди бързо да хвана такси и да го оставя в един бар. Щял да го вземе по-късно.

— Спомена ли колко по-късно?

— Не.

— Ако отново ви се обади, моля, непременно разберете дали е взел писмото. Кажете му, че в момента това е най-важното. Предайте му да прочете писмото и да ми се обади.

— На всяка цена, мистър Мейсън.

— И още нещо. Кога приключвате работа?

— В един часа.

— Къде живеете? Кой е телефонът ви?

— Мистър Мейсън!

— Не ставайте смешна — сръза я адвокатът. — Много е важно. Кой е телефонът ви?

— Ексфорд три — девет хиляди осемстотин двайсет и седем.

Мейсън го записа.

— Може да се наложи да ви се обади. Постарайте се Морис да влезе във връзка с мен. Довиждане.

Мейсън затвори телефона и се обърна към Пол Дрейк:

— Морис Албърг ще ми се обади на този номер. Веднага щом позвъни, нека телефонистката ти да го прехвърли на нерегистрирания номер в апартамента ми. Нали това няма да я затрудни?

— Разбира се.

— Предупреди я, че е от изключителна важност да ме свърже без каквито и да било неприятности.

— Кога очакваш разговора, Пери?

— По някое време тази вечер, надявам се... Възможно е да звънне всеки момент.

— Кога тръгваш към апартамента си?

— Веднага.

— И аз разчиствам и приключвам за днес. Нощната ми телефонистка е нова, но е много опитна. Тя застъпва в полунощ. Момичето, което е сега на телефонното табло, е направо вълшебница. Ще обясня и на двете да внимават. Ще ти прехвърлят разговора светкавично.

— Чудесно — каза Мейсън. — Аз тръгвам.

— Ще слеза с теб — реши Дрейк.

Той спря при телефонистката, за да предаде инструкциите на Мейсън, след което придружи адвоката до паркинга.

— Докъде да докарам нещата с Файет? — попита Дрейк.

— Колкото можеш по-далече — отвърна Мейсън. — Продължавай упорито да проверяваш досиетата. Ако имаш подръка подходящ източник, можеш да го разпитаеш за Файет.

— Стига да не е извън града, все нещо ще изскочи До утре, особено ако арестуваният заради залаганията Файет е същият, за когото си мисля... Е, доскоро виждане.

— Нали няма да се обърка нещо с прехвърлянето на разговора, Пол?

— По дяволите, не. Това е проста работа. Телефонистките ми ще внимават.

Докато палеше колата, Мейсън хвърли поглед към часовника си — беше девет и четирийсет и две.

В десет часа Мейсън вече се бе разположил в апартамента си и се мъчеше да се съсредоточи в едно списание. В десет и четирийсет и пет, мръщейки се раздражено, започна да кръстосва стаята. В единайсет и десет взе книга и се зачете. В единайсет и трийсет захвърли книгата, съблече се и си легна. Измина повече от час, преди да успее да заспи. В началото спеше на пресекулки, но постепенно умората надделя.

Адвокатът спеше дълбоко, когато телефонът до леглото му раздра тишината. При третия звън той се разбуди достатъчно, за да вдигне слушалката. Обади се отривист женски глас:

— Мистър Мейсън, извинявайте, че ви безпокоя, но вие така сте наредили.

— А, да, кантората на Дрейк ли е?

— Точно така. Мистър Албърг е на другия телефон. Търсил ви във връзка с някакво писмо.

— Дайте го. Можете ли да го прехвърлите?

— Да, сър. Момент. Ще ви свържа през номератора.

При включването се чу изпукване и Мейсън продължи с известно раздражение:

— Ало, Албърг. Това ще ти струва много пари. Защо, по дяволите, не ми се обади по-рано?

Гласът на Албърг прозвуча напрегнато и дрезгаво.

— Не можах.

— Защо?

— Не мога да ви обясня.

— Е, добре, че все пак се обади — изсумтя Мейсън. — Искam сега пълни подробности. Всичко както ми го разказа ли е, или познаваш...

— Без имена, моля ви — прекъсна го Албърт.

— О, за бога — ядоса се Мейсън. — Не можеш ли да говориш откъдето се намираш? Потърси тогава телефон, от който да можеш да говориш. Искam да съм наясно с този случай. Аз...

— Вижте, мистър Мейсън, в беда съм, в голяма беда! — възкликна Албърт. — Много сте ми необходим. Парите не са проблем. Затънал съм ужасно дълбоко. Ще ви разкажа, като се видим.

— И кога ще стане това?

— Веднага щом вие дойдете тук.

— Веднага щом аз дойда там! — възкликна Мейсън.

— Точно така — рече Албърт. — Искam да дойдете тук.

— Ако действително е важно — настоя Мейсън, — ела в апартамента ми. Ако не е, можеш да дойдеш утре сутринта в девет и половина в кантората ми. Но ако...

— Моля ви, изслушайте ме. — Гласът на Албърт беше тих, но изпълнен с тревога. — Страхувам се от най-лошото. Всичко дяволски се оплете. Трябва да се видим и да говорим за много неща. Няма да дойда а апартамента ви, нито в кантората ви, нито където и да било другаде. Няма да мръдна от тази стая. Вместо това вие ще дойдете тук, и то бързо. Налага се. Написах ви писмо. Написах го, преди да получа вашето. В него има чек за хиляда долара. Те са само аванс. Хонорарът ви ще бъде най-добрият възможен.

— Защо не можеш да напуснеш стаята? — попита Мейсън.

— В опасност съм.

— Защо не изчакаш, докато отида утре сутринта з кантората си?

— Утре може вече да ме няма.

— Добре — промълви Мейсън уморено, — ако беше играл честно и ми беше съобщил всички подробности, сега можеше и да не си забъркан в такава каша.

— Бях забъркан, преди изобщо да ви познавам, мистър Мейсън.

— Къде си?

— Хотел „Киймънт“, стая седемстотин дваисет и едно. Мястото е долнопробно — бардак. Не спирайте на рецепцията. Минете, все едно

имате стая. Вземете асансьора, качете се на седмия етаж и елате в седемстотин двайсет и едно. Вратата е отключена. Аз съм вътре.

— Добре.

— И, мистър Мейсън...

— Да?

— Ще побързате, нали?

— Добре — обеща адвокатът. — Идвам.

Той затвори телефона, отметна завивките, обади се в гаража и нареди да изкарат колата му и да я оставят запалена отпред. Опипа леко наболата си брада, нахлузи дрехите си и вратовръзката, запъти се към вратата, но се върна да си вземе палтото, спря се да позвъни, за да е сигурен, че колата го чака, и се спусна към асансьора.

Нощният портиер го погледна с любопитство.

— Трябва да е нещо спешно, мистър Мейсън.

— Трябва да е — отвърна Мейсън и хвърли поглед към часовника над портиерната. Беше два и петнайсет.

Адвокатът погледна ръчния си часовник, за да се увери, че стенният показва верния час, мина през въртящата се врата и излезе в студения свеж въздух на ранната сутрин.

Дежурният от гаража го чакаше в колата. Той кимна на Мейсън, отвори вратата и излезе. Адвокатът се мушна зад волана и усети, че парното вече затопляше студената кола.

— Много ти благодаря, Джейк.

— За нищо, сър. Той погледна към стрелката за горивото.

— Още щом я докарахте снощи, й напълних резервоара — обясни механикът. — Бяхте ми наредили да имам грижа винаги да е пълен и...

— Чудесно — поблагодари Мейсън. — Никога не знам кога ще ми се наложи спешно да отида някъде.

— Сега май случаят е такъв.

— Наистина. Мейсън хлопна вратата и колата плавно потегли. За да стигне до хотел „Киймънт“, му бяха необходими петнайсет минути. На паркинга в този ранен час имаше много свободни места и той спря, заключи колата и влезе във фоайето.

То имаше занемарен вид, столовете бяха износени и цялата атмосфера показваше изоставеност. Влизайки вътре, след свежия нощен въздух, Мейсън още по-силно усети застоялия мирис на

разложение. Подредените в права редица празни столове изглеждаха безнадеждно нелепо. За да бъдат в тон с цялата атмосфера, те трябваше да са заети от кротко насядали орфани мъже, четящи вестници или просто загледани в празното пространство.

Администраторът вдигна поглед при влизането на Мейсън и го проследи с очи до асансьора.

— Търсите ли някого? — попита той, когато адвокатът натисна бутона.

— Себе си — отговори Мейсън.

— Искате да кажете...

— Точно така.

— Регистриран ли сте тук?

— Разбира се — рече Мейсън. — И няма да е лошо да ми позвъните в седем сутринта... Не, почакайте малко, най-напред трябва да телефонирам на няколко места. Ще отида първо в стаята си и щом уточня в колко часа искам да ме събудите, ще ви звънна. Може да ми се отвори възможност да поспя и след седем и половина.

Асансьорът шумно спря. Мейсън отвори вратата. По това време на нощта вътре нямаше човек, който да го обслужва, и адвокатът натисна последния бутон за осмия етаж. Той чака, както му се стори, безкрайно дълго, докато с клатушкане и дрънчене кабината спря колебливо.

Мейсън бутна вратата и тръгна по коридора към червената лампа, която показваше къде е стълбището. Слезе до седмия етаж, намери стая 721 и леко почука на вратата.

Никой не отговори.

Той изчака малко и пак почука, този път по-настойчиво.

Отново не получи отговор, нито чу някакъв шум.

Мейсън натисна бравата. Не беше заключено и той леко откряхна вратата. Лампата светеше.

Все още в коридора, адвокатът блъсна вратата с крак и я отвори широко.

Стаята беше празна, но, изглежда, доскоро бе имало някой, защото ясно се усещаше прясна миризма на цигарен дим.

Мейсън предпазливо прекрачи прага.

Беше типична стая в евтин хотел. Тънкият килим бе износен и върху него ясно се очертаваше пътека от вратата покрай леглото до

прозореца. В ъгъла имаше умивалник и огледало, а килимът пред тях беше така изтърган, че подът почти прозираше.

Погледът на Мейсън бързо обходи стаята.

Видя люлеещо се кресло от изкуствена кожа, два кухненски стола със седалки от камъшит и квадратна маса, която изглеждаше като че ли първоначално е била предназначена за поставка на порцеланова кана и леген преди прокарването на течаща вода в стаята.

Мейсън остави отворено, направи две бързи, но предпазливи крачки навътре и дръпна вратата към себе си, за да се увери, че отзад няма никой. Провери другата врата и откри тесен шкаф. Следващата врата водеше към тоалетна и душ, наблъскани в помещение, по-малко и от гардероб.

След като се увери, че няма никой, Мейсън се върна и затвори вратата към коридора. Сега огледа стаята много по-внимателно.

Тя се осветяваше от червеникавото сияние на увисналия в центъра на тавана стъклен абажур, окачен на верига от месингови халки, през които минаваше дебел кабел и стигаше до единствената крушка.

Леглото беше желязно, с тънък дюшек, върху който внимателно бе опъната гладка, но изтъняла бяла завивка. В горния край на леглото имаше здраво прикрепена нощна лампа.

Мейсън забеляза близо до нея вдлъбнатина, където явно някой бе седял. След това забеляза още една в центъра на леглото. Адвокатът се наведе да я огледа добре. Изглежда, там беше лежал пистолет. Бяха го вдигнали, но върху бялата завивка беше останал отпечатък.

Погледът на Мейсън беше привлечен от нещо, което блестеше на светлината с цвят на злато. Той се наведе и взе една гилза от червило. Червилото беше съвсем изхабено и малките бразди по остатъка показваха, че е било прокарано по някаква твърда повърхност.

Адвокатът внимателно претърси стаята, още веднъж огледа гилзата и преобърна малката квадратна масичка. От долната ѝ страна беше написано с червило: *Мейсън помощ 262 T 3 P 15 ляво*.

Адвокатът стоеше и разглеждаше странното съобщение от долната страна на масичката, когато се чу слабо проскръцване. Бравата на вратата полека се завъртя.

Мейсън бързо пхна червилото в джоба на палтото си и обърна масичката на краката ѝ. Когато вратата плавно и предпазливо се

отвори, той стоеше замислен с крак върху стола и вадеше цигара от табакерата си.

Жената на прага беше около двајсет и пет годишна, с хубава фигура, гарвановочерна коса, големи тъмни очи и мургава кожа, на фона на която устните ѝ образуваха алено петно.

Тя отстъпи назад, пое сепнато дъх и едва не извика. Мейсън, който я наблюдаваше със спокоен, твърд поглед, не каза нищо. Жената се поколеба на прага, после бавно влезе в стаята.

— Вие... Кой сте вие?

— Това вашата стая ли е? — попита Мейсън.

— Аз... дойдох да се срещна с един човек. Кой сте вие?

— Аз дойдох да се срещна с един човек. Коя сте вие?

— Аз... не съм длъжна да ви се представя.

Мейсън заговори бавно, наблюдавайки я:

— Казвам се Пери Мейсън. Адвокат съм. Дойдох тук, за да се срещна с един клиент. Той ми даде номера на тази стая. А сега вие ми отговорете кого очаквахте да намерите тук.

— О, слава богу! Вие сте мистър Мейсън. Къде е Морис? Аз съм Дикси Дейтън. Дойдох, за да се срещна с Морис Албърт. Предупредена съм за вашето идване, по очаквах, че и той ще бъде тук. Обясни ми, че вие ще ме представлявате, затова искам честно да ви призная...

Мейсън седна и ѝ посочи един стол.

— Почакайте — прекъсна я той, — може би няма да е толкова просто.

— Защо?

— Първо, възможно е да сте останали с погрешно впечатление за намеренията на мистър Албърт.

— Не, мистър Мейсън. Той много добре ми обясни, честна дума.

— Второ — продължи Мейсън, — независимо от мненията на другите, аз може да не искам да ви представлявам.

— Защо? Морис... Мистър Албърт ще ви плати колкото струва.

— Какво ви кара да мислите така?

— Той ми обеща.

— Вие можете да имате някаква вина.

— Мистър Мейсън, поне вие не се оставяйте да ви заблудят.

— Ще се опитам — обеща Мейсън, — но в крайна сметка аз избирам клиентите си. Не мога да поема всичката работа, която ми се

предлага. Преди да се заема с едно дело, трябва да разполагам с доста факти. И често отказвам дела.

Тя се свлече на пода до краката му.

— Мистър Мейсън, само ако знаехте какво означава това, само ако знаехте пред какво съм изправена.

Мейсън не продума.

— Мистър Мейсън, наясно ли сте със случая? Какво ви е казал мистър Албърт?

— Не много — отвърна той.

— Добре, аз ще ви кажа истината, мистър Мейсън. Ще ви опиша фактите.

— Може би не трябва да ги чувам — заяви Мейсън. — В момента нямам право да получа поверителни сведения от вас. Каквото и да ми кажете, не мога да го приема като професионална тайна.

— О, не бъдете толкова предпазлив — настоя тя. — В края на краищата защо да седим тук с вас и да се препираме? Нека да говорим по същество.

Тя се пресегна бързо и хвана ръката му в своята.

— Предполагам, че съм ужасно импулсивна и сигурно ме смятате за глупачка, но съм се забъркала в ужасна каша, мистър Мейсън, и вие ще трябва да ме измъкнете.

— Вече ви обясних — повтори Мейсън, — че не мога да говоря с вас, и бих предпочел да не ви слушам, докато не се срещна с Морис Албърт. Трябва да знам какво става, преди да...

— О, мистър Мейсън — разрида се тя. — Моля ви... ще играя с открити карти.

— В момента не мога да ви оставя да го направите — спря я Мейсън.

В продължение на няколко минути тя седеше мълчаливо и замислено. Все още държеше ръката му. Стисна я нежно и промълви:

— Толкова държа на вас, мистър Мейсън. Не мога да ви опиша какво означава за мен вашата помощ.

— Не съм ви я дал.

Тя срещна погледа му и се засмя предизвикателно.

— Засега.

— Засега. — Мейсън се усмихна едва-едва.

— Ама и вие сте един странен адвокат.

— Длъжен съм да бъда.

Тя леко докосна с устни ръката му.

— Приемете за момента това като договор. Вие стойте тук. Ще видя дали мога да се свържа с Морис Албърг. Почакайте тук, а аз ще ви го доведа след петнайсет минути и ще започнем както трябва.

Тя бързо прекоси стаята, отвори вратата и изчезна.

Почти веднага Мейсън скочи от стола, бързо отиде до телефона и поиска да го свържат с дома на Пол Дрейк. Стори му се, че минаха минути, преди да чуе сънения му глас.

— Събуди се, Пол — подкани го Мейсън. — Много е важно. Постарай се бързо да схванеш.

— Ох, господи, пак ли си ти? — изпъшка Дрейк дрезгаво. — Всеки път, когато се опитам малко да поспя...

— Остави сега спането — сопна се Мейсън. — Ела на себе си. Аз съм в хотел „Киймънт“, стая седемстотин двайсет и едно. Тук има една брюнетка, висока към метър и петдесет и пет, около петдесет и седем килограма, двайсет и пет-шест годишна, с мургава кожа, големи кръгли очи и ярко начервени устни, която е при мен, по-точно ще дойде след минута-две и...

— Е, моите поздравления — засмя се Дрейк. — Добре го даваш!

— Престани да остроумничиш — сръза го Мейсън. — Намери няколко детектива и ги прати тук. Като начало, ако можеш, изпрати някоя жена, която да установи първия контакт. Постарай се тя да бъде в коридора, когато момичето излезе от стаята. Ще трябва да действаш бързо, Пол. Жената, която изпратиш, ще трябва да види момичето и да го посочи на детективите отвън, за да я познаят, когато излезе. Искам да я проследят и да разберат къде отива.

— Имай милост, Пери — помоли го Дрейк. — Три часът сутринта е. Господи, не мога да изфабрикувам тези хора. Ще ми трябват час-два, за да изпратя някого. Ще трябва да измъкна човека от леглото и да му дам време да се облече и да стигне дотам...

— Кой е в кантората ти сега? — попита Мейсън.

— Само най-основният състав — един на телефона, един на нощно дежурство и обикновено един детектив...

— На телефона — прекъсна го Мейсън — мъж ли е или жена?

— Жена.

— Бива ли я?

— Много.

— Извикай я — нареди Мейсън. — Изключи телефона в кантората за около час. Сега е мъртво време, така че няма да изпуснеш клиенти. Изпрати жената тук. Веднага. Разполагаш с няколко минути, така че действай. Ако е необходимо, затвори кантората за около час, но момичето трябва да бъде следено от мига, в който напусне хотела.

Мейсън не изчака да чуе протестите на Дрейк. Остави слушалката и се върна обратно при стола, на който беше седял. Извади от джоба си бяла носна кърпа и с крайчето ѝ избърса петното от червило, останало върху дясната му ръка. След това обърна масата и с другото крайче на носната кърпа избърса малко от червилото там.

Върна масата на мястото ѝ, после извади от джоба позлатената гилза и много внимателно допря третото ъгълче на носната кърпа до червилото. С автоматичната си писалка постави знаци срещу всяко петно — 1, 2 и 3. След това сгъна носната си кърпа, прибра я в джоба си и се настани на стола да чака.

Чака дълго.

В началото Мейсън поглеждаше към голямата стрелка на часовника си, броеше минутите и се надяваше да мине повече време до завръщането на младата жена, за да успеят детективите на Дрейк да се заемат с работата. После, след като минаха петнайсет минути, той се намръщи нетърпеливо и започна да крачи напред-назад. Разбира се, съществуваше възможност да са го измамили, напълно съзнателно да са го подвели, за да го накарат да бездейства в решителен момент.

Той беше убеден, че именно Морис Албърг му бе позвънил. Намираще се на мястото, определено от Албърг за срещата. Нямахше какво друго да прави, освен да изчака по-нататъшното развитие на нещата или да си отиде вкъщи.

Рязко и без никакво предупреждение бравата се завъртя. Вратата се отвори с нехайна бързина и брюнетката застана на прага. Бузите ѝ горяха, очите ѝ блестяха от вълнение. Очевидно бе дошла възможно най-бързо.

Щом видя Мейсън, изведнъж се успокои.

— Ох, слава богу, още сте тук! Така ужасно се страхувах, че ми нямате достатъчно доверие, за да ме изчакате.

Мейсън повдигна вежди.

— Нямах намерение да се бавя толкова. Страхувах се, че ще си отидете и ще ме изоставите.

— Нямаше да чакам още много дълго. Защо беше цялата тази история?

— Трябвате да се видя с Морис. Това беше всичко. Просто трябваше да го видя, и толкоз.

— И видяхте ли го? — попита Мейсън.

— Да. Нося бележка за вас.

Тя пхна ръка в деколтето на блузата си, извади някакво листче, бързо прекоси стаята и го мушна в ръцете на Мейсън.

— Ето, четете.

Бележката беше написана на машина.

„Мистър Мейсън,

Дикси ми каза, че сте дошли в хотелската стая, но не желаете да разговаряте с нея и чакате моето съгласие.

Дадох ви съгласието си по телефона. Обясних ви, че съм ви изпратил писмо и чек, който да послужи за аванс, и че искам да представлявате мен и Дикси. Бъркотията е ужасна. Тя ще ви разкаже всичко.

Моля ви да се отнасяте с Дикси, която носи тази бележка, както се отнасяте с мен. Тя е ваша клиентка. Обърнах се към вас, защото имам нужда от помощ. Много ми е необходима, и то в момента. Надявах се, че ще мога да ви изчакам в стаята, докато дойдете, но просто трябваше да изляза във връзка с един въпрос по случая, с който се занимавам. Не смея да ви кажа какъв е той, защото не искам да ви поставям в неудобно положение.

А сега, моля ви, действайте и ни помогнете да се измъкнем от тази бъркотия. Ще ви бъде платено, и то добре.

Ваш Морис“

Цялата бележка беше написана на машина, само подписът бе драснат набързо с молив. Възможно беше да е подписът на Албърг.

Мейсън се опита да се сети дали някога го е виждал и не можа да си спомни такъв случай.

Младата жена излъчваше увереност.

— Сега вече можем да разговаряме — заяви тя.

Мейсън мълчеше.

— Е, не можем ли?

— Искам да знам защо Морис Албърт го няма. Той обеща да се срещнем тук.

— Но му се наложи да промени плановете си.

— Защо?

— Защото е зает с нещо ужасно важно.

— Какво?

— Да ме защитава... както и себе си.

Тя дръпна един стол и седна.

— Мистър Мейсън, кога един човек може да убие друг... и да бъде оправдан?

— При самозащита — отвърна Мейсън.

— Трябва ли да чака, докато другият започне да стреля по него?

— Трябва да чака, докато бъде нападнат или до момента, в който един разумен човек при подобни обстоятелства би решил, че е в опасност или го заплашва смърт.

— И тогава може да стреля?

Мейсън кимна.

— В общи линии такъв е законът при самозащита. Съществуват най-различни уговорки кога човек е длъжен да отстъпи и кой пръв е предизвикал конфликта. Но това е най-общото правило.

— Да предположим, знаете, че един хладнокръвен, преднамерен, умел убиец е по следите ви и ще извърши убийство, нямате ли тогава право да го убие пръв?

— Само при обстоятелствата, които споменах — отвърна адвокатът.

— Разбирам, но да предположим, знаете, че някой иска да ви убие. Да си представим, че той наблюдава жилището ви, седнал в колата си с автомат в скута, но вие успявате да се измъкнете през задния вход, без той да ви усети. Не можете ли да грабнете една пушка и да му пръснете черепа, без да ви обвинят в убийство?

Мейсън поклати отрицателно глава.

— Защо?

— Защото при тези обстоятелства — обясни адвокатът — човек би имал възможност да се обади в полицията и да потърси защита.

Тя се изсмя презрително.

— Да искате полицията да ви защити от такъв човек, за какъвто говоря, е все едно да очаквате да ви предпази от едра шарка или от чума... Ами той като нищо ще се изплъзне под носа на полицията и вие ще бъдете труп, преди да е съмнало.

— Искяхте да ви обясня какъв е законът. Обясних ви. Аз не създавам законите, а ги изучавам.

— И Морис така смята, но аз не поисках да му повярвам. Стори ми се несправедливо, но той каза, че законът е такъв и затова вие няма да одобрите онова, което прави.

— А какво прави той?

— Да сте чували някога за Джордж Файет?

— Познавате ли го? Бих искал да разбера някои неща за него.

Тя се засмя с горчивина.

— Много хора биха искали да разберат някои неща за него. Той е убиец.

— И? — подкани я Мейсън.

— И в момента се опитва да убие Морис и мен.

— Защо?

— Ето едно от нещата, което ми се ще да проумея. Сигурно защото съм приятелка на Том Седжуик.

— А кой е Том Седжуик?

— Човек, търсен от полицията. Опитват се да му припишат едно убийство.

— Значи вас и Морис Алъбрг искат да ви убият?

— Точно така.

— Защо? Безсмислено е.

— Държете се, сякаш не ми вярвате.

— Не съм убеден, че ви вярвам.

— Слушайте, с фактите не може да се спори. Мъжът, който се опита да ме убие в уличката зад ресторанта на мистър Албърг, беше изпратен от Файет.

— Какво точно се случи тогава? — попита Мейсън.

— Файет беше по следите ми — заразказва тя — и възнамеряваше да ме убие. Той влезе в ресторанта единствено с мисълта да ме изплаши така, че да побягна през задния вход. Ако имах малко мозък, щях да разбера, че точно това е целял. Дори човек с дързостта и нахалството на Файет не би помислил, че може да убие една жена в оживен ресторант, след което просто да стане и да си излезе. Макар че той е вършал подобни безумия и му се е разминавало. Но някак си На човек не му е до разсъждения, като види, че Джордж Файет го наблюдава. Чувства се все едно, че е протегнал ръка, за да се опре на някоя скала, и е попаднал върху навита на кълбо гърмяща змия.

— Продължавайте — подкани я Мейсън, когато тя замълча. — Бих искал да знам с подробности какво се случи.

— Побягнах от ресторанта. Точно както е искал Файет. Един негов съучастник ме причакваше с колата си. Файет трябваше само да си седи спокойно и да се прави, че с удоволствие си яде вечерята, а аз самичка щях да се втурна право в капана.

— И какво стана, щом изскочихте на уличката?

— Съучастникът му се опита насила да ме натика в колата. Но аз бях прекалено изплашена, за да му се подчиня. И това, предполагам, обърка плановете на всички. На никого и през ум не му беше минало, че няма безропотно да вляза в колата като добро малко момиченце. Но аз направих нещо, което те не очаквах — започнах да бягам. Когато мъжът успя да стреля по мен през отворената врата, вече бях извън обсега на куршумите му. Той даде газ, за да ме настигне, и при потеглянето на колата вратата се люшна и захлопна. Мъжът стреля пак, но куршумът мина през вратата. В това време аз тичах, заслепена от паника. И скочих на платното право пред една идваща кола. Е, това е цялата история. Дойдох в съзнание в болницата и, естествено, разбрах, че всички знаят къде се намирам и Файет може да ме открие без никакво затруднение. Затова станах и огледах самостоятелната стая, в която ме бяха настанили. Намерих дрехите си в шкафа. Коленете ми се подгъваха, но се облякох и излязох. И веднага се свързах с Морис.

— А как постъпи той?

— Даде ми някои необходими вещи, както и възможност да се скрия... Но, естествено, Морис беше много разтревожен, защото

знаеше, че Файет търси и него.

— Значи Албърг взима мерки да премахне Файет?

— Май не трябваше да ви го казвам. Всъщност нищо такова не съм казала. Просто ви съобщих, че Морис в момента е зает с нещо изключително важно и няма възможност да се свърже с вас... да речем, поне три-четири часа, но той ви изпраща тази бележка, за да сте наясно.

— Добре — съгласи се Мейсън, — какво искате да направя?

— Малко ми е трудно да ви кажа. Не горите от желание да ми съдействате. Все още ме подозирате.

— Вините ли ме за това?

— Да.

Мейсън се разсмя.

— Морис... — тя се поправи — мистър Албърг ви написа бележка, нали?

— Не.

— Какво искате да кажете?

— Подписът му е нечетлив. Изобщо не съм сигурен, че е неговият. Не знам как изглежда подписът му.

— Неговият е. Видях го, като се подписваше.

— Това е само една драскулка.

— Бързаше. Трябваше да мисли за много неща.

— Бележката е на машина. Можеше да я напише на ръка и щеше да стане много по-лесно и по-бързо, вместо да я трака на пишеща машина.

— Откъде знаете? Може на машина да пише по-бързо, отколкото с писалка и мастило.

— Не говорете глупости — срязва я Мейсън. — Човекът, който е писал тази бележка, е правил това бавно и мъчително с два пръста.

— Може мистър Албърг да е бил в състояние, при което да не може да пише. Може да се е криел. Казал е на някого какво иска да ви напише и този някой е напечатал бележката и я е занесъл на Албърг за подпис.

— Или може би тази някоя е драснала своя вариант на неговия подпис — рече Мейсън.

— Ох, и вие адвокатите с вечните си подозрения! Повдига ми се от вас.

— Съжалявам. Не мога успешно да представлявам Морис Албърг, докато не науча за вас много повече, отколкото знам сега. Да имате случайно в себе си шофьорска книжка?

— Не. Мистър Албърг изрично установява самоличността ми в писмото.

— Но няма кой да установи, че писмото е негово.

— Ох, глупости! Казах му на Морис, че вие сигурно ще се държите по този начин. И предполагам, че ви е необходимо да се видите лице в лице с Морис и да чуете от неговата уста, че аз съм Дикси Дейтън и вие трябва да ме представлявате, след което да ви покажа петното, което имам по рождение върху лявото си бедро, и да ви дам препоръка от някоя банка... Е, добре, ще намеря мистър Албърг и ще го доведа тук въпреки опасността. Ако той пръв не убие Файет, Джордж Файет ще го убие. Но вас хич не ви интересува! Вас, с вашето адвокатско недоверие. Ако клиентът ви бъде убит, докато се опитва да дойде при вас, за да удостовери моята самоличност, ще знам кой е виновен. Добре, чакайте тук.

— И ако видите Морис Албърг — обърна се към нея Мейсън, — кажете му да идва веднага, преди да се е опитал да се разправя с Файет или с когото и да е друг. Предайте му, че го чакам и ще му обясня как да се справи с положението.

Застанала до вратата с ръка върху бравата, тя го изгледа през рамо с потъмнели от възмущение очи.

— Така да бъде, щом искате — изсъска тя презрително. — Проклетата да съм, че ви говорих по този начин. Мислех ви за хитър, опитен адвокат, който ще съумее да се справи с положението. А вие ми говорите като пастор. Със същия успех можех да пиша на Прудънс Пени: „Мила мис Пени, какво да правя? Един убиец иска да ме застреля. На два пъти почти успя, през последните двацет и четири часа, а сега знам къде мога да го намеря. Как да постъпя?“ И вместо да отсече: „Очисти го“, Прудънс Пени ще ми отговори: „Мила мис Едикояси, не забравяйте, че имаме закони за такива хора. Трябва веднага да се обърнете към властите и да им разкажете за грозящата ви опасност. Те ще знаят какво да направят.“ Пери Мейсън — продължи присмехулно тя, — великият адвокат Прудънс Пени. Защо, по дяволите, не си вземете едно от тези ръководства как да се държим в

обществото и една Библия и не изхвърлите правните си книги през прозореца?

Тя затръшна вратата зад себе си толкова силно, че огледалото, което висеше над умивалника, се разклати.

Пери Мейсън седеше неподвижен с вперен в ръчния си часовник поглед и се чудеше дали Пол Дрейк е имал достатъчно време да разположи детективите си и дали те ще успеят да проследят момичето.

Мейсън отново закрачи из хотелската стая, проявявайки явно нетърпението си. Но не се наложи да чака дълго.

Бяха изминали точно седем минути и пет секунди от затварянето на вратата след младата жена, когато някой леко, почти недоловимо, почука с върха на пръстите си. Мейсън престана да крачи из стаята, отправи се към вратата и я отвори.

Пол Дрейк, леко разчорлен и небръснат, се усмихна и прошепна:
— Всичко е наред, Пери.

— Успя ли?... — започна Мейсън, но млъкна, когато Дрейк предупредително допря пръст до устните си и влезе в стаята. — Какво ново?

— Тя все още е в хотела — отвърна Дрейк.

— Ти сам се зае с работата?

— Нямаше как, Пери. Не можех да изпратя хора тук навреме, затова бързо се облякох и пристигнах колкото е възможно по-скоро. Но въпреки това не можах да бъда особено полезен.

— Как така?

— Телефонистката ми беше заела позиция в коридора. Трябваше да се регистрира и да наеме стая, за да свърши каквото искахме. Тя си сложила боне и престилка и била в коридора, когато момичето излязло. Но вместо да слезе с асансьора във фойето, както очаквахме, дамата се качила нагоре.

— Охо! — възкликна Мейсън.

— Има само един етаж над този — обясни Дрейк, — затова моята телефонистка решила, че няма да изостане много, ако се качи по стълбите. Разбира се, първото нещо, което направила, преди да се е случило каквото и да е, било да огледа наоколо, така че теренът ѝ бил познат.

Мейсън кимна.

— Тя изтичала по стълбите, отворила вратата и пристигнала само секунда-две след асансьора. Момичето вървяло по коридора. То

спряло пред стая осемстотин и петнайсет, извадило от чантата си ключ, отворило вратата и влязло. Телефонистката ми изтичала на пръсти дотам и стигнала навреме, за да разбере, че вратата се заключва отвътре.

— И после?

— След това подслушала пред вратата и чула приглушени гласове, единият от които бил мъжки. Дамата явно е регистрирана в стая осемстотин и петнайсет. Нямахме уговорен начин за сигнализиране при такъв непредвиден случай, затова телефонистката ми притича до мястото, където седях в колата си, съобщи ми какво е станало и поиска указания. Реших, че хотелската стая е адресът, който ти трябва, и тъй като не можех да държа повече кантората си без телефон, изпратих я обратно и дойдох да ти докладвам. Позабавих се само на рецепцията, където разбрах, че стая осемстотин и петнайсет е наета от някоя си мисис Мадисън Кърби.

— Администраторът на рецепцията заподозря ли те? — попита Мейсън.

— Да върви по дяволите — изруга Дрейк. — Това е толкова долнопробна дупка. Ако беше възразил, щях да му кажа да си гледа работата. Предполагам, че са свикнали тук да се навъртат частни детективи.

— Искаш да кажеш, че знае какъв си?

— Не, по дяволите. Оставих го да си помисли, че съм тръгнал по любов. Бутнах му няколко долара. Честно казано, Пери, мисля, че изобщо не го интересува.

— Значи тя е тук, в хотела — повтори Мейсън.

Дрейк кимна.

— Това хем опростява, хем усложнява нещата, Пери. Както ти обясних, не ми достигат хора. Бях инструктирал телефонистката си да запомни дамата, която ще излезе от тази стая, и да ми сигнализира, за да мога...

— Как щеше да го направи, Пол?

— Много просто. Моята телефонистка трябваше да поиска стая откъм фасадата на хотела. Веднага щом онази персона вземеше асансьора за надолу, тя трябваше да изтича до стаята си и да светне с едно фенерче към колата ми. Бях нагласил страничното си огледалце така, че лъчът веднага да ми блесне в очите.

— Хитро — одобри Мейсън.
— Обичайна практика — прозя се Дрейк.
— Е, открихме къде се крие жертвата ни.
— Тя е Дикси...
— Тя твърди, че е Дикси — засмя се Мейсън.
— Е, и?

Мейсън поклати глава.

— Какво намекваш? — настоя Дрейк.

Адвокатът извади от джоба си носната кърпа я рече:

— Тук има три петна от червило, означени с едно, две и три.
Можеш ли да разбереш нещо по тях, Пол?

— Сигурно си бил твърде зает тази нощ — захили се Дрейк.

— Остави остроумията сега. Какво можеш да разбереш по тези петна? От едно червило ли са?

— Две от петната са еднакви. Третото е може би малко по-светло от другите. Бих казал... не, чакай малко... еднакви са. Мисля, че всичките са един а същи цвят.

— И аз така смятам — съгласи се Мейсън.

— Искаш да кажеш, че си се целувал с три различни момичета?
— попита Дрейк.

Мейсън извади червилото от джоба си и обясни:

— Петно номер едно беше взето от устните на момичето, което твърдеше, че е Дикси Дейтън. Петно номер две — от написаното отдолу на тази масичка, а петно номер три — от това червило.

— Написаното отдолу на масичката ли? — учуди се Дрейк.

— Аха.

Мейсън вдигна масата и внимателно я обърна, така че Пол Дрейк да види надписа върху долната ѝ страна. Той подсвирна:

— Как, по дяволите, успя да го откриеш, Пери?

— „Елементарно, скъпи Уотсън“ — заяви Мейсън с усмивка. — Това червило лежеше на пода. Виждаш, че гилзата е позлатена. Тя блестеше на светлината. Само сляп човек не би я видял.

— Е? Все още не ми е ясно как си се сетил да погледнеш от долната страна на масичката.

— Разгледай червилото — подаде му го Мейсън. — Женските устни са гладки. А това червило е било прокарано по нещо грапаво, което е оставило дълбоки следи в него и го е накарало да излезе по

ръбовете. Затова, естествено, се поогледах да видя върху какво друго освен върху устни, е било използвано.

— И откри масата — досети се Дрейк.

Мейсън кимна.

— Чакай малко, Пери. Може да няма никаква измама. Нали тук трябваше да се срещнеш с Морис Албърг?

— Точно така.

— И... Дявол да го вземе, Албърг и някаква жена, може би Дикси Дейтън, са били в тази стая. Изведнъж някой е влязъл, насочил е пистолет към тях и...

— Можеш да видиш отпечатъка от пистолета върху покривката на леглото — прекъсна го Мейсън. — Съвсем ясно личи.

Дрейк погледна натам и възкликна:

— Проклет да съм, ако не е така, Пери. Ха, та това решава нещата! Всичко си идва на мястото. Те са седели тук. Знаели са, че ще ги отведат, за да ги убият. Искали са да ти оставят съобщение. Нямали са възможност да го направят, но момичето се престорило, че иска да се разкраси, преди да ѝ видят сметката, затова отворила чантичката си, извадила червилото и започнала да го върти из ръцете си. Всичко било съвсем естествено и никой не я забелязал, когато тайно надраскала съобщението. Страхувала се да не би да не го откриеш навреме, за да им помогнеш, и за по-сигурно пуснала червилото на пода. След това са я мушнале с пистолета в ребрата и са ѝ казали, че е време да тръгват.

— Звучи съвсем логично — отбеляза Мейсън без всякакъв ентусиазъм.

— Господи! — извика Дрейк. Не разбирам как можеш да си толкова спокоен, Пери. Боже мили, хайде да се залавяме за работа. Дай да разгадаем това съобщение. Хайде да... Какво, да не смяташ, че ще е по-добре да извикаме полицията?

— Точно така.

Дрейк го погледна озадачено.

— Ти си най-невъзможният човек, когото съм виждал. Понякога ужасно се запалваш от нещо и ме измъкваш от леглото в три часа сутринта, после започваш да се мотаеш, да не обръщаш внимание на нещо толкова спешно и да се правиш, че изобщо не бързаш. Тези хора са в опасност. Дали ще ги заварим живи или мъртви, зависи от това

колко време ще ни трябва да дешифрираме съобщението, за да им отидем на помощ.

— Възможно е — рече Мейсън.

— Какво, по дяволите, има? — попита Дрейк.

— Предполага се — отвърна Мейсън, — че това съобщение е писано тайно върху долната страна на масата от жената, когато пазачите ѝ са били разсеяни. Така ли си представяш нещата?

— Е, поне така ми изглеждат.

Мейсън извади от джоба си бележник и го постави на коляното си.

— Да приемем това за горната страна на масата. Вземи молив и напиши думата „помощ“.

— Добре, само че какво ще ми докажеш?

— Сега — нареди Мейсън — обърни бележника обратно. Представи си, че това е долната страна на масата. Ти седиш до нея. Ето, ако ти е по-лесно, опри бележника отдолу на плота. Така, вземи молива и пак напиши „помощ“.

— Хубаво — съгласи се саркастично Дрейк, — както желаш. Но ми се струва, че си губим времето.

Той седна на стола. Пери Мейсън здраво притисна бележника към долната страна на масата. Дрейк написа думата „помощ“ върху него и адвокатът го измъкна.

— Аха, дявол да го вземе! — възкликна Дрейк, и след това веднага добави: — Дай да опитаме още веднъж, Пери.

Мейсън нагласи бележника отдолу и Дрейк отново написа думата „помощ“. После обърна бележника върху масата и поклати глава разколебан.

— Виж ти номер! Разбира се, като си помислиш, е съвсем логично. Просто не ми дойде наум.

— Всеки път, щом пишеш нещо наопаки, задължително го пишеш така — обясни Мейсън. — Постави бележника пред огледалото и ще прочетеш едно чудесно „помощ“, но погледнеш ли го нормално, виждаш идеален пример за това, което децата наричат помежду си „огледално писане“.

— Значи затова — рече Дрейк — имаш чувството, че съобщението не е било написано от човек, който е седял до масата.

— Това съобщение — заяви Мейсън убедено — е било написано от жена, която изобщо не е трябвало да крие какво върши. Тя просто е обърнала масата наопаки и е написала думата „помощ“ и редичката цифра.

Дрейк кимна.

— Възможно е — предположи Мейсън — да са ни поставили клопка.

— В какъв смисъл?

Мейсън не обърна внимание на въпроса и продължи да разсъждава гласно.

— Сигурен съм, че съобщението не е истинско, защото не е възможно да е било написано по начина, за който претендира. Ето защо трябва да има някаква причина, поради която е било оставено.

Дрейк го наблюдаваше мълчаливо. Мейсън вдигна два пръста.

— Първо — каза той, като допря палеца до показалеца си, — съобщението е клопка. Второ — то служи за прикритие.

— Какво прикритие?

— Знаем, че Морис Албърг е бил в тази стая — разпали се адвокатът. — Поне той така каза.

— Неговият глас ли беше?

Мейсън кимна.

— Познах го. Беше ужасно развълнуван. Бил е в тази стая, или поне така твърдеше, а няма причина да лъже.

— И какво е станало после с него?

— После някой го е заплашил с пистолет и Морис е оставил съобщение. Може би с него е имало жена и тя го е написала с червило.

— Струва ми се, ти преди малко заяви, че тя не е могла да го стори, че би било...

Мейсън му направи знак да мълчи.

— Хората, които са извели Морис Албърг от стаята, са разбрали, че е било оставено съобщение. Сигурно не са имали време да го търсят, затова са оставили съвсем явни следи, с които да ме подведат. Хайде да хвърлим още един поглед на масичката, Пол.

Двамата мъже внимателно огледаха плота.

— Струва ми се, че тук не е имало никакво друго съобщение — заключи Дрейк.

— Очевидно не. Хайде да се разтърсим наоколо. Може съобщението да е оставено някъде другаде и тъй като не са могли да го намерят, те са се постарали да попречат и на мен. Вероятно тези, които са извели Албърт от стаята, са бързали.

— Не отиваш ли твърде далеч с предположенията си? — попита Дрейк.

Мейсън отвърна нетърпеливо:

— Всяко нещо си има причина. От долната страна на масата е оставено съобщение. Значи има някаква причина за това. Искам да открия каква е.

— Но защо човек ще оставя съобщение, за да заличи друго, което не е видял?

— Те сигурно са подозирали, че има друго съобщение, но не са знаели къде е. Затова са решили да оставят още едно, което да ме заблуди... Огледай се наоколо, Пол... Дай да видим какво можем да открием ние.

Мейсън отвори шкафа, огледа отвътре страничната рамка и вътрешната част на вратата. Претърси самия шкаф, а после и банята.

— Намери ли нещо? — попита Дрейк.

Мейсън застана на прага на банята и поклати глава. Дрейк, който търсеше малко безцелно, заяви:

— Пери, да предположим, че е клопка. Какво би могло да означава?

— Възможно е да са я поставили за нас — отвърна Мейсън. — Възможно е да искат да загубим ценно време. И тъй като съм убеден, че съобщението е фалшиво, няма да се занимавам повече с него.

— Но то означава нещо, Пери.

— Разбира се. Може да е някаква книга. Вземи например „двеста шейсет и две, Т три“. Това сигурно значи страница двеста шейсет и две, том трети.

— Точно така! — възкликна Дрейк. — Л после „Р петнайсет ляво“ може да означава петнайсети ред, лява колона.

— Очевидно става дума за книга в три тома, разделена на колони. Коя ли може да е, Пол?

Дрейк се намръщи замислено.

— Дали не са някакви правни справочници, Пери?

— Много по-вероятно е да са томовете, които гледаш в момента — рече Мейсън.

— Не разбирам... А, искаш да кажеш телефонният указател. Но той не излиза в номерирани томове.

— Този излиза. Не виждаш ли листчето, залепено на корицата?

Пол Дрейк взе единия от томовете и го обърна.

— Хотел „Киймънт“ — телефонен указател номер едно, стая седемстотин дваисет и едно. Това явно е от тия свърталища, откъдето се краде всичко, което не е заковано... Ей, Пери, хайде да погледнем.

Дрейк сграбчи третия том на телефонния указател, прелисти го донякъде, преброи петнайсет реда и прочете на глас:

— Хърбърт Сидни Грантън, Колинда Авеню хиляда дваисет и четири.

— Говори ли ти нещо? — попита Мейсън.

— По дяволите, да — отвърна Дрейк развълнувано. — Чувал съм това име. То... Момент, Пери.

Той бързо извади един бележник и разлисти страниците му.

— Разбира се. Това е едно от имената на Джордж Файет, арестуван за организиране на незаконни залагания, чието дело сякаш се е изпарило във въздуха... Боже мой. Пери, хайде да отидем и...

Мейсън поклати глава.

— Искаш да кажеш, че няма да тръгнеш по тази следа? — не повярва Дрейк.

— Още не — заяви адвокатът. — Ще търсим докрай.

Мейсън погледна дъната на столовете, пропълзя под леглото и поръча:

— Пол, над умивалника има подвижно огледало. Моля те, погледни гърба му.

Мейсън беше все още под леглото, когато Дрейк извика развълнувано:

— Тук има нещо, Пери.

Адвокатът бързо изпълзя навън, изтупа дрехите си и отиде при Дрейк, който беше откачил огледалото от стената. На гърба му беше написано с червило 5N20862.

— Това — предположи Мейсън — сигурно е регистрационен номер на кола.

Двамата мъже стояха и внимателно разглеждаха цифрите.

— Нищо не разбирам — рече Дрейк.

— А аз разбирам — каза Мейсън. — Морис Албърг и някаква жена са били в тази стая. По неизвестни причини някой ги е заплашил с пистолет и ги е накарал да излязат оттук. Те са искали да ми оставят съобщение. Жената е използвала червилото си и е написала това върху гърба на огледалото, докато е стояла пред него и се е правила, че се гримира. Никой не я е хванал в този момент. Но когато са излизали от стаята, те са разбрали по нещо, че е оставила написано с червило съобщение. Опасявали са се, че ще го намеря. Затова са се върнали и са ми поставили клопка с едно толкова очевидно съобщение, че дори спящ човек не би го подминал.

— Значи мислиш, че това е първото съобщение и то е истинското? — попита Дрейк и посочи червилото по гърба на огледалото.

Мейсън кимна.

— А онова под масата е клопка.

— Това наистина много прилича на номер на кола — съгласи се Дрейк.

— Колко време ти трябва да откриеш чия е? — попита Мейсън.

— Ще звънна по телефона — отвърна Дрейк. — Няма да ми отнеме повече от няколко минути.

— Чакай малко — спря го Мейсън. — Не оттук, Пол.

— Защо?

— Единственият дежурен тук е нощният администратор. Струва ми се, че той прекалено много се интересува какво става. Ако ни чуе да издирваме колата, може да получи доста добра представа накъде ще тръгнем. А и никой не наблюдава жената, която беше тук... Пол, колко време ти трябва, за да намериш няколко души да я следят?

— Не чак толкова много.

— Дявол да го вземе, Пол — изруга Мейсън, — случаят си е за полицията. Нагазваме в прекалено дълбоки води!

— Искаш да се обадиш в полицията ли?

— Не точно — отвърна Мейсън, — но ми се иска полицията да се пораздвижи, ако можем да измислим как точно да ги накараме да го направят, така че ние да контролираме положението, започнат ли веднъж... И все пак тук има нещо съмнително.

— Какво имаш предвид?

— Този номер на кола върху гърба на огледалото.

— Е?

— Кой го е написал там?

— Може би истинската Дикси Дейтън — предположи Дрейк. — Тя е била тук с Морис Албърг. Чакали са те. Някой ги е проследил. Оставили са вратата отворена, за да можеш да влезеш безпрепятствено.

— Дотук добре. Дотук съм съгласен с теб. Давай нататък, Пол. Какво се е случило след това?

— Някой, който е знаел къде са и не е искал те да се свържат с теб, просто е отворил вратата и е влязъл. И то с пистолет в ръка.

— И после?

— После им е казал, че ще трябва да се качат в колата, и сигурно тогава Дикси Дейтън е отвърнала: „Добре, момчета, само да се гримирам“, отишла е до огледалото, започнала е да си слага малко червило и да го размазва с върха на кутрето си. През това време е наблюдавала в огледалото какво става. Може би Албърг е буйствал или пък те са очаквали от него да буйства, така че са го наобиколили, а Дикси веднага е повдигнала огледалото на сантиметър от стената и е написала номера на колата.

— Коя кола? — попита Мейсън.

— Тази, по която ще разберем къде са били откарани.

— Искаш да кажеш, че е знаела номера на колата, която ги е чакала?

Дрейк се намръщи.

— Не, не е възможно.

— И след това насила ли са били принудени да тръгнат с хората, които са влезли в стаята? — попита Мейсън.

— Разбира се.

— Слезли са с асансьора, минали са през фойето и са излезли навън в нощта?

Изведнъж Дрейк се замисли.

— Звучи като във филм — заяви Мейсън.

— Е, възможно е да се направи. По дяволите, Пери, било е направено.

— А номерът на колата?

— Това ме озадачава — призна Дрейк.

Неочаквано Мейсън щракна с пръсти.

— Какво? — попита Дрейк.

— Има една кола, която ние търсим. Може това да е номерът на колата, карана от похитителя, колата с дупка от куршум в предната дясна врата.

— Възможно е — съгласи се Дрейк, смръщвайки вежди в размисъл.

— И така, Пол, има две съобщения — обобщи Мейсън. — Едното може да е истинско, оставено от жената, била тук с Морис Албърг, която и да е тя, другото е фалшиво и е оставено от някой друг. Второто съобщение води право към Джордж Файет. Какво може да означава това?

— Склонен съм — рече Дрейк — да се заема с този Хърбърт Сидни Грантън от телефонния указател. Няма да ни навреди, ако идем там.

— Мисля, че ще ни навреди, Пол.

— Защо?

— Времето е срещу нас — обясни Мейсън. — Някой иска да ни прати за зелен хайвер. Само не мога да разбера защо този зелен хайвер ни води към Файет, който е един от заговорниците, освен ако по някаква причина са решили, че не им трябва повече. Може би ще го жертват. Но дори да е така... Дявол да го вземе, Пол, нищо не се връзва.

— Няма да го жертват, защото в такъв случай Файет ще се разприказва — заключи Дрейк.

— Освен ако — Мейсън се сети изведнъж — е в състояние, в което не може да говори... Хайде да се опитаме да разберем какво става в стая осемстотин и петнайсет. Дай да...

Изведнъж вратата рязко се отвори. На прага застана лейтенант Траг от отдел „Убийства“, придружен от още един полицаи, когото Мейсън не познаваше.

— Какво, по дяволите, знаете вие за стая осемстотин и петнайсет? — попита той.

— Е, Пол — рече Мейсън, — имаме честта да посрещнем неочаквани посетители. Какво ви води тук в този утринен час, лейтенанте?

— Служебният дълг — отвърна лейтенант Траг. — Какво ще кажете за осемстотин и петнайсет?

— Ами мислехме да дремнем, като поръчаме да ни събудят в осем и петнайсет.

Лицето на Траг помръкна.

— Мейсън, ако продължаваш в този дух, ще се озовеш там, където няма да е необходимо да казваш на никого да те буди. Ще ставаш в шест и половина сутринта, ще ти тикват кафето и кашата през решетките и ще трябва да се примиряваш. Познавате ли сержант Джафри?

Мейсън подаде ръка.

— Мислех, че познавам повечето момчета от отдел „Убийства“.

— Той не е от „Убийства“ — намеси се Дрейк тихо. — Аз го познавам, Пери. От „Нравствения“ отдел е.

Джафри рязко кимна на Дрейк.

— Сержант Джафри се занимава с нравствени престъпления — обясни лейтенант Траг. — Боб Клеърмонт му беше подчинен, когато го убиха, а цялата тази проклетата история е свързана с убийството на Клеърмонт. Загазил си, Мейсън. А сега искам да знам какво общо имащ със стая осемстотин и петнайсет. Признай си истината, защото този път силата е на наша страна.

— Честно казано — започна Мейсън, — повиках Дрейк да проследи обитателката на стая осемстотин и петнайсет, защото ми трябват някои данни за нея.

— За нея?

Мейсън кимна.

— А ти какво правиш тук? — попита Траг.

— Дойдох да се срещна с мой клиент.

— Слушай, Мейсън, нека да се разберем. Знаем всичко за...

— Аз не бих го направил, лейтенанте — прекъсна го сержант Джафри. — Нека той да отговаря на въпросите.

Траг не обърна внимание на забележката.

— Ще играя честно с теб, Мейсън, ще открия картите си и няма да ти поставям капани. Този хотел е истински бардак. Обикновено каквото и да се случи тук, никой не обръща внимание, но човекът от стая осемстотин и тринайсет чул някаква караница и нещо, което му заприличало на приглушен изстрел, и извикал полицията.

— Преди колко време? — попита Мейсън.

— Не много отдавна — отвърна Траг. — Ние току-що пристигнахме. Една радиокола е дошла две минути след телефонното обаждане. Намерили вратата на стая осемстотин и петнайсет отключена, на леглото имало труп и уведомили отдел „Убийства“. Така се случи, че със сержант Джафри работехме върху други проблеми, свързани със случая, и веднага дойдохме тук. Мъртвият на леглото в стая осемстотин и петнайсет е доста набит, мургав, с изключително гъсти черни вежди, които почти се сключват над носа му. Шофьорската книжка, която намерихме в джоба му, е на името на Хърбърт Сидни Грантън, живущ на Колинда Авеню хиляда дваисет и четири. Накарах момчетата да се заловят за работа и разпитах администратора на хотела. Той е един от тези хора, които имат фотографска памет за лица. Попитах го дали е станало нещо необичайно и той ме уведоми, че Пери Мейсън е вътре, според него в стая седемстотин дваисет и едно, че при адвоката е дошъл един частен детектив, а се е регистрирала и една жена, която вероятно също е детектив. Какво, по дяволите, става тук?

Мейсън хвърли поглед към Пол Дрейк.

— Нашите разследвания ни карат да вярваме, че Сидни Грантън е измислено име на Джордж Файет и че Джордж Файет може да има нещо общо с опита да се отвлече и убие Дикси Дейтън. Нищо повече не мога да ви кажа.

— И не трябва — отсече мрачно Траг. — Щом искаш с лошо, ще караме с лошо. Нямате право да напускате хотела. Слезте във фоайето и ме чакайте да дойда да ви разпитам.

— Задържете ни като важни свидетели ли? — попита Мейсън.

Широкоплещестият сержант Джафри пристъпи войнствено напред.

— Не като свидетели, а като заподозрени в убийството на Хърбърт Сидни Грантън — заяви той. — А сега се измитайте оттук.

Фоайето на хотел „Киймънт“ беше много оживено. Прииждаха репортери и фотографи, щракаха със светкавиците на апаратите си, тълпяха се в асансьора и шумно се изкачваха на горните етажи.

Зад бюрото на рецепцията седеше униформен полицаи. По нареждане на полицията беше забранено паркирането на голям брой автомобили отвън. Откъм улицата хотел „Киймънт“ изглеждаше като съвсем нормален второкласен хотел. Беше мъртвият час на нощта, който настъпва доста преди първите проблясъци на утрото да очертаят силуетите на сградите върху фона на бледото небе. Прекалено рано бе за сутрешното движение и прекалено късно дори за последните гуляйджии. Няколко готови за приключения шофьори На таксита, които от нямане какво да правят обикаляха унило с колите си, се мяркаха от време на време на почти безлюдната улица. Познаващи добре града, те забелязваха необичайното оживление във фоайето на хотела. За малко намаляваха скоростта и пак продължаваха пътя си. Хотел „Киймънт“ си беше хотел „Киймънт“ — случваха се такива работи.

Внимателно заложеният полицейски капан досега не се беше задействал. Никой, с изключение на полицаите и репортерите, не беше влязъл в хотела. Никой не се беше опитал да излезе.

Нощният администратор, когото полицията задържа, седеше във фоайето срещу Мейсън и Пол Дрейк и от време на време им хвърляше по някой поглед. Лицето му беше безизразно като лице на добър играч на покер, когато разглежда картите си.

Мейсън отговаряше само с поклащане на глава на репортерите, които се опитваха да вземат от него интервю.

— Защо отказвате? — попита един от тях.

— Сътруднича на полицията — отговори Мейсън. — Те държат да разкажа каквото зная само на тях и на никой друг.

— Добре. Ще научим всичко от полицията.

— Това е начинът.

— Говорихте ли вече с тях?
— В известен смисъл.
— Те не мислят така.
— Нищо не мога да направя по този въпрос.
— Ами защо не ни кажете само това, което вече сте им казали,

и...

Мейсън се усмихна и поклати глава.
Репортерът посочи с пръст Пол Дрейк.
— Не отговарям на въпроси — заяви Дрейк.
— По дяволите, много сте отзивчив.
— Налага ми се — измърмори детективът.

Откъм телефонното табло се чу звън. Униформеният полицаи на рецепцията включи и се обади:

— Ало... Добре, лейтенанте.

Той изключи, кимна на един от цивилните полицаи във фоайето и тихо размени няколко думи с него. Цивилният полицаи се приближи към мястото, където бяха седнали Мейсън и Дрейк.

— Хайде, момчета. Лейтенантът иска да ви види. Насам.

Той ги поведе покрай асансьора към стълбите. Качиха се един етаж, минаха по коридора, покрай застаналия на пост униформен полицаи, и влязоха в очевидно най-претенциозния апартамент на хотела.

Лейтенант Траг, с пура в уста, се беше отпуснал в един удобен фотьойл в дъното на стаята. Малко по встрани сержант Джафри седеше върху тапициран стол и пушеше цигара. От другата страна на лейтенант Траг, на осветена от настолна лампа маса, стенографът на полицията, с бележник пред себе си и автоматична писалка в ръка, беше готов да започне да пише.

Влизайки в стаята, Мейсън хвърли един бърз поглед и забеляза, че някъде към петнайсетина страници от бележника бяха вече изпълнени със стенографски бележки.

— Влезте и седнете — покани ги Траг. — Извинявайте, момчета, че трябваше да ви задържа, но така се стекоха обстоятелствата.

Дрейк и Мейсън си намериха столове.

— Хайде — рече Траг, — разказвайте.

— Един клиент ми се обади — започна Мейсън — и ме помоли да се срещнем в стая седемстотин дваисет и едно. Каза ми да вляза, без

да чукам. Отидох до стаята и влязох.

— Там имаше ли някой? — попита Траг.

— Не.

— Малко след това си се обади на Пол Дрейк. Данните от номератора сочат, че стая седемстотин дваисет и едно е била свързана с кантората на Дрейк.

— Така е.

Траг се обърна към Дрейк:

— И какво направи ти, Дрейк?

— Последвах инструкциите на Мейсън.

Траг заяви спокойно и любезно:

— Мейсън много често прави разни номера, Пол. Той е много ловък, много изкусен и знае всяка запетая на закона. Не е бил лишаван от адвокатски права. А теб те мъкне със себе си. Но ти не познаваш точките и запетайте на закона. Имаш разрешително за частен детектив, което дяволски лесно можеш да загубиш. Затова говори.

Дрейк хвърли неспокоен поглед към Мейсън, търсейки някакъв знак. Лицето на адвокатата беше абсолютно безизразно.

— А сега, момчета, и аз ще ви кажа нещо — намеси се сержант Джафри. — Този случай е свързан с убийството на Боб Клеърмонт. Той беше чудесно момче. Не това обаче е важното сега. Клеърмонт бе полицай. Уби го банда дребни мошеници, които си мислеха, целият град е техен, а Боб беше по следите на нещо голямо. Не ми разправяйте, че са го убили само защото е щял да пипне някой си организатор на незаконни залагания. Вие може да се мислите за много важни, но на мен тия не ми минават. Пет пари не давам кои сте. Ако е необходимо, ще ви закарам в Управлението и ще ви обработя. Ще пропеете и ще си кажете всичко.

Лейтенант Траг направи предупредителен жест към Джафри, погледна стенографа и занарежда припряно:

— Нали разбирате, господа, ние не ви заплашваме, но смятаме, че ни дължите доброволни показания. Искаме те да отговарят на истината и да бъдат точни и пълни. Предупреждавам ви, че ако скриете нещо от нас, ние сме в състояние добре да ви подредим. А сега ни кажете какво етапа.

— Един клиент ме помоли да дойда в тази стая — рече Мейсън.

— Кой беше клиентът?

— Не мога да отговоря.

— Какво се случи?

— Пристигна една личност.

— Клиентът ли?

— Не онзи, който ми се обади по телефона.

— И какво стана после?

— Жената, която беше в стаята, излезе за няколко минути. Искан Пол Дрейк да се заеме със случая и да я проследи. Телефонирах му. Това е май всичко, което знам.

Сержант Джафри стана от стола си.

— Момент, сержанте — бързо реагира Траг и този път недвусмислено махна към стенографа. — Искан да разпитаме Пол Дрейк. Той няма професионалния имунитет и привилегии на адвокат и мисля, че при дадените обстоятелства ще биде по-отзивчив... много по-отзивчив.

Лейтенант Траг се обърна към Пол Дрейк:

— Е, Дрейк, става въпрос за убийство. Имаме всички основания да вярваме, че разполагате с данни, отнасящи се до убийството. Не искам да се намесвам в личните ви взаимоотношения с Пери Мейсън, но искам да чуя какво знаеш за всичко, което може да има някаква връзка с убийството. А сега започвай.

Дрейк се изкашля нервно и се размърда.

— И никакви извъртания — предупреди го сержант Джафри. — Поне от тебе. Не бива да изпускаш нищо. Дали ще продължиш да си изкарваш хляба от детективската си агенция, или окончателно ще бъде свършено с теб, ще се реши в следващите няколко минути, тук, в тази стая, така че започвай да говориш.

— Пери — промълви измъчено Пол Дрейк, — трябва да им кажа каквото зная, това са доказателства.

Мейсън не отвърна абсолютно нищо.

— Няма да стоим тук цяла нощ — сопна се сержант Джафри.

— Накарайте ни да чакаме повече от час — напомня им Мейсън.

— Това си е за ваша сметка — заяви сержант Джафри. — Накарахме ви да чакате, защото събирахме доказателства, и не си въобразявайте, че не сме ги събрали. Можем да проверим дали казвате истината, момчета. Сега ни е паднало да проверим от коя страна на закона сте. Започвай да говориш, Дрейк.

— Бях си вкъщи и спях — поде детективът. — Телефонът иззвъня. Мейсън ми поръча да разбера кой е бил с него в стая седемстотин двайсет и едно.

— Мъж или жена?

— Жена.

— Той спомена ли някакво име?

— И да е споменал, не си спомням. Бях твърде сънен тогава. Каза, че жената е била в стаята, излязла е, но щяла да се върне. Искаше да я проследя и да разбера коя е.

— Е, така е по-добре — рече Джафри и държанието му стана не толкова войнствено. — Хайде да чуем всичко до края.

— Имах само няколко минути за действие — продължи Дрейк. — Ясно ми беше, че трябва да поставя един човек пред хотела и друг вътре, който да види жената, когато излезе от стая седемстотин двайсет и едно. Бях сигурен, че един човек не би могъл да свърши и двете неща. Тя щеше да подозира всеки, когото срещне по коридора на излизане от стаята, и двойно повече щеше да подозира човек, който би слязъл с нея в асансьора по това никое време.

Траг кимна.

— Случаят не търпеше отлагане — каза Дрейк. — Може би знаете какъв става Пери Мейсън, когато се заеме с някой случай. Иска какво ли не, и то веднага. За мен той е важен клиент. На него дължа голяма част от работата си. Старая се да е доволен от мен.

— Остави това. Ти какво направи? — попита Траг.

— Обадох се в кантората си, за да видя дали има някой на разположение веднага. Нямаше никой. Дежурната ми телефонистка обаче изглежда много способна.

— Името ѝ? — попита сержант Джафри.

— Минърва Хамлин.

— Продължавай.

— Обадох се на Минърва да затвори временно кантората, да погледне в шкафчетата, където държим професионалната си дегизировка, да вземе камериерско боне и престилка, да ги сложи в куфар, да дойде бързо в хотел „Киймънт“, да се регистрира и да каже на администратора, че иска стая откъм фасадата на хотела.

— Защо откъм фасадата? — полюбопитства Траг.

— За да може да ми сигнализира — обясни Дрейк. — Тя трябваше да се облече като камериерка и да се навърта из коридора, за да види кой ще излезе от стая седемстотин дваисет и едно. Когато жената тръгнеше да слиза с асансьора, Минърва трябваше да изтича до стаята си и да ми сигнализира с фенерчето. Аз бях паркирал колата си отсреща. Възможността да сбъркам по това време на нощта беше малка. Ако знаех кога жената ще тръгне да слиза с асансьора, щях да я видя, като минава през фоайето, и да я проследя, щом излезе... Паркирах колата си така, че да наблюдавам фоайето и асансьора. Страничното ми огледалце беше нагласено така, че да улови сигнал, подаден с фенерче от стая, намираща се откъм фасадата на хотела.

— Дяволски добра работа — призна неохотно Джафри.

— Какво стана? — попита Траг.

— Отбих се до кантората и взех Минърва Хамлин. Стигнахме дотук за рекордно кратко време. Паркирах колата, нагласих огледалцето, така че да мога да уловя сигнала, седнах и зачаках. Минърва влезе в хотела. Там тя поиска от администратора стая откъм фасадата, регистрирала се и отишла в стаята си. Първата ѝ работа била да се преоблече като камериерка и да застане на място, откъдето да може да наблюдава стая седемстотин дваисет и едно.

— И после?

— Нищо не се случи — отговори Дрейк, — докато не видях самата Минърва да излиза от асансьора. Изглеждаше доста разтревожена.

— Продължавай — подкани го Траг.

— Тя прекоси фоайето и направо дойде да ми докладва. Не биваше да го прави. Но в бързината не бяхме уговорили сигнала за непредвидено развитие на нещата. Тя решила, че трябва да знам какво е станало. Нямаше никакъв друг начин да ми предаде информацията.

— Е, добре, какво беше станало?

Дрейк разказа за действията на Минърва до момента, в който следената от нея жена влязла в стая осемстотин и петнайсет.

— Какво се случи по-нататък? — попита Траг.

— След това Минърва почакала известно време, решила, че Мейсън ще се разтревожи и че може да искам да променя целия план на действие, затова слязла долу, минала през фоайето и дошла при колата ми.

— И ти какво направи?

— Качих се и докладвах на Пери Мейсън.

— А Минърва?

— Върнах я обратно в кантората.

— Не я ли прати да следи какво става в стая осемстотин и петнайсет?

Дрейк поклати глава.

— Ако си спомняте, аз бях паркирал колата си така, че да мога да наблюдавам асансьора. Това означава, че нощният администратор е видял всичко. Когато Минърва изтича при мен, за да ми докладва, той е разбрал, че чакам, за да проследя някого. Стана ми ясно, че Минърва не може вече да бъде от полза. Тя не можеше да се качи в колата и да проследи жената. Това беше моя работа. Бях почти сигурен, че жената ще остане в стая осемстотин и петнайсет поне докато успея да получа указания от Мейсън... Междувременно бяхме извикали няколко детектива, за които предполагахме, че са на път към кантората. Наредих на Минърва да ги изпрати тук и да им каже да ми се обадят веднага щом пристигнат... Е, господа, това е.

— Няма що, чудесна история — измърмори Джафри.

— Самата истина — разгорещи се Дрейк.

— Цялата истина ли? — попита Траг.

— Цялата относно стая осемстотин и петнайсет.

— Искаме да научим нещо за тази жена.

— Но аз изобщо не я видях — обясни Дрейк.

Джафри стана от стола, хвърли многозначителен поглед към Траг и излезе от стаята.

— Е — обърна се лейтенантът към Дрейк, — когато отиде при Пери Мейсън в стая седемстотин двавет и едно, намери ли нещо, което може да бъде от значение?

Дрейк отново погледна към Мейсън. В очите му се четеше мъчителен въпрос.

— Предполагам, че внимателно сте претърсили стаята, лейтенанте — обади се любезно Мейсън.

— Питам Пол Дрейк — отсече Траг.

Мейсън сви рамене.

— Пол, кажи му всичко, което иска да знае. Имам предвид — добави бързо той — какво си открил или намерил.

— Искате да знаете дали съм намерил нещо? — попита Дрейк.
Траг кимна.

— Добре — рече Дрейк. — А нещо от разговора ни интересува ли ви?

— Предай целия разговор — нареди Траг.

— Разговора — не — намеси се Мейсън.

— Мисля, че имаме право да го чуем — настоя Траг.

— Защо?

— За да проверим дали Дрейк казва истината.

За момент Мейсън замислено присви очи, после изведнъж заговори:

— Лейтенанте, когато влязох в стаята, забелязах върху леглото отпечатък, като че ли някой бе седял там. До него имаше още един — по-малък. Сякаш върху покривката на леглото е бил оставен пистолет.

— Знам — вметна Траг.

Мейсън продължи, като го наблюдаваше проникателно:

— Открих и нещо друго. Гилза от червило.

— Къде е тя?

Адвокатът бръкна в джоба си, извади червилото и го подаде на лейтенанта.

— Всичко си оплескал — ядоса се Траг, — вече няма никакви отпечатъци по него.

— Наистина постъпих невнимателно — призна Мейсън.

— По дяволите, така е! — избухна Траг възмутен.

— Разбира се, ако от отдел „Убийства“ ми се бяха обадили и ме бяха предупредили: „Слушай, Мейсън, още не сме готови да го обявим, но след около петнадесет минути в стая осемстотин и петнайсет ще бъде извършено убийство и младата жена, която сега разговаря с теб, ще отиде там“ — тогава, естествено, щях да взема мерки да запазя отпечатъците...

— Сарказмът ти е излишен — прекъсна го Траг. — Трябват ни факти.

— Именно тях ти съобщавам.

— Какво ти говори червилото? — попита Траг.

Мейсън наблюдаваше изражението на лейтенанта както ястребът наблюдава входа на заешка дупка.

— Както забелязваш — продължи той, — краят на червилото е бил прокаран по някаква сравнително грапава повърхност, а не само по нечий женски устни.

— И какъв извод правиш от това?

Очите на Мейсън се забиваха като свредели.

— Помислих си — рече той, — че може би някой е използвал червилото, за да напише съобщение.

— И какво намерихте?

— Едно съобщение — отвърна Мейсън.

— Къде беше написано?

— На обратната страна на масата.

— Това ли беше всичко? — попита Траг.

— Какво искаш да кажеш с „Това ли беше всичко?“

— Само едно съобщение ли намерихте?

— Просто се опитах да обясня някои неща, за да сместя неудобството на Пол Дрейк — заяви Мейсън.

— Не спестявай ничие неудобство. Намерихте ли друго съобщение?

Мейсън замълча. Траг бързо се извърна към Дрейк:

— Намерихте ли друго съобщение?

Дрейк погледна към Мейсън. Адвокатът кимна.

— Да — отговори Дрейк.

— Къде беше то? — поиска да знае Траг.

— На гърба на огледалото.

— Какво гласяха тези съобщения?

— Не ги помня дума по дума — отвърна Дрейк. — Те са си още там.

— Опитайте ли се да ги дешифрирате? Нямахте ли чувството, че онова на обратната страна на масата е някакъв код, и не го ли разчетохте?

— Разбира се — обади се Мейсън. — Не беше кой знае колко трудно. Отнасяше се до телефонния указател в стаята — том трети, страница двеста шейсет! и втора, петнайсети ред на лявата колона. Там беше името на Хърбърт Сидни Грантън.

Вратата на стаята се отвори. Сержант Джафри се върна и кимна на лейтенант Траг.

— А другото съобщение? — продължи да разпитва Траг.

— Върху гърба на огледалото ли? — намеси се Дрейк. — Не го дешифрирахме. Помислихме, че може да е регистрационният номер на някоя кола. Точно щяхме да проверим, когато вие, господа, дойдохте.

— А нещо не ви ли накара да си помислите, че едно от съобщенията е клопка? — обърна се Траг към Пол Дрейк.

— Стана дума за нещо такова с Мейсън — рече Дрейк. — Чудехме се дали и двете не са... Мм... как беше... Чудехме се как са били написани.

— Какво точно обсъждахте?

— Боже мой, не мога да си спомня всичко.

— Тогава поне нещо си спомни.

— И аз имам един въпрос — обади се сержант Джафри. — Мейсън съобщи ли ти името на клиента, който му се обадил и го помолил да отиде в онази стая?

Дрейк се размърда.

— Искам отговор — да или не — настоя Джафри.

Дрейк се поколеба, но отговори:

— Мисля, че да.

— Кой е той?

— Смятам, че не съм длъжен да го кажа — отсече Дрейк.

Джефри погледна към Траг.

— Да или не?

— Да.

— Кой е той?

— Смятам, че не съм длъжен да ви отговоря.

Лицето на Траг остана безизразно, но в погледа на сержант Джафри проблесна задоволство. Неочаквано Мейсън се обади:

— Хайде, Пол, кажи му. Дай му имената на клиентите ни, разправи му всичко, което се случи в онази стая.

Дрейк го погледна изненадано.

— Не ти ли е ясно? Мъчат се да те подхлъзнат, за да ти отнемат разрешителното. По време на целия ни разговор те са били зад вратата. Или в стаята е имало подслушвателно устройство и всичко им е известно. В момента гледат само да те подхлъзнат и да ти отнемат разрешителното.

Сержант Джафри скочи от мястото си. Приблужи се до Мейсън, сграбчи го за реверите на самото и го издърпа от стола. Огромните му

рамене бяха пълни със сила. Едната му ръка, напомняща свински бут, здраво стисна реверите на адвоката, а другата се отдръпна назад, готова да нанесе удар.

Траг се хвърли от стола си.

— Стига, сержанте, стига! — кресна той и след това добави: — Целият разговор се стенографира.

След това продължи спокойно:

— Стенографът, разбира се, не се занимава с действията на хората в тази стая и не описва какво става всеки път, щом някой стане от стола си.

Той хвърли бърз поглед към стенографа, за да се увери, че е разбрал намека.

Сержант Джафри бавно пусна сакото на Мейсън. Адвокатът оправи реверите си и заяви:

— Пол, мисля, че сержант Джафри загуби самоконтрол. Видя как ме сграбчи, измачка ми сакото и връзката и тъкмо щеше да ме удари, когато...

— Това са само заключенията на мистър Мейсън — прекъсна го Джафри самодоволно. — Нищо подобно не съм правил. Само сложих ръка на рамото му.

В гласа на лейтенант Траг прозвуча умора.

— Казах ви, сержанте, че ще е по-добре да разпитаме тези хора поотделно. Хайде да го направим.

— Добре — съгласи се сержант Джафри и се обърна към Мейсън: — Ти, умнико, излез във фоайето и чакай.

— Прав ла съм, като смятам — поде Мейсън, — че сержант Джафри ни напусна преди малко, за да изпрати до кантората на Дрейк човек, който да доведе тук Минърва Хамлин?

— Вън, умнико! — викна Джафри, отваряйки вратата. — И ако не излезеш бързо, този път наистина ще сложа ръка на рамото ти и стенографските записки ще покажат, че съм имал пълното право да го сторя.

— Напускам веднага, сержанте — усмихна се Мейсън и се обърна към Дрейк: — Пол, съветвам те да отговаряш на всички въпроси относно случилото се в стаята.

След тези думи Мейсън се поклони и излезе. Той едва беше прекрачил прага, когато вратата се затръшна с такава сила, че

мазилката едва не падна.

Униформеният полицаи, който чакаше отвън, кимна на адвоката.

— Към фоайето, мистър Мейсън.

9

Мейсън слезе с асансьора към фоайето и тръгна към изхода. Един униформен полицаи препречи пътя му.

— Вече ме разпитаха и освободиха — обясни адвокатът.

— На мен никой не ми е казал, че сте свободен — отвърна полицаят.

— Казах всичко, което знам, и на лейтенант Траг, и на сержант Джафри. Какво попече искате? Имам работа.

— Може да решат отново да ви разпитат.

— Не споменаха такова нещо.

— Не споменаха нищо и за освобождаването ви, поне не на мен.

— Изхвърлиха ме.

— Тогава чакайте във фоайето.

Мейсън се върна до рецепцията. На мястото на администратора седеше един цивилен, който се държа любезно, но не изяви никакво желание да помогне на Мейсън в затруднението му.

— Там има много столове, адвокате — посочи той. — Пристигна сутрешният вестник и можете да го прочетете.

— Благодаря — примири се Мейсън. — Има ли някакво ограничение за обаждането по телефона?

— Доколкото знам, не.

Мейсън се запъти към една усамотена телефонна кабина, влезе в нея, пусна монета и набра номера на Дела Стрийт. Чу неколкотократно извъняване на телефона и след това все още сънени глас на секретарката:

— Ало, да... Кой е, моля?

— Събуди се, Дела — започна адвокатът. — Положението е напечено.

— О, ти ли си, шефе!

— Точно така. Телефонът до легло го ти ли е?

— Да.

— Тогава скачай — нареди Мейсън. — Наплискай лицето си със студена вода и се върни. Искam да си напълно будна и не мога да рискувам да заспиш отново. Всеки миг може да ме прекъснат.

— Един момент.

Мейсън чу как краката на Дела шляпат по пода. След секунди тя се върна обратно.

— Съвсем будна съм, шефе. Какво има?

— Аз съм в хотел „Киймънт“ — обясни Мейсън. — Морис Албърг ми се обади и ме помоли да дойда при него в стая седемстотин дваисет и едно. Той не успя да се срещне с мен. Дойде друг човек.

— Мъж или жена? — попита тя.

— Жена.

— Да не е била...

— Внимавай — предупреди я Мейсън. — Без имена. Само слушай, Дела.

— Добре, продължавай.

— Спомни си първата вечер, когато говорихме с Морис Албърг и той спомена, че преди време ползвал услугите на детективска агенция, а не на адвокат.

— Да, струва ми се... Аха, спомних си. Защо, важно ли е?

— Разполагаме с домашния телефон на касиерката от ресторанта на Албърг — продължи Мейсън. — Очевидно тя знае някои неща за неговите служебни работи и той ѝ се доверява. Облечи се, Дела, извикай такси и започвай да въртиш телефона. Накарай касиерката да ти даде името на агенцията, която Морис е наел. В случай че не го знае, срещнете се в ресторанта на Албърг. Накарай я да отвори служебния сейф и да извади счетоводните книги. След това вземи специалния телефонен указател и извади имената на всички регистрирани частни детективи в града. После започни да търсиш в сметките на Албърг. Вероятно ще намериш отбелязан някой човек, записан по азбучен ред или по някакъв друг начин — не знам какъв ред е въвел в счетоводството си... Разбираш ли ме?

— Напълно.

— Вземаш сметките и проверяваш всяка сума — дали не е била преведена на някоя от детективските агенции, които имаш в списъка...

— Добре. Ако нямерим нещо, какво да предприема?

— Изчакай ме — нареди Мейсън. — Ще дойда веднага щом мога.

— Само тези сведения ли ти трябват? Не искаш ли да се свържа с агенцията?

— Това не е женска работа. Ще бъде тежка, трудна задача и не е изключено да се хванем гуша за гуша... Ако телефонът в ресторанта звънне, обадете се. Може да ви потърся.

— Тръгвам веднага — обеща тя отривисто.

— Браво, добро момиче — похвали я Мейсън.

Той затвори телефона, върна се на един от столовете във фойето, почете известно време вестника, после бавно се запъти към цивилния на рецепцията, за да си поприказват.

— Предполагам, че няма нищо нередно в това, дето ви оставих да говорите по телефона, без да ви контролирам — рече полицаят с глас, който издаваше тревогата му. — Никой не ми е казал, че не може, но и никой не ми е казал обратното.

— О, разбира се — успокои го Мейсън, — че никой не би искал да попречи на работата ми. В крайна сметка гражданинът има някакви права.

Цивилният полицаи се усмихна и внезапно отмести очи към вратата. Мейсън проследи погледа му и видя как една делова, елегантна млада жена, облечена в дрехи с малко мъжка кройка, излиза от някаква кола, придружена от униформен полицаи.

Мейсън изчака да стигнат до средата на фойето, пристъпи напред и се усмихна.

— Вие вероятно сте Минърва Хамлин.

Погледът и светна.

— О, да. А вие трябва да сте мистър Мейсън. Аз... Униформеният полицаи застана помежду им.

— Стига. Без приказки. Никакви разговори.

— Боже мой — възнегодува Мейсън, — що за инквизиция!

— Тишина! — отсече полицаят. — Никакви разговори.

Той хвана Минърва Хамлин за лакътя и бързо я поведе към асансьора. Цивилният на рецепцията излезе иззад бюрото.

— Съжалявам, мистър Мейсън, но все още не може да разговаряте със свидетелите.

— Боже мой! — възкликна Мейсън. — Та тя е една от помощничките на Пол Дрейк. Аз я наех. И в момента аз ѝ плащам.

— Знам. Но заповедите са си заповеди. Разследваме убийство.

— Можете ли да ми обясните защо е цялата тази тайнственост? Какво целят с внимателно скроената си клопка? Защо задържат хората тук и не им разрешават да напуснат хотела? — настоя възмутено Мейсън.

Цивилният полицай се усмихна бавно и приятелски.

— По дяволите, не мога. — После добави: — И вие сте достатъчно добър адвокат, за да го знаете. Отидете и си седнете на мястото.

Мейсън наблюдаваше светлинките на асансьора, които бавно се сменяха, докато стигнаха до цифрата две и спряха.

— Полицайте май са превзели младоженския апартамент за разпитите си — подхвърли Мейсън.

Цивилният се разсмя.

— Младоженски апартамент в този бардак?

— Защо не? — попита Мейсън.

— По дяволите, тук всички апартаменти са младоженски.

— Имате ли много неприятности с този хотел?

— Попитайте сержант Джафри, когато се видите пак. Той е от „Нравствения отдел“. Познава това място като петте си пръста.

— Имало ли е убийства? — осведоми се Мейсън.

— Не е такова свърталище. Просто бардак. Тук...

На телефонното табло светна лампичка и цивилният сложи слушалките на главата си.

— Да, какво има?... Веднага ли?... Добре, ще го пратя горе.

Той се обърна към Мейсън:

— Викат ви в същата стая. Нали знаете „младоженския апартамент“.

— Добре.

— Мога ли да ви имам доверие, че ако ви пусна да се качите сам, няма да се занимавате с разследване? Или да изпратя някой полицай да...

— Ще се кача направо горе — обеща Мейсън.

— Добре, знаете къде са. — Разбира се.

— Тръгвайте. Чакат ви.

Мейсън натисна бутона на асансьора. Когато кабинката слезе на партера, той влезе, затвори вратата, натисна бутона за втория етаж, излезе от асансьора и униформеният полицаи в коридора му посочи апартамента.

— Чакат ви, мистър Мейсън.

Адвокатът кимна, влезе и веднага забеляза, че бележникът на стенографа е изписан до половината, което доказваше, че унилият Пол Дрейк, посърнал като увехнала салата, е бил подложен на щателен разпит. Детективът кимна към младата жена.

— Това е нощната ми телефонистка, Пери, Минърва Хамлин.

— Приятно ми е да се запознаем, мистър Мейсън — рече тя, произнасяйки отчетливо думите, както правят всички млади жени, които се гордеят със служебната си деловитост.

— Траг — започна Мейсън, — казах ти, че аз съм отговорен за идването на мис Хамлин тук. Искях тя да разбере кое е лицето, разговаряло с мен в стая седемстотин дваисет и едно.

— Знаем всичко това — сопна се сержант Джафри.

Лейтенант Траг извади някаква снимка.

— А сега, мис Хамлин, ще ви задам един въпрос. Той е много важен както за вас, така и за вашия работодател. Искам много да внимавате как ще отговорите.

— О, да, разбира се — отвърна тя. — Аз винаги внимавам.

— Трябва също да ви уведомя — продължи лейтенант Траг, — че в този хотел е било извършено убийство. Ние разследваме случая и някои неща показват, че времето работи срещу нас. Не ви заплашвам, но ви предупреждавам, че всеки опит за извъртане или забавяне може много да усложни нещата. Вярвам, знаете какви са наказанията за укриване на улики.

Тя бързо и решително кимна в знак на съгласие.

— Момент, Траг — спря го сержант Джафри, — нека го направим както трябва.

— Какво искаш да кажеш?

— Необходимо е да се разпознае човек по снимка. Момичето може да е съвсем порядъчно. Може и да не е. Знам много неща за това свърталище. Стотици пъти съм бил тук. Видял съм какво ли не: като започнеш от проститутки и продължиш нататък — и нагоре, и надолу, накъдето щеш. А Франк Хокси, нощният администратор, има една

дарба. Никога не забравя лицата на хората. Можеш да му покажеш някоя снимка и ако е виждал този човек, ще си го спомни — дори да е след седмици или да е някой, който случайно е минал през фоайето на хотела.

— Добре — съгласи се Траг, — ще го извикаме, но хайде да попитаме мис Хамлин...

Джафри многозначително поклати глава.

— Първо да извикаме Хокси. Да му покажем снимката. Нека да разберем със сигурност коя в действителност е тази жена.

Лейтенант Траг се поколеба за миг, после вдигна слушалката и нареди на дежурния при телефонното табло:

— Изпратете Франк Хокси, нощния администратор... Точно така. Да дойде тук веднага. — И затвори телефона.

Без да се обръща по-специално към някого, Джафри заяви:

— Разбира се, в известен смисъл човек не може да обвинява хотела. Това е една запусната дупка и никой няма да си хвърли парите да я оправя, особено като се имат предвид кварталът, репутацията ѝ и цените на хотелското обзавеждане днес. Твърдят, че правят всичко, което могат, и аз съм склонен да им вярвам, но щом веднъж някой хотел добие такава репутация, започват да се навъртат една определена категория хора около него и почти нищо не може да се направи.

Траг кимна.

— Тази снимка на някого, когото познавам ли е? — попита Мейсън небрежно.

— Не знаем — отвърна Джафри.

— Може би ще мога да ви кажа.

— Все още не си ни казал коя беше жената, разговаряла с теб в стаята — напомни му Джафри.

— И аз не знам — рече Мейсън.

— Тя се представи като Дикси Дейтън, нали?

Мейсън понечи да отговори нещо, но промени решението си и замълча.

— След малко отново ще се заловим с теб — закани се Джафри.
— Държим скрити още един-два коза... Не мисли, че това е обикновено убийство, Мейсън. То има връзка с убийството на полицаи. Тази Дикси Дейтън е затънала здравата. Тя е свързана с Том Седжуик, който, доколкото знаем, е изстрелял смъртоносните куршуми в

Клеърмонт. Разбира се, ние не можем да наредим на един адвокат с какви дела да се занимава, но бъди сигурен, че ако се наложи, сме в състояние да притиснем някой частен детектив, а в случая това се налага.

— Мисля, че лейтенант Траг знае какво е отношението ми по този въпрос — заяви Мейсън. — Не защитавам хора, които са убили полицаи.

— Ами, как не — изсумтя Джафри.

— Но — продължи Мейсън — откъде знаете кой е виновен? Досега никой не е направил самопризнания нали?

— Чувал съм я тази песен — рече Джафри. — На вас, адвокатите, все тая ви е устата. Приема се, че човек е невинен, докато не бъде осъден. Всеки гражданин има право да бъде съден от съдебни заседатели и да го защитава адвокат. Ти не би представлявал виновен човек. О, не, не и ти! Законът приема, че клиентите ти са невинни, докато не приключиш със защитата им или докато...

Лейтенант Траг го прекъсна с нотка на раздражение:

— Ако нямаш нищо против, сержанте, доколкото е възможно, да разговаряме само във връзка с разследването. Разбираш, че искам стенографът да е в състояние да заяви, че е записал всяка дума, изречена в тази стая, а не ми се ще бележките му да са прекалено дълги.

— Както и сержант Джафри да играе ролята на злодея — ухили се Мейсън.

— Е — отвърна Траг, — ти знаеш не по-зле от мен че ако го подлъжеш да каже нещо, което не трябва, ще изискаш тези записки в съда и ще падне голяма веселба, като го направиш за смях в съдебната зала.

— Бъркаш мс с някого — с подчертана любезност изрече Мейсън.

— Как не! — възкликна сержант Джафри подигравателно.

Униформеният полицаи отвори вратата. Слабият, среднощен администратор, когото Мейсън бе видял на рецепцията, когато за първи път стъпи в хотела, влезе в стаята и с известно смущение застана пред полицаите.

— Е, Франк, няма от какво да се страхуваш — успокои го сержант Джафри. — Ти лично в нищо не си замесен. Не правим

проверка от „Нравствения отдел“. Става дума за убийство и искаме да ни сътрудничиш.

Администраторът кимна.

— Обещавам ти, че тук ще се държат честно към теб — продължи Джафри. — Аз ще се погрижа за това. Никой нищо няма да ти стори. Това е лейтенант Траг от отдел „Убийства“ и той иска да те помоли да разпознаеш една снимка. Казах му, че имаш фотографска памет и никога не забравяш лица, а имена съвсем рядко.

По устните на Хокси се очерта лека усмивка.

— Старая се да си гледам добре работата — заяви той — и мисля, че част от задълженията на един администратор е да бъде в състояние да назове гостите по име, когато те желаят това.

— Ясно — ухили се Джафри. — Достатъчно е да запомниш името Джон Смит, и вече можеш да поздравяваш девет десети от хората, които се регистрират тук...

— Извинете, сержанте, но ние се опитваме да държим едно почтено заведение. От последния път, когато... И тогава всъщност вината не беше наша.

— Да, знам, само се пошегувах — извини се Джафри. — Да оставим това. Моля те, Франк, погледни снимката.

Лейтенант Траг му я подаде.

Хокси взе снимката, разгледа я внимателно и кимна.

— Виждал ли си я?

— Тази жена се бе настанила в стая осемстотин и петнайсет.

— Вие ли я регистрирахте? — попита Траг.

— Не, един мъж. Каза, че му е снаха и му идва на гости. Записа я като мисис Мадисън Кърби.

— И е същата, която беше в стая осемстотин и петнайсет?

— Да. Спомням си, че ѝ дадох ключа.

— Никакво съмнение ли не изпитвате?

— Абсолютно никакво.

Неочаквано лейтенант Траг кимна победоносно.

— Бихте ли погледнали тази снимка, мис Хамлин — помоли той.
— Ние смятаме, че това е жената, но искаме и вие да я разпознаете.

— Разбира се — изтъкна Мейсън, — има много различни начини за установяване на самоличност. Това едновременно...

— Достатъчно — прекъсна го Траг. — Не с необходим коментар от страна на публиката, Мейсън... Мис Хамлин, хвърлете поглед на снимката. Не желая по един или друг начин да се влияете от думите на когото и да било. Искам просто да ни отговорите дали това е жената, която видяхте да излиза от стая седемстотин дваисет и едно, да изважда ключа от чантата си и да влиза в стая осемстотин и петнайсет?

Минърва Хамлин взе снимката, разгледа я внимателно и се намръщи.

— Естествено — започна тя, — аз...

— Имайте предвид — прекъсна я сержант Джафри, — че в много случаи, докато не се разгледа добре снимката, не може да се открие прилика с човека. Важно е за всички. Не отговаряйте набързо с „да“ или „не“. Разгледайте я бавно и внимателно. Не ни трябва да заявите, че това е същата жена, освен ако наистина не е, но по никакъв начин не искаме да провалите разпознаването и после да съжалявате.

— Струва ми се... аз... мисля, че е тя.

— Погледнете добре снимката — повтори сержант Джафри. — Разгледайте я внимателно.

— Разгледах я. Струва ми се, че е онази жена.

— Това не е най-убедителният начин да кажете, че познавате някого — обади се лейтенант Траг. — Не можете ли да бъдете по-категорична?

— Казах ви, мисля, че е тя.

— Обикновено не грешите, нали? Изглеждате ми доста делова млада жена.

— Опитвам се да не допускам грешки.

— И в мислите ви няма неясноти, нали?

— Надявам се, че не.

— Хубаво — намеси се сержант Джафри, — оставете сега мисленето. Това ли е жената, или не?

— Мисля... — Тя спря, като видя, че сержантът се захили.

— Да, моля — подкани я лейтенант Траг.

— Това е жената — заяви тя.

— А сега — попита Мейсън — мога ли аз да видя снимката? Знаете, че имах възможност да видя жената, която беше в стая седемстотин дваисет и едно по-добре от всеки друг. Така се случи, че мис Хамлин можа само бегло да я зърне, когато...

— Как се казва жената, която говори с теб в стая седемстотин двайсет и едно? — прекъсна го лейтенант Траг.

— Не знам — отговори Мейсън.

Сержант Джафри се обърна към Минърва Хамлин:

— Напишете името си на гърба на снимката.

— И датата — добави лейтенант Траг.

След като тя го направи, Траг подаде снимката на Франк Хокси.

— Напишете си името.

Хокси се подчини.

— И датата — напомни сержант Джафри.

— Ако ми позволите да погледна снимката, лейтенанте — обади се Мейсън, — аз ще...

Сержант Джафри се изправи.

— Виж какво, Мейсън — рече той, — като адвокат ти имаш известен имунитет. Законът ти оставя вратичка. Можеш да се измъкнеш, без да отговаряш на въпросите ни. И да твърдиш, че казаното от клиента ти с поверително сведение. Няма как да те притиснем. А сега направо ще те попитам дали жената, която разговаря с теб в онази стая беше Дикси Дейтън и дали ти каза, че Морис Албърг смята да убие Джордж Файет.

— Позволи ми да изтъкна две неща, сержанте — отвърна Мейсън. — Ако жената в стаята не е била Дикси Дейтън, то каквото и да е казала, не би имало никаква стойност като доказателство против когото и да било. Ако е била Дикси Дейтън, но е действала без съгласието на Морис Албърг, нищо казано от нея не би могло да се използва срещу Морис Албърг. И ако е била Дикси Дейтън и тя е моя клиентка, то каквото и да ми е съобщила във връзка със случая, може да се приеме като поверително сведение.

— Точно така си и помислих — заявя Джафри. — Дай ми да видя снимката, лейтенанте.

Лейтенант Траг му я подаде. Сержант Джафри бързо я пхна във вътрешния джоб на палтото си.

— Смятам, че това всичко, Мейсън — отрязва той. — Дрейк, ти досега хленчеше, че трябвало да вървиш да си гледаш работата. Заминавай. Мейсън, мисля, че по-нататъшната ти помощ няма да ни е необходима.

— Няма ли да видя снимката? — попита адвокатът.

Джафри само се ухили.

— Виж какво, Мейсън — намеси се лейтенант Траг, — това е автентична снимка на Дикси Дейтън, момичето, което напусна града по едно и също време с Том Е. Седжуик през нощта, когато Боб Клеърмонт беше убит.

— Защо му даваш информация, след като той си мълчи? — удиви се Джафри.

— Искам да съм честен с него — отвърна лейтенант Траг.

— Нека първо той бъде честен с нас — изсумтя Джафри.

Траг се обърна към стенографа:

— Записахте ли изявлението ми, че това е автентична снимка на Дикси Дейтън?

Стенографът кимна.

— Мисля, че няма друго — заяви Траг. — Сега вече, Мейсън, си свободен да напуснеш хотела.

— Мога ли да хвърля още един поглед в стая седемстотин двайсет и едно? — попита Мейсън.

Лейтенант Траг само се усмихна. Сержант Джафри кресна:

— По дяволите, не!

— Като си помисля, сержанте — рече Траг, — може би е по-добре да задържим Мейсън и Пол Дрейк тук, докато открием това... Това, което търсим.

Джафри кимна с ентузиазъм.

— Можете да си вървите, мис Хамлин — рече лейтенант Траг. — Дрейк, вие с Мейсън почакайте във фойето.

Сержант Джафри отвори вратата.

— Насам — каза той.

Мейсън изчака Минърва Хамлин в коридора. Внезапно сержант Джафри изскочи и нареди на униформения полицаи:

— Ей, ти, отведи момичето долу и го качи на такси. Изпрати го обратно в кантората. Не позволявай на никого да говори с него.

— Виж какво — обади се Дрейк, — тя е моя служителка. Трябва да ѝ дам някои нареждания за работата в кантората, докато ме няма, и...

— Дай нарежданията си на мен — прекъсна го Джафри — и аз ще ѝ ги предам.

Дрейк и Мейсън седяха във фойето и нетърпеливо наблюдаваха стрелките на часовника. През големите прозорци бе започнала да прониква дневна светлина. Няколко подранили камиона избоботиха навън. Мина и колата, която разнасяше млякото.

— Какво, по дяволите, търсят? — попита Дрейк.

Мейсън сви рамене.

— Предполагам, че здравата са те раздрусали, Пол.

— Раздрусаха ме, да — рече Дрейк и добави разгорещено: — И още как!

— Какво им каза?

— Последвах указанията ти, нищо не скрих.

— Сигурен бях — обясни Мейсън, — че онази стая е била подслушвана. Според мен Морис Албърг е чакал там някой свидетел. Искал е да го разпитам и да разполага с думите му на запис. Готов съм да се обзаложа, че в съседната или някоя друга стая наблизо има цяла звукозаписна апаратура.

— Досетих се, че това имаш предвид.

— Въпросите им бяха прекалено намясто, за да са опипване в тъмното. Фактът, че имаше стенограф и ни задаваха конкретни въпроси, особено начинът, по който се нахвърлиха върху теб, означаваше, че са добре подготвени и се опитват да ти отнемат разрешителното. Затова те посъветвах да не криеш нищо.

— Да, положително знаеха точно какво се е случило в онази стая. Убеден съм, че си прав, Пери. В началото не бях съвсем сигурен, но след като ме питаха и за написаните с червило съобщения, разорах, че си на прав път.

— Въпросът е — каза Мейсън — откъде започва записът, колко знаят.

— Май има някаква празнота — предположи Дрейк. — Изглежда, искаха да узнаят какво е станало и какво се е говорило при

влизането ти в стаята. Непрекъснато се опитваха да разберат дали аз знам нещо.

— Какво им каза?

— Всичко, което ми е известно, а то не е много.

— Виж какво, Пол — рече Мейсън, — в града няма чак толкова много официални частни детективски агенции с разрешително. Да предположим, че имаш някаква работа и искаш да ти направят магнетофонен или грамофонен запис, към кого би се обърнал?

— Ние всички разполагаме със звукозаписна апаратура, Пери — отвърна Дрейк. — Трябва да внимаваме как я използваме, но имаме магнетофони, микрофони, а най-добрите агенции притежават и най-нова техника.

— Какво представлява тя?

— Устройства, които могат да се оставят включени — обясни Дрейк, — без да е необходимо някой да ги контролира. Зареждат се автоматично с нови дискове, така че, щом един се запълни, веднага се сменя с друг. Имат и часовников механизъм, чрез който го автоматично се изключват, ако в стая ги настъпи тишина за около десет секунди. После, щом се чуе някакъв звук, отново се включват... Разбира се, могат да се нагласят и на непрекъснат запис. Често, когато искаме да знаем какво става в някое помещение за период от двайсет и четири часа, ги включваме на автоматично действие, при което дискът се върти само когато хората говорят.

— Добре ли работят?

— Доста добре. Разбира се, те са още техническа новост и такива записи не вършат много работа като доказателство, защото няма начин да се разбере колко време е минало от един разговор до друг и няма кой да потвърди факта, че те са били проведени в стаята, където е бил поставен микрофонът. Теоретически е възможно някой да влезе в помещението, където е инсталирана звукозаписната апаратура, и да подправи всичко.

— Знам — кимна Мейсън, — но е добър начин за проверка на... Охо, ето го Траг. Изглежда страшно доволен.

Лейтенант Траг излезе от асансьора и дойде при Мейсън и Дрейк.

— Извинявайте, момчета, че ви създадохме толкова неприятности, но знаете как стоят нещата. Става въпрос за убийство...

Всичко е наред. Сега можете да си вървите.

— Благодаря — рече Дрейк и тръгна към вратата.

Мейсън поизостана.

— Твоят приятел, сержант Джафри, изглежда, е от старата школа.

— Ако трябваше да се бориш срещу това, с което се бори той, и ти щеше да бъдеш груб — отвърна Траг.

— Разрешихте ли случая, лейтенанте?

Траг се поколеба малко, след което заяви:

— Ще ти кажа нещо, Мейсън — така или иначе, ще го прочетеш във вестниците, така че можеш да го чуеш.

— Слушам те.

— Онези цифри, които бяха написани с червило върху гърба на огледалото, са номерът на колата на Джордж Файет. Тя е регистрирана на името на Хърбърт Сидни Грантън. Това е последното име, което беше приел. И когато най-после открихме тази кола, на дясната ѝ врата намерихме чудесна дупка от куршум. Куршум, който е бил изстрелян отвътре. Със сигурност можем да приемем, че това е автомобилът, използван при опита да бъде отвлечена и убита Дикси Дейтън.

— Но не е шофирал Файет — забеляза Мейсън.

— Файет не е шофирал — съгласи се Траг. — В момента търсят отпечатъци по колата и не след дълго може би ще знаем кой е шофирал.

Мейсън се намръщи замислено.

— Лично аз не виня Морис Албърг за това, че е убил Джордж Файет — призна Траг. — А и по всяка вероятност е било самозащита. Файет беше много опасен. Но Албърг е търсен така усилено не заради Файет, а защото е свързан с Дикси Дейтън, и докато Дикси Дейтън не разкрие къде е Том Седжуик, ще им извадим душите на твоите клиенти, Мейсън. Помислих си, че няма да е зле да го знаеш.

— Нали не смяташ, че си ми издал някаква тайна? — подхвърли Мейсън, отправяйки се към изхода.

Мейсън се обърна към Дрейк:

— Иди в кантората си, Пол. Поговори с онова момиче и разбери дали наистина е разпознала снимката с абсолютна сигурност.

Дрейк се спря, готов да влезе в колата си.

— Мислиш, че е сбъркала ли?

— Почти напълно съм убеден.

— Тя е много способна, Пери.

— Да разгледаме нещата от друг ъгъл — предложи Мейсън. — Стаята се е подслушвала. Някъде е имало микрофон, който ние не сме открили. Това означава, че е бил поставен умно, работа на професионалист.

— Е? — попита Дрейк.

— Ами Морис Албърг искаше да се срещнем там... Или той, или някой друг е наредил стаята да се подслушва.

— Да предположим, че не е той.

Мейсън поклати глава.

— Някак си тази идея не ми харесва, Пол. Фактите не се връзват.

— Защо?

— Морис пожела да се срещнем в тази стая. Имал е предвид нещо важно, някой свидетел за разпитване, нещо за записване. Искал е аз да проведа разпита. Става въпрос за убийство. Той е замесен и нещо се е случило с него.

— Какво?

— Помисли — отвърна му Мейсън. — Явно Морис Албърг е много близък с тази Дикси Дейтън. Ако с мен е разговаряла истинската Дикси Дейтън, тя е била във връзка с Морис Албърг и следователно е знаела, че стаята е подслушвана. В такъв случай сигурно би ми го казала, защото се предполага, че аз съм на тяхна страна, но дори и да не ми беше казала, никога не би заявила, че Албърг възнамерява да убие Джордж Файет.

— Звучи логично — съгласи се Дрейк.

— От друга страна — продължи Мейсън, — ако нещо е станало с истинската Дикси Дейтън и Морис Албърт е задържан някъде против волята си, а онази жена е била изпратена да ме забави, знаейки, че никога не съм виждал Дикси Дейтън и че Джордж Файет е убит или ще бъде убит, и ако е възнамерявала да постави сигурен капан на клиентите ми, тя би казала точно това, което онази жена каза.

— Значи смяташ, че не си говорил с Дикси Дейтън?

Мейсън кимна.

— Има логика — призна Дрейк. — Хубаво щеше да е, ако беше видял снимката.

— Пол, убеден съм, че залогът в тази игра е изключително висок. Файет е бил само оръдие. Проваляйки отвличането на Дикси Дейтън, той вече здравата е загазил, после с опита да получи информация, представяйки се за застрахователен агент в кантората ми, където разбра, че моята секретарка е жената, опитала се да го проследи предната вечер, той направо си сложи главата в торбата. Освен това при опита за отвличане е използвал личния си автомобил, регистриран на негово име. Някой е успял да запише номера му. Ето защо имаше голяма вероятност Файет да бъде разпитан от полицията.

— Смяташ, че е бил убит от своите?

— Не мога да си представя Морис Албърт да влезе в хотелската стая и хладнокръвно да убие Джордж Файет.

— Някой не знае на какво са способни тези приятелчета, когато ги притиснеш в ъгъла — заяви Дрейк.

— Така е — отвърна Мейсън, — но нека да погледнем на това по следния начин, Пол. Да предположим, че всичко е било един добре замислен капан. Да предположим, че Албърт и Дикси Дейтън са били в стая седемстотин двайсет и едно и са ме чакали, но някой е влязъл, заплашил ги е с пистолет и ги е извел от хотела.

— Звучи твърде мелодраматично — вметна Дрейк. — Казах ти и преди — звучи като на филм.

— Е, може да не е бил само един човек — съгласи се Мейсън. — Може да са били двама и да не са минали през фойето на хотела.

— Възможно е, разбира се.

— Но — продължи Мейсън — да видим как би изглеждало всичко това в съда. Да предположим, че с мен в стаята е жена, която се представя за Дикси Дейтън и ми казва, че Морис Албърт, с когото са в

комбина, е отишъл да убие Джордж Файет, защото иначе Файет ще го убие. Казва го така, че да звучи доста приемливо. Уж той пръв предприема атаката като средство за самозащита. И записи от този разговор попадат в полицията. После твоята телефонистка и администраторът разпознават жената, която е говорила с мен, като Дикси Дейтън. Трупът е намерен в нейната стая. Какви шансове би имал тогава защитникът?

Дрейк тихо подсвирна.

Не бях обмислял нещата от този ъгъл. Не виждам какви шансове можеш да имаш.

— Никакви — призна Мейсън. — И така, не вярвам, че онази жена е била Дикси Дейтън, и разбира се, не искам твоето момиче да бъде подведено. Върви и говори с него, по-късно ще дойда и аз.

— Няма ли да дойдеш с мен?

— Ти тръгни с твоята кола, а аз ще взема моята. Трябва да отида на едно-две места и да свърша някоя работи. Искам да открия човека, който е инсталирал звукозаписната уредба, и да разбера какво знае полицията и какво не.

— Полицията ще те изпревари — предупреди го Дрейк. — Ако стаята е била подслушвана, те ще разберат кой...

— Може да ме изпреварят, а може и да не успеят — отвърна Мейсън. — Времето работи не само срещу нас, а и срещу полицията. Върви в кантората си, Пол, аз ще съм при теб след няколко минути.

Дрейк кимна, скочи в колата и натисна газта. Мейсън подкара своята, стигна до една денонощна закусвалня, в която имаше телефон, и спря, за да позвъни в ресторанта на Албърг. Дела Стрийт вдигна телефона.

— Как е, Дела, върви ли?

— Преди малко пристигнах — отвърна тя. — Касиерката е с мен — не беше лесно да я накарам да стане от леглото, да дойде дотук и...

— Отворихте ли сейфа?

— Да. Тя не си спомня за никаква детективска агенция, а Албърг няма счетоводна книга. Но открих един куп кочани от чекове и сега ги разглеждаме и сравняваме със списъка на частните детективи от телефонния указател. Това е ужасна работа. Къде мога да те намеря, ако попаднем на нещо?

— Стой там, докато дойда — нареди Мейсън, — освен, разбира се, ако не откриеш нещо през следващите няколко минути. В такъв случай ми позвъни в кантората на Пол Дрейк. Отивам там за малко и след петнайсет-двайсет минути идвам при теб.

— Добре. Няма да се предадем, шефе, макар че работата е ужасна. Той е плащал за месо и за продукти, за персонал и лични сметки — всичко от една сметка, и тук има купища кочани от чекове.

— Дръжте се. Веднага щом успея да свърша, ще дойда да ви помогна.

— Довиждане засега — каза тя и затвори телефона.

Мейсън стигна до кантората си, спря на почти празния паркинг и повика асансьора.

— Добро утро, мистър Мейсън — поздрави нощният портиер. — Много рано тази сутрин.

— Не рано, а късно. Пол Дрейк качи ли се?

— Преди пет-десет минути.

— Чудесно. Давай нагоре.

— Сигурно работите върху някой важен случай — подхвърли портиерът с надежда да разбере нещо.

— Може и така да се каже — отвърна му Мейсън, подписвайки се в асансьорния дневник.

Щом слезе от асансьора, адвокатът се запъти към детективската агенция на Дрейк, отвори вратата на приемната и се озова срещу Пол Дрейк, който стоеше с леко озадачено изражение и наблюдаваше Минърва Хамлин, седнала сковано и стиснала гневно устни.

Дрейк вдигна поглед.

— Здравей, Пери, нямам голям успех.

— Да повлияете на показанията ми ли сте дошли? Да не би лъжесвидетелстването да е част от ежедневните ми задължения в тази кантора?

— Почакайте малко — спря я Мейсън. — Успокойте се. Никой не иска от вас да лъжесвидетелствате.

— Ами мистър Дрейк се съмнява, че правилно съм разпознала лицето.

— Почакайте малко — повтори Мейсън. — Нека да не объркваме нещата. Разпознаването на жената, която излезе от стая седемстотин дваайсет и едно, може да се окаже въпрос от изключителна важност.

— Не съм чак толкова тъпа, мистър Мейсън. Смятам, че го разбрах.

— Онази жена твърдеше, че е Дикси Дейтън...

— Е, тя сигурно най-добре знае коя е.

— Но — продължи Мейсън — има причини, поради които на определени хора би им било изгодно да изпратят подставено лице.

Минърва Хамлин седеше пред телефонното табло, враждебно изпъната и непоколебимо безмълвна.

— Вижте, вие свършихте прекрасна работа. Включихте се чудесно в този критичен момент...

— Можете да си спестите ласкателствата, мистър Мейсън.

— Не ви лаская. Наистина чудесно си свършихте работата. Само че за целта трябваше да се предreshите като камериерка, за да успеете да проследите жената, която излезе от стая седемстотин дващест и едно. Не смеехте да направите нищо, което би привлякло вниманието. Целият ви план на действие беше да се опитате да не биете на очи.

— Дотук съм съгласна с вас.

— Следователно — заключи Мейсън — не бяхте в състояние продължително да огледате жената, която излезе от стаята.

— Не беше необходимо да я гледам продължително.

— Проследихте ли я по коридора?

— Да.

— Сигурно сте хвърлили само бегъл поглед върху лицето ѝ?

— Видях го добре.

— Но сте имали възможност само за бегъл поглед.

— Мистър Мейсън, каква се опитвате да ме изкарате — глупачка, лъжкия или и двете?

— Просто изтъквам някои очевидни факти — обясни Мейсън. — Ето защо ви беше трудно да разпознаете лицето на жената по снимка. Ако бяхте видели самата жена, щеше да е по-различно, но...

— Съвсем убедена съм, че жената, чиято снимка видях, е същата, която излезе от стая седемстотин дващест и едно. Нещо повече, тя отиде право до стая осемстотин и петнайсет и извади ключа от чантата си. Чухте показанията и на нощния администратор, който беше категоричен, че именно тази жена е наела стая осемстотин и петнайсет.

— Точно там е въпросът — въздъхна Мейсън. — Те ви поставиха в положение, при което много ловко ви влияеха. Накараха

администратора да разпознае снимката и да заяви, че това е жената, наела стая осемстотин и петнайсет. Ето защо беше съвсем естествено вие да приемете, че...

— Не е толкова лесно някой да ми повлияе, мистър Мейсън. Смятам, че мога да разсъждавам сама, и мисля, че го правя доста добре. Искам да ви кажа, че не ми харесват вашите опити да ме накарате да променя показанията си.

— Боже мой! — избухна Мейсън вбесен. — Не се опитвам да ви накарам да промените показанията си. Просто се мъча да ви обясня колко е важно да сте сигурна, както и изключителната трудност за вас да успеете да огледате добре лицето на тази жена, за да сте убедена в самоличността ѝ.

— В състояние съм сама да взимам решения, мистър Мейсън. И съм много твърда личност.

— Да, дявол да го вземе, така е! — изруга Мейсън и се завъртя на токове. — Хайде, Пол, трябва да мръднем до едно-две места.

— Къде?

— Ще ти кажа по пътя.

— Чакам междуградски разговори...

— Зарежи ги.

— Както разбирам — изрече ледено Минърва Хамлин, — не желаете да кажете къде мога да се свържа с мистър Дрейк в случай, че позвънят.

— Не знам къде ще можете да го намерите — заяви Мейсън.

Тя се обърна към телефонното табло и враждебно сви рамене. Дрейк последва адвоката в коридора.

— Господи, какво чудо! — възкликна Мейсън. — Как я намери, Пол?

— Чрез едно бюро за търсене и предлагане на работа. Тя наистина е делова, Пери.

— Тя си мисли, че е делова. Жена, която иска да разсъждава сама, а след това иска да разсъждава и вместо теб... Хайде, Пол, отиваме в ресторанта на Морис Албърг.

— Там няма да има никой толкова рано сутринта.

— Не позна — възрази Мейсън. — Дела Стрийт е там и проверява сметките. Ако Албърг е организиран подслушването в стая

седемстотин дваайсет и едно, мисля, че е възможно да открием нещо. Искате ми се поне веднъж в това разследване да изпреварим полицията.

— Разбира се — припомни му Дрейк, — досега нямаш никаква сигурни доказателства, че стаята се е подслушвала и...

— Точно тези доказателства търся — прекъсна го Мейсън. — Хайде, можеш да се качиш в моята кола.

— Защо ти не се качиш в моята, Пери?

— Не мога да се бавя толкова. Хайде, бързае.

— Пери — изпъшка Дрейк, — помисли поне за нашата сигурност, ако не те интересува законът за ограничаване на скоростта. По това време сутрин движението започва да става оживено и... опасно е...

— Знам. Качвай се.

Адвокатът измъкна колата си от паркинга, зави на ъгъла и набра скорост. Пол Дрейк, който седеше скован и напрегнат, се оглеждаше неспокойно на всяка пресечка, докато Мейсън провираше колата през сутрешното движение. Най-после спряха пред ресторанта на Албърг. Почукаха на вратата и Дела Стрийт им отвори.

— Докъде стигнахте, Дела? — попита Мейсън.

— Току-що попаднахме на нещо интересно, шефе — отвърна тя. — Преди година е бил издаден чек за сто дваайсет и пет долара на лицето Артър Дерой Фулда, който фигурира между частните де...

— Познаваш ли го? — прекъсна я Мейсън, като се обърна към Пол Дрейк.

— Разбира се, че го познавам — отговори Дрейк.

— Що за човек е?

— Не е лош. Мисля, че е честен. Той... Господи, Пери, обзалагам се, че е така!

— Какво?

— Съвсем скоро Фулда въведе свръхмодерна звукозаписна техника. Разправяше ми за нея. Той има и най-съвременните автоматични системи.

— Къде живее?

— Кантората му е...

— Къде живее?

— Проверих в телефонния указател — обади се Дела Стрийт, — Адресът му е Ист Колтър Авеню хиляда триста дваайсет и пет... Не

знам дали е блок или...

— Ист Колтър — повтори Мейсън замислено. — Вероятно е къща... Обади се в кантората му, Дела, просто за да сме сигурни, че не е там и... Не, няма начин. Трябва да си е вкъщи, освен ако полицията не го е прибрала за разпит, а ние, разбира се, няма как да разберем, докато не отидем там. Хайде, Пол, да вървим.

— Тук ли да те чакам? — попита Дела Стрийт.

Мейсън поклати глава.

— Само тази информация ни трябваше. Затворете ресторанта, изпрати касиерката вкъщи, изгаси лампите и забрави за цялата история, Дела. Заведи касиерката на кафе и сандвичи, ако иска. Накарай я да си държи устата затворена.

— Тя е добро момиче. Мисля, че ще мълчи. Тя...

— Добре — прекъсна я Мейсън, — отиваме да намерим Фулда. Много ти благодаря, Дела.

— Надявам се, че той е човекът, когото търсиш, шефе.

— Трябва да е той — рече Мейсън. — Всичко съвпада. Върни книжата в сейфа и затворете ресторанта, Дела. Полицията може да пристигне всеки момент. Хайде, Пол, да вървим.

Когато стигнаха на километър от Ист Колтър Авеню, светофарите по главния булевард престанаха да излъчват предупредителния кехлибарен сигнал и започнаха синхронизирано да дават червено и зелено. Мейсън намали до необходимата скорост, зави по Ист Колтър и спря пред търсения номер.

— Изглежда, още никой не е станал — забеляза Дрейк.

Адвокатът паркира колата до тротоара, изкачи тичешком стъпалата и натисна звънеца на входната врата. След третото позвъняване в коридора се чуха стъпки от обути в чехли крака и един сънен мъж по пижама и халат отвори вратата и премигна срещу посетителите.

— Какво има? — попита той.

— Ако си спомняте — обади се Пол Дрейк, — ние се познаваме, мистър Фулда...

— О, да, мистър Дрейк, как сте?

— Това е Пери Мейсън — представи го Дрейк.

— Много се радвам да се запозная с вас, мистър Мейсън. Извинявайте, че ме сварвате така... Каква се е случило? Мога ли да ви помогна с нещо?

— Трябва да поговорим — отвърна Мейсън.

— Сега ли?

— Най-добре сега. Въпреки че бих предпочел да се бяхме срещнали преди час.

Фулда повдигна въпросително вежди, понечи да каже нещо, размисли и ги покани:

— Влезте.

От спалнята се чу обезпокоен женски глас:

— Какво има, Артър?

— Всичко е наред, мила — отвърна Фулда с леко раздражение.

— Спи. Дошли са двама души да...

— Кой са те?

— Един познат детектив и...

По пода изтрополиха боси крака. Последва шум от влачене на чехли и след миг на вратата застана една жена по пенъоар.

Фулда се разгневи.

— Съжалявам, че те обезпокоихме, мила. Лягай си. Тя не помръдна от мястото си.

— Съпругата ми — представи я Фулда. — Мила, това са мистър Мейсън и Пол Дрейк. Пол Дрейк е детектив, който има кантора...

— О, частен детектив.

— Да. Не се тревожи. Лягай си.

Тя се поколеба за миг, след това се усмихна:

— Чувствайте се като у дома си. Да ви направя ли кафе?

— Не е необходимо да ставаш, мила.

— Няма нищо. Ще направя кафе. След минута ще е готово. Заповядайте, седнете.

Фулда включи газовата камина и повтори:

— Седнете, господа. Предполагам, че става въпрос за нещо спешно?

— Точно така — отвърна Мейсън. — Не разполагаме с много време.

— С колко време разполагате?

— Не знам. Кажете ми всичко, което знаете за онази работа в хотел „Киймънт“.

Фулда, който в този момент си палеше цигара, спря и задържа клечката във въздуха.

— Хотел „Киймънт“ ли?

— Стая седемстотин двавет и едно — уточни Мейсън. — Хайде, да не се бавим.

— По дяволите, не разбирам за какво говорите, мистър Мейсън.

Мисис Фулда, която беше тръгнала към кухнята, спря до летящата врата, като я задържа полуотворена, и се заслуша.

— Не се правете на луд, Фулда — започна Мейсън. — Имате пръст в тази работа. Вие сте поставили подслушвателното устройство. Интересува ме колко дълго останахте там, дали сте присъствали лично или сте изпратили някой друг да свърши работата, или...

— Боже мой! — възкликна Фулда. — Нима искате да кажете, че вие двамата се изтърсихте тук и ме измъкнахте от леглото само за да

ми зададете този глупав въпрос?

— Точно така.

Фулда се престори на вбесен.

— Това на нищо не прилича! Нямам какво да ви кажа, господа. Ако искате да ме питате за обичайната ми работа, можете да дойдете в кантората ми след девет часа. Нещо повече — не виждам никаква причина да бъда разпитван. А сега, господа, тъй като, изглежда, бързате и се занимавате с някакъв неотложен проблем, няма да ви задържам повече.

— Така ли? — попита Мейсън.

— Да.

— Няма ли да размислите?

— Не.

— Мисля, че криете нещо, Фулда — рече Мейсън. — Убеден съм, че сте забъркан в тази история. Ако е така, твърде важно е да открием какво точно...

— Чувал съм за вас, мистър Мейсън, както и за репутацията ви, и нямам намерение да ви оставя да ме заплашвате в собствената ми къща. Дадох ви отговора си и той е окончателен. А сега, господа, желаете ли да дойдете в кантората ми в девет часа?

— Не — отвърна Мейсън.

— Добре, не е необходимо.

— Ще разговаряме тук.

— Вече разговаряхме.

— Разбира се — съгласи се Мейсън, — но стигнахме само до средата.

— Струва ми се, че се изразих достатъчно ясно. Нямам какво повече да ви кажа.

— Добре — рече Мейсън, — тогава аз ще ви кажа нещо.

— Не е необходимо, мистър Мейсън.

— Разбирам. Вие сте от онези тарикати, на които всичко им е ясно.

— Мистър Мейсън, възмутен съм.

— А така — подкани го адвокатът, — възмущавайте се. Но ако бяхте действително умен, щяхте да ме изслушате, за да разберете как стоят нещата.

— Знам как стоят нещата точно в този момент.

— Как не! — присмя се Мейсън. — В хотел „Киймънт“ бе извършено убийство.

С пресилен жест Фулда сви рамене.

— Такива работи се случват и в най-добрите хотели, предполагам.

— А „Киймънт“ не е от тях — напомни му Мейсън.

Фулда замълча.

— Отдел „Убийства“ вече е в действие — продължи адвокатът. — Откриха, че стая седемстотин двайсет и едно се е подслушвала. Жиците водеха към друга стая. Не е трудно да се предположи, че е била използвана много скъпа звукозаписна техника с автоматично включване и изключване...

— И това ли е единственото ви основание да ме безпокоите?

— И — продължи Мейсън, сякаш не забеляза, че го прекъсват — лейтенант Траг от отдел „Убийства“ изпитва силно желание да открие кой я е инсталирал.

— Съвсем естествено.

— Е, лейтенант Траг не сподели с мен, но аз предполагам, че е започнал да издирва собственика на апаратурата, което няма да е много трудно. Както разбрах, тя е съвсем модерна, много скъпа и по последна дума на техниката. Този, който я е купил, сигурно не е платил в брой. Вероятно е била купена на изплащане. Върху апаратурата има серийен номер. Лейтенант Траг ще го види и ще се обади на производителите. Те ще го насочат към местната си агенция. Местната агенция ще извади договорите и...

— Боже мили! — изпъшка Фулда и се стовари на стола, като че ли изведнъж бе останал без опора под краката си.

Мейсън се обърна към мисис Фулда:

— Мисля, че съпругът ви ще се нуждае от малко кафе.

За момент тя продължи да стои в коридора, после мълчаливо се вмъкна в кухнята. Вратата се затвори, но след миг се отвори и остана така.

— Изобщо не бях помислил за серийния номер — призна Фулда.

— А е трябвало — отвърна му Мейсън. — Трябвало е първо за него да помислите.

— Имах чувството... смятах, че ще успея... Не ми дойде наум, че могат да ме открият по този начин, и то толкова бързо.

— Е, какво имате да ни кажете?

— Трябва ми време да си помисля.

— Знаем — заговори Мейсън, — че сте се върнали вкъщи, съблекли сте се и сте разчорлили косата си, за да ни заблудите. Изплашили сте жена си до смърт, а сега и вие самият здравата се стреснахте. От какво?

— Ами... не знам.

— Добре, хайде да разберем. Разкажете ни какво се случи, и то бързо. Има някаква малка възможност да ви помогнем.

— Аз... не знам какво да правя.

— Говорете!

— Специализирам се в областта на звукозаписната техника...

— Да, знам.

— В записването на разговори — при изнудвания и подобни престъпления, както и на речи, показания под клетва и съдебни процеси.

— Разкажете за хотел „Киймънт“ — напомни му Мейсън.

— Неотдавна свърших една работа на Морис Албърг. Беше... поверително е.

— Няма да е още дълго — отсече Мейсън.

— Поне в момента е.

— Когато областният прокурор започне да задава въпроси...

— По-различно е.

— Ще го прочета във вестниците тогава.

— Добре — рече Фулда, — прочетете го във вестниците, но засега е поверително. Всичко, което мога да кажа, е, че ставаше въпрос за изнудване, и то бе извършено много успешно.

— Преди колко време?

— Малко повече от година.

— И после?

— И така, вчера следобед Морис Албърг дойде при мен. Искаше да инсталирам апаратурата си в хотел „Киймънт“ и, разбира се, всичко трябваше да бъде тайно и...

— Продължавайте — подкани го Мейсън. — Не е това, което ви безпокои. Кажете ми какво е!

— Ами — въздъхна Фулда — онзи проклет глупак ми призна, че полицията го търси, и по този начин ме постави в неудобно положение.

— Каза ли ви защо?

— Не, знам само, че го търсят, а той се укрива.

— И вие приехте работата при това положение?

Фулда кимна мрачно.

— Вижте — посъветва го Мейсън, — не е необходимо да разказвате на полицията целия разговор с клиента ви. Що се отнася до вас, работата е била съвсем обикновена. Какво направихте?

— Събрах си апаратурата, отидох до хотела и излъгах администратора, че сестра ми пристига с нощния самолет и ми трябва две стаи, за предпочитание една до друга.

— А той?

— Обясни, че няма две съседни стаи, но има две на един и същи етаж. Попитах го къде се намират и той ми даде номерата седемстотин двайсет и едно и седемстотин двайсет и пет. Поисках да ги видя.

— Качихте се и ги огледахте, така ли?

Фулда кимна.

— И после?

— Бяха разположени идеално. Казах му, че ще си донеса багажа и преди вечеря малко ще поспя, та да не ме безпокоят, защото ще ходя да посрещам сестра си, която пристига с нощния самолет.

— Как реагира той?

— Ухили се многозначително и с това всичко приключи.

— И какво направихте вие?

— Тази модерна апаратура е направена така, че наподобява кутии за шапки, куфари и други такива неща.

— Известно ми е.

— Пиколото взе една ръчна количка и качихме багажа горе. Разпределихме го. Някои работи в стая седемстотин двайсет и едно, някои — в седемстотин двайсет и пет.

— И после?

— След това момчето си отиде, преместих всичко в стая седемстотин двайсет и пет — цялата звукозаписна техника, освен един микрофон, който оставих в седемстотин двайсет и едно. Постарах се добре да го скрия.

— Къде? В стената?

— Не. Тези нови устройства са много хитри. Микрофонът се намираше в една нощна лампа, която прикрепих над леглото.

Изглеждаше прекалено изискана за онова свърталище, но инак беше идеална. Прекарах жиците покрай картината, през прозорчето над вратата и ги изведох по коридора до стая седемстотин дваисет и пет. Трябваше да се пипа бързо, но аз съм свикнал и добре свърших всичко.

— После?

— Проверих дали работи апаратурата и предадох на Морис Албърг, че всичко е готово и може да дойде в стая седемстотин дваисет и едно.

— Как му го предадохте?

— Обадох се на номера, който ми беше дал, и поръчах, ако Морис дойде, да му съобщят от Арт, че всичко е наред.

— Само това ли?

— Да.

— И?

— После се спотаих в стая седемстотин дваисет и пет.

— Апаратурата не е ли автоматична?

— Да, но исках да съм сигурен, че работи. И си помислих, че на Албърг може да му трябва свидетел. Техниката е нова и исках сам да контролирам записа. Човек винаги трябва да го прави, ако ще дава показания. Не може да очаква да бъде приет записът за доказателство, ако просто си излезе и после се върне и намери някакви записи, които...

— Не си правете труда да ми разяснявате закона за доказателствата — прекъсна го Мейсън. — Кажете ми какво направихте.

— Ами легнах в стая седемстотин дваисет и пет и заспах.

— Кога се събудихте?

— Предполагам, че е било към осем и половина — девет. Излязох да хапна нещо и след това отново се обадох на същия номер и попитах дали Морис Албърг е идвал. Отговориха ми, че е идвал и е получил съобщението ми.

— Казахте ли им кой сте? — Просто Арт.

— Добре, какво стана после?

— Вечерях обилно. Взех няколко сандвича и термос с горещо кафе и се прибрах обратно в хотела.

— И?

— Почетох малко, после съм задрямал и изведнъж бях събуден от включването на апаратурата.

— Какво се случи?

— Ами тя е направена така, че ако в подслушваната стая се чуят гласове, машината автоматично се включва и започва да записва. Чух изщракването на превключвателя, а на звукозаписното устройство има и една червена лампичка, която светва при нормална работа. Скочих от леглото, приближих се и видях, че всичко е наред. Сложих си слушалките и седнах да слушам.

— Какво чухте?

— Морис Албърг разговаряше с някаква жена и... мм, не можах да разбера.

— Какво не можахте да разберете? Искате да кажете, че записът не беше чист, или какво?

— Апаратурата работеше чудесно. Не можах да разбера самия разговор. Беше много странен.

— Какво му беше странното?

— Явно Морис и някаква жена ви очакваха и Албърг каза: „Всеки момент ще дойде. Обадох му се и той обеща да тръгне веднага.“ А жената спомена нещо, че закъснявате, и изведнъж разговорът се отплесна в съвсем странна посока.

— В какъв смисъл?

— Известно време говореха, ами... съвсем обикновени неща. Албърг настояваше: „Разкажи му точно това, което каза и на мен. Трябва да бъдеш откровена с него. Той е мой адвокат и всичко ще оправи. Вярвай ми, че всичко ще бъде наред. Ще се погрижат за теб.“

— Какво стана после?

— Албърг взе да се тревожи да не би пак да сте заспали и нареди на момичето да ви се обади. За момент настъпи тишина, след това момичето пошепна: „Извикайте полиция.“ След няколко секунди телефонът иззвъня, тя се засмя и отговори, явно по телефона: „Разбира се, че не — беше само на шега. Не обръщайте внимание.“ И затвори. После чух раздвижване. Някой понечи да каже нещо и изведнъж спря по средата на изречението.

— Шум от какво движение беше? — попита Мейсън.

— Не мога да го опиша добре.

— Борба?

— Не бих го нарекъл чак така. Просто особени звуци.

— И после?

— Чух гласа на жената: „Само червило. Размазали сте го по устата ми.“ И след малко някаква врата се отвори и затвори.

— И какво?

— Нищо. Пет секунди тишина и после всичко изключи.

— А след това?

— След десет-петнайсет минути отново се заговори, но бяха други хора. Някакъв мъж и жена, която настояваше: „Казвам ти, че тя остави съобщение някъде.“ Мъжът отговори: „Нямаме време да го търсим. Как го остави?“ Жената рече: „Сигурно го е написала с червило“, а мъжът отвърна: „Дай ми червилото си и ще уредим това.“

— И после?

— После се чуха още някакви шумове и апаратурата изключи.

— Какво стана после?

— После дойдохте вие, мистър Мейсън, и предполагам, че знаете какво стана по-нататък не по-зле от мен. Когато ви чух да се обаждате на Пол Дрейк, за да изпрати хора, реших, че е време да се махам. Положението ставаше опасно. Работата, за която ме бяха извикали, явно не беше обикновена, чух ви да споменавате неща, които силно ме разтревожиха. Струваше ми се, че ако си отида, никой няма да разбере, че съм бил там. Биха си помислили, че апаратурата е записвала сама.

Мейсън кимна.

— Чак когато се прибрах вкъщи — продължи Фулда, — осъзнах каква глупава грешка бях направил. Бях взел записите със себе си.

— Искате да кажете, че бяхте записали повече от един диск?

— Не, но когато си тръгнах, машинално заредих наново апаратурата. Толкова свикваме да правим това, че то се превръща във втора природа. При едно зареждане записът може да продължи два часа и трийсет минути, а пък аз не исках да изпусна нищо. Тази апаратура обаче има един недостатък, който все още не са успели да избягнат. Да предположим, че работи автоматично и вие влизате и разговаряте с някого в десет часа вечерта. Излизате и затваряте вратата. Пет секунди по-късно апаратурата се самоизключва. После, в три часа през нощта, някой идва, отваря вратата и започва да говори. Дори шумът от движение на хора из стаята веднага задвижва релето и включва апаратурата... Но когато после прослушаме записа с клиента,

звучи като че ли разговорът се е водил без прекъсване, с изключение на паузата от пет секунди. Нищо не показва, че единият разговор е бил в десет часа вечерта, а другият, който идва непосредствено след него, се е провел в три през нощта. Поради тази причина се налага апаратурата да бъде контролирана... Е, това е всичко.

— А от какво се страхувахте толкова много?

— Мислех, ако никой не открие, че стаята се е подслушвала, да се върна и да си прибера апаратурата, но щом са разбрали... А Морис ми каза, че се крие и... ще възникнат усложнения. Полицията никак не обича да ходим и да подслушваме така по хотелите. Винаги е за предпочитане, когато е възможно, да се използва някое частно помещение вместо обществено място като хотел... И ако случаят е в ръцете на полицията, ще стане ясно, че съм бил там, защото могат да прослушат записите и да открият кога е започнал разговорът. Предполагам, че полицията ще знае например приблизително по кое време сте влезли в онази стая, а нощният администратор ме видя, когато излизах. Ако полицията се заеме с този случай, аз здравата ще загазя.

— Вярно — съгласи се Мейсън. — Полицията вече се зае със случая. Вие наистина загазихте.

От кухнята нахлу мирис на току-що направено кафе. Мейсън посочи към телефона.

— Обадете се в Управлението на полицията.

Фулда се поколеба.

— Толкова дълбоко съм затынал вече, че...

— Обадете се в Управлението на полицията. Искайте да ви свържат с отдел „Убийства“. Опитайте да влезете във връзка с лейтенант Траг. Разкажете му всичко, което знаете.

— Как да обясня факта, че се обаждам в отдел „Убийства“?

— Кажете, че аз съм ви посъветвал — отговори Мейсън.

Фулда се поколеба.

Откъм вратата, разделяща кухнята от трапезарията, се чу резкият глас на жена му:

— Артър, нали чу? Мистър Мейсън знае най-добре.

Фулда хвърли поглед към Пол Дрейк, но неговото лице бе сякаш каменно.

— Е, добре... — измънка неохотно Фулда и отиде до телефона.

Той позвъни в Управлението на полицията, попита за лейтенант Траг, разбра, че го няма, и остави името и телефона си.

— Предайте на лейтенант Траг да ми се обади веднага щом дойде. Предпочитам да говоря с него. Става въпрос за звукозаписна уредба... Точно там — хотел „Киймънт“... Добре, ще си бъда вкъщи. Кажете му да ми се обади. Ще чакам до телефона.

Той затвори и се обърна към Мейсън:

— Надявам се, че постъпих правилно.

Мейсън, който беше застанал до прозореца, се обърна и подхвърли през рамо:

— Току-що ти спасих разрешителното, проклет глупак такъв! Точно в този момент лейтенант Траг паркира колата си пред къщата. Това обаждане ще ти спаси живота.

— Лейтенант Траг! — възкликна Фулда. — Как, по дяволите, пристигна тук толкова скоро?

— Вероятно те е открил по начина, който ти описах — отвърна Мейсън.

По верандата изтрополиха стъпки. Чу се звън. Мейсън натисна бравата и отвори вратата.

— Влизай, лейтенанте — покани го той, — Идваш точно навреме за кафето.

Лицето на Траг помръкна.

— Дявол да го вземе, какво правиш тук, Мейсън?

— Задавам въпроси.

— Добре, ти си задал въпросите. Аз ще получа отговорите... Вашето име Фулда ли е? — обърна се Траг към човека зад Мейсън.

— Точно така — потвърди Фулда.

— Вие ли сте инсталирали подслушвателната апаратура в стаи седемстотин дваайсет и едно и седемстотин дваайсет и пет в хотел „Киймънт“?

Фулда кимна.

— Опитах се да се свържа с вас, лейтенанте. Обадих се в отдел „Убийства“ и ви оставих съобщение.

Траг мрачно сви устни.

— Да се надяваме, че сте го направили, във ваш интерес е, защото това много ще промени отношението ни към вас.

— Можете да звъннете и да проверите — заяви Фулда.

— В такъв случай това е единственият наистина умен ход, който сте направили до този момент — отсече Траг.

Мисис Фулда се появи от кухнята, като се усмихваше притеснено.

— Добро утро, лейтенанте. Аз съм мисис Фулда. Точно правя кафе за господата и може би и вие ще...

— Ще го изпия всичкото — прекъсна я Траг. — Господата си тръгват. Те могат да си изпият кафето и в някое барче.

Тя се усмихна неопределено, сякаш бе чула шега.

— Съвсем сериозно говоря — заяви Траг. — Фулда, какво правеха те тук?

— Ами просто ми зададоха няколко въпроса.

— Чудесно! — Траг седна. — Сега аз ще науча отговорите и ще ви задам още няколко въпроса, които те не са могли да предвидят. И повярвайте ми, тези именно въпроси ще бъдат от значение.

Със сутрешната поща пристигна и писмото от Морис Албърг, придружено с чек за хиляда долара. Както Мейсън изтъкна с раздразнение пред секретарката си обаче, писмото съвсем не беше образец на яснота. В него просто се казваше:

„Уважаеми мистър Мейсън,
Сигурно си спомняте за коженото палто. Искам да представлявате мен и момичето в тази история. Прилагам хиляда долара за хонорар и ще има още, ако е необходимо.
Бързам.

Морис Албърг“

Мейсън ядосано забодя пръст в писмото.

— Да го представлявам в „тази история“... Толкова общо е казано, че може да включи всяко престъпление от Наказателния кодекс.

— И сигурно го включва — добави Дела Стрийт.

В три и половина следобед измореният и измъчен Пол Дрейк почука по уговорения начин в частната кантора на Мейсън.

Дела Стрийт му отвори. Дрейк се отпусна в голямото меко кресло, протегна се, прозя се, поклати глава и въздъхна:

— Не мога повече, Пери.

Мейсън се засмя.

— Просто си загубил тренинг, Пол. Напоследък не си работил достатъчно за мен. Необходими ти са още няколко безсънни нощи, за да влезеш във форма.

— Всъщност, Пери — призна Дрейк, — едно време можех да съм в движение цяла нощ и на следващия ден, и пак да съм съвсем бодър. Сега на моменти се чувствам капнал.

Мейсън само се усмихна.

— Ами шефът — обади се Дела Стрийт. — Тази сутрин трябваше да се справи с милион проблеми и...

— А, той ли? — прекъсна я Дрейк. — Изобщо не е необходимо да се тревожиш за него. Той е същинско динамо. Произвежда енергия по-бързо, отколкото което и да е човешко същество би могло да я изразходи. Само ако имаше някакъв начин да включим в него кабел, щяхме да забогатеем, като продаваме излишната енергия на изпаднали милионери.

— Какво друго те безпокои освен тези глупости? — попита Мейсън.

— Онова момиче — Минърва Хамлин.

— Какво е направила?

— Преди петнайсет минути позвъних в тях и поръчах на майка ѝ да ѝ предаде да ми се обади веднага щом се събуди.

— И?

— Не си била вкъщи.

— Продължавай.

— Била в Управлението на полицията. Майка ѝ — сега внимавай, Пери, — майка ѝ ми каза, че преди около половин час я извикали да разпознае някого.

Мейсън подсвирна.

— Това означава ли, че са хванали Дикси Дейтън? — попита Дела Стрийт.

— Много неща може да означава — рече Мейсън, като бутна назад стола си и стана. — По дяволите, Пол, тази работа не ми харесва. Адвокатът закрочи из кантората.

— И на мен не ми харесва.

— При нормални обстоятелства тя не би ли ти се обадила, най-малкото да ти съобщи за какво са я повикали?

— Зависи какво разбираш под „нормални обстоятелства“, Пери. Тя е от онези самонадеяни жени, които дават ясно да се разбере, че не търпят никакви глупости. Беше толкова доволна от себе си, че повлия и на мен.

— Не ми се вярва наистина да е толкова способна — отбеляза Мейсън. — Просто си е изградила делови маниери. Тя играе роля, ролята на абсолютно компетентен човек. Вероятно имитира някоя

видяна на сцената секретарка, а актрисата просто само е пресъздавала образа според собствените си разбирания.

— Проверих някои неща за нея, Пери...

— Казвай — подкани, го Мейсън, когато Дрейк се поколеба.

— Винаги съм я мислел за много способна, но открих, че другите ми помощници нямат високо мнение за нея. Все дава вид, че владее положението, но, дявол да го вземе, тя е допускала грешки. Днес го разбрах. Телефонистката, която поема сутрешната смяна след нея, е прикривала някои от гафовете ѝ.

— Какви например?

— Дреболии. Двама от нощните детективи се закачили с нея и тя ги срязала веднага.

— Флирт ли? — попита Мейсън.

— Боже мой, не! — възкликна Дрейк. — Просто обичайните шеги, които вървят във всяка служба — или поне там, където хората работят заедно и до известна степен си помагат. Знаеш как е, Пери, при работа като моята, където нещата са повече или по-малко неофициални — започваме да се чувстваме като едно голямо семейство. Разбира се, момичето, което работи нощна смяна, е в известен смисъл особнячка. Тя започва работа в полунощ и свършва в осем сутринта. През по-голямата част от времето не е много заета с телефонното табло и кантората, така че, за да има какво да прави, обикновено я товарим с машинопис. Тя завежда написаните през деня писма в архива и печата докладите на детективите. Например някой от тях идва в пет или шест вечерта. Цял ден е работил върху даден случай. Ако е необходимо, повечето могат да си натракат докладите с два пръста, само че с много грешки и твърде кратко. Затова ги насърчавам да седнат пред диктофона и да разкажат всичко, което се е случило, без прекалено много подробности, но така, че клиентът да може наистина да разбере какво става. По този начин най-добре поддържа документацията си.

Мейсън кимна.

— Момичето, което идва в четири часа и работи до полунощ, преписва част от докладите, а другото — от полунощ до осем — довършва останалите, подрежда ги в папки и прави каквото още има. Минърва трябваше да се занимава с всичко това и явно е допускала някои сериозни грешки. Например напоследък имахме неприятности с архива, които вероятно са по нейна вина. Освен това, както знаеш,

Пери, някои от докладите са доста пикантни, а от време на време работещите нощем момчета идват да оставят докладите си, преди да се освободят от дежурство, и пускат по някоя солена шега около случаите. Момичетата обикновено им отвръщат със същото — съвсем добродушно, както става във всички кантори... А Минърва не понася такива неща. За детективите тя е госпожица принцесата. Олицетворение на компетентност и ледено високомерие.

— Предполагам — каза Мейсън, — че в крайна сметка на момичетата така им втръсва да слушат тези безкрайни мръсни истории...

— Знам — прекъсна го Дрейк. — Но момиче, в което има нещо човешко, все пак ще се засмее, все едно, че ги чува за първи път — стига да не се отива прекалено далеч... По дяволите, Пери, нали разбираш! Може да си имаме неприятности с тази дама! Тревожи ме фактът, че не се обади да ме предупреди.

— Ти за какво я търси? — попита Мейсън.

— Реших да я уволня.

— Недей, за бога! Поне не сега.

— Защо?

— Ще прилича на отмъщение, задето разпозна снимката. Съдебните заседатели ще се настроят против нас.

— Разбира се — изтъкна Дрейк, — не е изключено онази жена наистина да е била Дикси.

— Да — призна Мейсън с колебание. — Не е изключено.

Телефонът рязко иззвъня.

— Виж кой е — кимна адвокатът.

Дела Стрийт вдигна слушалката.

— Да, Гърти... Защо, какво?... Момент.

Тя развълнувано махна на Пери Мейсън.

— Морис Албърт се обажда.

— Е, слава богу! — въздъхна Мейсън. — Крайно време беше.

Той взе слушалката.

— Здравей, Морис. Какво става, по дяволите, къде си?

— В затвора — отговори Морис Албърт.

— Какво?

— В затвора.

— Дявол да го вземе! Откога?

— От девет сутринта.

— Охо! — възкликна Мейсън и добави: — Защо не ми позвъни?

— Не ми позволиха.

— Каза ли им, че искаш да говориш с адвоката си?

— Какво ли не им казах. Докараха ме в този затвор преди малко.

Местеха ме от място на място, разкарваха ме с някаква кола, водеха ме от единия полицейски участък в друг...

— Сега се намираш в...

— Сега съм в Централния участък.

— Идвам.

Мейсън затвори телефона, спусна се към гардероба и грабна шапката си.

— Какво става? — попита Дрейк, когато адвокатът се отправи към вратата.

— Познатите номера — обясни Мейсън. — Задържали са Морис Албърг в девет часа сутринта и оттогава го крият. Едва сега са му позволили да се обади на адвоката си. Значи вече са измъкнали от него всичко, което са могли... Навъртай се тук, Пол, за да мога да те намеря, ако стане нужда. Ще ми трябваш. И не уволнявай Минърва — още не.

— Хубаво — започна Мейсън, настанявайки се на един стол с права облегалка в приемната, — разкажи сега какво стана.

Албърг зарови лице в ръцете си.

— Честна дума, мистър Мейсън, загазих, здравата загазих... Получихте ли писмото ми с чека?

— Да, получих го — отвърна Мейсън. — И след като го прочетох, знаех точно толкова, колкото и преди. Как те хванаха?

— Бях на път към кантората ви.

— Моята кантора?!

— Точно така.

— Какво се случи?

— Стигнах до входа на зданието. От тълпата изскочи някакъв цивилен. Сграбчи ме. Набутаха ме в една кола. И преди да разбере какво става, ме откараха.

— Защо не ми телефонира отнякъде? — ядоса се Мейсън. — Щях да те предупредя да не се приближаваш до кантората. Можеше да се досетиш, че е под наблюдение. Както и ресторантът ти — това са местата, където първо ще те търсят... Е, какво стана? Продължавай, разкажи ми всичко.

— Все още не сте чули най-лошото.

— Добре, кажи ми го.

— В мен беше пистолетът.

— Пистолетът?

— Точно така.

— Какъв пистолет?

— Пистолетът, с който според полицията е убит Файет.

Мейсън се намръщи и го погледна с неодобрение.

— Не е така, както си мислите, мистър Мейсън. Това е дълга история.

— Е, разказвай, но накратко — подкани го Мейсън. — Каква ти е Дикси Дейтън?

— Нещо като роднина по сватовство.

— Как така?

— Томас Е. Седжуик ми е полубрат. Това говори ли ви нещо?

— Говори ми твърде много — заяви Мейсън.

— Той организираше незаконни залагания. Правеше се на тарикат. Предупреждавах го. Беше влюбен в Дикси Дейтън. И тя го предупреждаваше. Все се опитвахме да го вкараме в правия път, но без полза. Той се мислеше за много хитър. Разбира се, даваше подкупи. И какво от това? Въобразяваше си, че така си осигурява разрешително. Но човек не получава разрешително с подкупи. Получава само неприятности. Известно време наистина печелиш. Но после идват неприятностите. Е, Том си навлече неприятностите. Не искаше да слуша никого. С тази работа се захвана един нов полицаи. Беше подушил нещо за Том. Не го арестува. Том можеше да се откупи от затвора. Полицаят искаше да докаже, че Том давал подкупи. Дяволска работа.

— Клеърмонт добра ли се до доказателства?

— Срещу Том — предполагам, че да.

— А срещу този, който е получавал подкупите?

— Него само го подозираше. Ето защо му трябваше Том. Искаше да го принуди да изпее всичко пред съда. Ужас! В началото Том не загра. Полицаят събра доказателства. Притисна Том до стената. Но нищо не направи. Том реши, че и той иска пари. А той не искал пари. Искал Том да си развърже езика. Том е глупак. Както ви обясних, мистър Мейсън, това момче си мислеше, че подкупите му дават право да върши всичко. Но и онзи, дето ги взимаше, не пасеше трева. Той се усети какво става. Казал на Том да пуска кепенците и да изчезва, докато се разчисти теренът. Полицаят беше умен. Надушил дирите на човека, който събирал подкупите.

— Кой ги събирал?

— Файет. Той беше първото стъпало.

— Какво се случи?

— Ако Том получише призовка, спукана му беше работата. Знаете какво щеше да стане, ако го призовяха пред съда. Том ликвидира всичко и офейка.

— И после?

— Твърди, че полицаят не бил вчерашен. Чакал Том да направи точно това. И щом Том ликвидирал всичко и хукнал да бяга, паднал право в ръцете му. Смята се, че Том го е пречукал. Не знам. Том се кълне, че не е. Дикси му вярва.

— А, така ли? — подметна иронично Мейсън. — А как ти обясни Дикси, защо между ценните вещи на Том е бил служебният пистолет на Клеърмонт?

Албърг подскочи от стола — все едно по него премина ток.

— Какво? — изкрещя той.

— По-тихо — рече Мейсън. — Пистолетът на Клеърмонт е бил в Дикси.

Албърг се хвана за главата.

— Това е краят! Сега вече здравата загазихме. Значи Том наистина го е убил.

— Точно така изглежда — потвърди Мейсън.

— Ох, какъв ужас! И, дявол да го вземе, аз съм вътре наравно с Том и Дикси.

— Така е, по дяволите — изруга Мейсън. — Щом като си почнал да изброяваш, можеш спокойно да ме включиш и мен.

— Ох, какъв ужас! — повтори Морис.

— Престани да се самосъжбяваш, Морис. Нямаме време за това. Кажи сега за Файет. Ти ли го уби?

— Не, не! Разбира се, че не. Аз никого не съм убивал.

— Каза, че полицията е намерила пистолета в теб?

— Да.

— Откъде знаеш, че Файет е бил убит с този пистолет?

— От полицаите.

— Кога разбра?

— Преди около петнайсет минути. Затова съм тук. Правиха балистична проба. Щом получиха резултатите, ме бутнаха в затвора и му позволиха да ви се обадя.

— Откога имаш този пистолет?

— Там е проблемът — от убийството насам.

— Разкажи ми цялата история.

— Откъде да започна?

— Започни от началото, от самото начало.

— Вече казах за Том Седжуик...

— Остави го него сега. Разкажи ми за Дикси, ама всичко.

— Том и Дикси...

— Женени ли са?

— Ами така се получи, мистър Мейсън... Том беше женен преди. Имаше трудности с развода. Не можем да ги обвиняваме с Дикси...

— Не дрънкай глупости — сръза го Мейсън. — следното, което ме интересува в момента, е техният морал. Ако са женени, не могат да свидетелстват един срещу друг. Ако не са...

— Не са.

— Добре, разкажи ми за Дикси. За времето след завръщането ѝ.

— Ами нито Том, нито Дикси се бяха обаждали. Бях изплашен до смърт. Убийство на полицаи, мистър Мейсън! Знаете какво означава това. И изведнъж Дикси пристига в ресторанта. Трябваше да се подпра на масата. Краката ми се подкосиха. Тя ме погледна студено, за да ме предупреди да се отнасям към нея като към непозната. След това каза, че търси работа.

— Е?

— Дадох ѝ работа. Налагаше се. Том беше без пари, болен. И в опасност. Полицията не знаеше за Дикси.

— Дикси Дейтън истинското ѝ име ли е?

— Дикси, да, първото ѝ име. Но другото, разбира се, не.

— И номерът на социалната ѝ осигуровка ли беше подправен?

— Да.

— А коженото палто?

— Много съжалявам за него. Тя ми го беше оставила и аз го увих и пъгнах в един шкаф. Не се сетих за молците. Мислех за себе си. Тя можеше да ми навлече неприятности и ме беше страх. Скрих го никой да не го вижда. Тя се върна. Поиска си палтото. Извадих го... нали го видяхте.

— Тя какво каза?

— Нищо. Започна да го носи. Все плачеше, когато си мислеше, че не я виждам.

— Защо се е върнала?

— Том е болен от туберкулоза. Живееха на север, в Сиатъл. През зимата там вали и е студено. Том не можел да издържа повече. Дикси решила да се върнат. Тук можели и да отърват кожата, но той със сигурност щял да умре, ако останел там. Дикси е пълна с разни идеи.

Като си втълпи нещо, не можеш да ѝ го избиеш от главата. Според моя лекар в Сياتъл е влажно през зимата, но хората там живеят дяволски дълго. Дикси смята, че Том ще умре, ако изкара още една зима там. Може да е права. Може и да греши. За себе си навярно е права. Наумила си, че всичко се е оправило и никой няма да разбере, ако се върнат. Скрила добре Том. Дикси е дяволски умна, много способна жена... Чудо!

— Не е била достатъчно умна, за да се предпази от...

— А, разбира се, Файет. Той знаеше за Дикси за разлика от полицията. Файет сигурно е наблюдавал ресторанта ми. Полицията — не, но той — да.

— Кой точно е Файет? — попита Мейсън.

— Файет — обясни Албърг — събираше подкупите. Никога не съм му виждал физиономията. Знам го по име. Дикси отишла да обслужи някакви клиенти. Видяла го седнал сам на маса. За малко не припаднала... Файет е способен да извърши убийство. Бил казал на Том, че ако някога се върне и го призоват пред съда, това ще е краят му...

— И Дикси избягала през задния вход.

Албърг кимна.

— Естествено. Помислила, че ще я измъчват, за да я накарат да каже къде е Том.

— Проклет да съм, ако разбирам нещо — рече Мейсън. — Щом е имало човек, на когото са давали подкупи, сигурно стотици бунаци са плащали и...

— Но имаше само едно убийство на полицай, мистър Мейсън. Аз нищо не мога да докажа. Дикси също. И двамата смятаме, че Файет е убил онзи полицай. Може би, ако Том се върне и наеме добър адвокат... О, по дяволите!

— Добре — настоя Мейсън, — давай нататък, разкажи ми какво се случи.

— Какво се случи ли? — възкликна Албърг. — Какво ли не. Както си седях мирно и тихо, всичко се стовари върху главата ми. Дикси заяви, че никой не знаел за връщането на Том и никога немало да открият къде е той. След това те я причакаха. Тя избяга и за малко да я убият. Дойдоха полицаите. Те не знаеха, че Том ми е полубрат, но усетиха, че става нещо. Не знаеха коя е Дикси, но щяха да разберат.

Започнах да се укривам. В един бар имам приятел. Той би скрил по всяко време. Дикси знаеше мястото. Обади ми се там. Казах ѝ да се скрие. Аз самият се криех. Беше ужасно.

— Продължавай.

— После в ресторанта се обадила някаква жена. Каза на касиерката, в която имам доверие, че иска да ми предаде някакво съобщение. Касиерката е умна. Помолила я да предаде съобщението. И онази рекла да позвъня на някакъв номер и да търся Милдред.

— Направи ли го?

— Разбира се. Отидох до един уличен телефон. Позвъних и попитах: „Коя, по дяволите, е Милдред?“

— И какво се случи?

— Мислех, че е клопка. Очаквах да цъфне полицията. Намирах се в улична кабина, откъдето можех бързо да се измъкна.

— И?

— Онази Милдред искаше да поговорим. Казах ѝ, че не мога да се занимавам с нея. Нямах време за разговори. Подканих я бързо да обясни какво иска. Тя рече: „Не ставай глупак. В опасност си. И Дикси е в опасност. Аз знам кой уби полицаия.“ Мислех, че е клопка. Попитах я: „Така ли? Много си умна. Кой уби полицаия?“ Тя отвърна: „Джордж Файет.“ Попитах я откъде знае и какво я засяга. Тя заяви, че Файет я бил измамил. Изневерил ѝ с друга жена. Няма да търпи това. По дяволите Файет! Ако сме се срещнали в хотел „Киймънт“, щяла всичко да ми разкаже и да ми даде доказателства. Дявол да го вземе, какво щяхте да направите вие?

— Какво ли? — възкликна Мейсън. — Веднага щях да се обадя на адвокатата си.

— А, не веднага — възрази Албърт. — Достатъчно дълго бях стоял в телефонната кабина. Не исках да разберат откъде се обаждам. Казах ѝ: „Добре. Чакай на този телефон. Пак ще ти се обадя.“ И така, какво да направя? Преди време една келнерка се опита да ме изнуди. Наех ловък детектив. Той записа всичко на магнетофон. По този начин бързо се справих с нея. Така че си казах: „Ще постъпя хитро. Ще взема звукозаписна уредба и ще повикам мистър Мейсън.“

Мейсън се намръщи.

— Ами ако беше полицейска клопка?

— По дяволите, какво от това? Трябваше да рискувам. Бях в опасност. Не можех да се върна в ресторанта. Ресторантът е моят бизнес. Ако не се върна, край с бизнеса. Налагаше се да действам. Има и още нещо, което не знаете. Щом Дикси погледне някое число, то моментално се запечатва в паметта ѝ. Докато Дикси работеше при мен, не ползвах телефонен указател. Покажех ли ѝ веднъж някой номер, тя го запомняше. Много е способна, става ли дума за числа, за всичко, свързано с цифри.

— Е? — подкани го Мейсън.

— Когато побягнала от Файет през задната врата на ресторанта, видяла колата да идва право към нея. Дикси ѝ хвърлила един поглед. Забелязала регистрационния номер. Вътре имало човек с пистолет. Тя хукнала отново и той стрелял, но Дикси запомнила номера.

— Продължавай — рече Мейсън.

— Тя ми го каза. Аз не съм толкова глупав, а имам и връзки. Проверих. Колата е регистрирана на името Хърбърт Грантън. Дикси си спомни, че Грантън е името, което Файет използва от време на време, когато се прави на почтен. И така, вече разполагахме с един скрит коз. Някой умен адвокат можеше да успее да ни помогне, ако откриехме тази кола и ако там има дупка от куршум.

— Продължавай — повтори Мейсън.

— Накарах детектива да отиде пръв в хотел „Киймънт“. Той огледал мястото. Инсталирал подслушвателното устройство. Каза ми, че ще се настани някъде, откъдето да слуша. Всичко беше подготвено. Изчаках да мине полунощ и позвъних на момичето. Рекох ѝ: „Добре, Милдред, ела в «Киймънт». Стая седемстотин дваайсет и едно.“

— Тя ли спомена първа хотел „Киймънт“?

— Да.

— Ти не се ли усъмни?

— Разбира се, че се усъмних, но какво можех да направя? Казах ѝ: „Не в «Киймънт». Някъде другаде.“ Тя отвърна: „Не мога, в опасност съм. Файет ще ме убие. Ако усети какъв номер му готвя, с нас е свършено. Аз съм в «Киймънт» и не смея да изляза. Вземи стая тук. Дай ми номера ѝ. Аз ще дойда при теб. Ще ти дам доказателствата.“ И така наех стая осемстотин и петнайсет. Взех я за Дикси. Регистрирах я като мисис Мадисън Кърби и платих в брой.

— Сега картината започва да ми се изяснява — рече Мейсън, — но защо... Е, няма значение. Разкажи какво се случи.

— Тогава ви се обадох. Всичко беше готово за подслушването. Уговорих среща с онова момиче. Отидохме с Дикси в стаята.

— Ти имаше ли пистолет? — попита Мейсън.

— Разбира се, че имах. Защо не, по дяволите?

— Добре, продължавай.

— Искях да бъдете там през цялото време. Ако беше работа на полицията, щяхте да се окажете находчивият адвокат. Ако беше някаква свидетелка и наистина разполагаше с доказателства, щяхте да оправите положението.

— Какво стана? — попита Мейсън.

— Бях разтревожен. Непрекъснато се тревожа. Колкото повече остарявам, толкова повече се тревожа. Мисля за това, мисля за онова. Все се тревожа. Прекалено много отговорности. Прекалено много неприятности с персонала. Да се поддържа бизнеса става все по-скъпо. Тревоги, тревоги, тревоги. През цялото време тревоги.

— Разказвай нататък.

— Тревожих се да не заспите отново, след като говорихте с мен. Тогава щеше да стане лошо. Като пристигнахме в „Киймънт“, накарах Дикси да ви позвъни. Просто да се увери, че не сте заспали.

— Ти даде на Дикси моя номер?

— Дикси вече го знаеше. Тя беше с мен. Нали ви казах, че моментално запомня номера.

— Продължавай.

— Дикси вдигна слушалката и нощният администратор се обади. Тя тъкмо щеше да даде номера, когато вратата се отвори. Влязоха двама мъже и една жена и в момента, в който ги видях, разбрах, че с нас е свършено. Дикси бързо съобрази и поръча на администратора: „Извикайте полиция!“

— И какво стана? — попита Мейсън.

— Прекъснах я. Някой затисна устата ѝ с ръка.

— А твоя пистолет?

— Моят пистолет ли? — Албърт горчиво се засмя. — Той беше върху леглото. А двамата мъже държаха пистолети в ръцете си. Пистолет на леглото не струва нищо срещу пистолет в ръката.

— Защо не даде някакъв сигнал на детектива, който е слушал в другата стая?

— Защото те бяха твърде хитри. Знаеха точно толкова добре, колкото и аз, че стаята се подслушва. Всеки път, щом се опитвах да кажа нещо, единият от мъжете слагаше пръст на устните ми и ме ръгваше с пистолета в корема. Тогава реших да се окопitia и каквото и да става, да кажа нещо, но ме цапардосаха с палка над ухото. Призля ми от болка — коленете ми се огънаха. Това е всичко.

— Не е всичко — възрази Мейсън. — Карай нататък. Какво стана?

— Какво, по дяволите! Отидохме до товарния асансьор. Свалиха ни с него. В уличката чакаше кола. Сложиха ме на задната седалка, а после ме събориха на пода. Стъпиха с крака отгоре ми. Така са убили и онзи полицай. Натикали са го в колата, затиснали са го с крака и са му пръснали черепа.

— Продължавай — подкани го Мейсън.

— Закараха ни в един хотел. Качихме се със задния асансьор, но аз не съм толкова глупав. Поисках да вляза в банята. Там имаше пешкир. Името на хотела беше написано на него.

— Спомняш ли си го?

— Разбира се, че си го спомням. Казваше се „Бонсал“. Б-о-н-с-а-л. Аз бях в апартамент шестстотин и девет бе.

— И после?

— После, след доста време, отново слязохме със задния асансьор. Качиха ме в колата. Тръгнахме по един страничен път, който води извън града. Все още лежах на пода. Единият от мъжете извади, пистолета си и го допря до главата ми. Бях готов да го сграбча и точно в този момент шофьорът изкрещя: „Внимавай!“ И удари спирачките.

— Какво се беше случило?

— Не знам. Знам какво последва. Бях на пода. Мъжът, който бе опрял пистолета си в мен, политна и се удари в предната седалка. Грабнах пистолета. Колата спря. Светкавично отворих вратата. Стисках пистолета. Викнах им: „Горе ръцете!“ И скочих в храстите като елен.

— Храсти ли имаше наоколо?

— Бяхме спрели на някакъв стръмен хълм в един парк, а край нас гъст храсталак. Колата се намираше точно на ръба на стръмнината.

Казвам ви, тичах като елен. Боже мой, как тичах!

— После?

— После вървях, вървях, вървях. Качих се на един автобус. Изчаках малко, за да съм сигурен, че сте в кантората си. Искях да ви телефонирам, но аз не съм като Дикси. Не помнех номера, на който да ви търся. Така че седнах в едно мръсно ресторантче и зачаках. След това взех такси. Отидох в кантората ви и ме арестуваха.

Мейсън премисли цялата ситуация.

— Разказа ли нещо на полицаите?

— Естествено, че им разказах. Заведох ги до мястото, където бях скочил от колата. Показах им следите.

— Те видяха ли ги?

— Разбира се. Видяха къде съм тичал по стръмното като елен, по дванайсет метра скокове съм правил. Изсмяха ми се. Заявиха ми, че съм можел да оставя следи където си ща.

— А после?

— После отидохме до хотел „Бонсал“.

— И какво стана?

— Не знам. Полицаите се качиха в апартамент шестстотин и девет бе. Нищо не ми казаха. Струва ми се, че нещо не беше наред. Държаха се, като че ли вече са ме тикнали в затвора.

— И ти разказа тази история на полицаите — точно както ми я разказваш на мен?

— Точно така. Това е цялата история.

— Те стенографираха ли всичко, което им каза?

— Да.

— Тогава — заяви Мейсън — това не само че е цялата история, но и вече няма отърваване от нея.

Мейсън се разписваше на излизане от затвора, когато служителят зад бюрото му каза:

— Търсят ви на телефона, мистър Мейсън. Ще се обадите ли?

— Вероятно не — отвърна Мейсън.

— Търси ви лице, което е тук в затвора.

— Тук има няколко хиляди души — рече Мейсън. — Предполагам, че около хиляда и петстотин от тях искат да ме видят с надеждата да намеря някакъв начин да ги измъкна. Можете ли да разберете името на лицето, което се обажда?

— Жена е — отговори служителят — от тукашното отделение. Казва, че името ѝ е Дейтън.

За миг адвокатът се намръщи.

— Дайте ми слушалката. Ало — обади се Мейсън по телефона. — Кой е?

— Дикси Дейтън.

— Коя по-точно?

— Какво искате да кажете?

— Вече говорих с една млада жена, която заяви, че е Дикси Дейтън.

— О, мистър Мейсън! Това е било клопка, която са ви поставили, след като ме отвякоха. Виждала съм ви в ресторанта на Морис и вие сте ме виждали — може и да не сте ме забелязали, но ще се сетите. Вие с мис Стрийт минахте точно покрай мен, когато... когато се опитах да избягам и бях блъсната от...

— Къде сте сега?

— В женското отделение за задържани.

— Откога сте там?

— От около девет сутринта.

— Какво искате?

— Искам да разговарям с вас за случилото се.

— Защо не ми се обадохте по-рано?

— Не ми позволиха. Водиха ме на различни места и ме нареждаха заедно с други затворнички за разпознаване.

— Идвам — каза Мейсън.

Той затвори телефона, благодари на дежурния служител, взе асансьора, отиде в женското отделение за задържани и заяви:

— Познавате ме, аз съм адвокат. Искам да видя Дикси Дейтън. Необходим ли ми е пропуск?

Надзирателката се усмихна:

— Всичко е уредено, мистър Мейсън. Знаех, че тя иска да ви види, и когато чух, че сте в зданието, накарах да ви изпратят пропуск. Всичко е наред. Можете направо да влизате.

— Охо, това се казва съдействие — възкликна Мейсън.

— Стараем се.

Адвокатът понечи да добави нещо, размисли и се запъти към една нетърпеливо чакаща жена, която скочи, щом го зърна.

— О, мистър Мейсън, толкова се радвам да ви видя! Толкова се радвам!

Мейсън я огледа изпитателно.

— Доста време ви трябваше, за да се свържете с мен.

— Свързах се с вас веднага щом ми позволиха.

— Не говоря за времето след арестуването ви. Какво правихте през миналата нощ?

— О, мистър Мейсън, беше ужасно. Заплашиха мен и Морис с пистолет и ни отвлякоха от хотел „Киймънт“.

— Кой?

— Не ги познавам, но в дъното на всичко стои Джордж Файет.

— Файет е мъртъв — заяви Мейсън, — така че не може да го отрече.

— Не ми ли вярвате? — настоя тя, изведнъж засегната от държанието му.

— Винаги вярвам на клиентите си — рече Мейсън, — но когато слушам техните разкази, непрекъснато преценявам как съдебните заседатели ще приемат думите им... Преди малко приключих разговора си с Морис Албърг. На неговия разказ никой няма да повярва.

— Какво не му е както трябва?

— Всичко.

— Е — въздъхна тя, — и на мен няма да ми повярвате. Вашата собствена свидетелка ме разпозна.

— Каква свидетелка? — рязко попита Мейсън.

— Тази, която работи в Детективската агенция на Дрейк, същата, която сте наели да проследи жената, разговаряла с вас в стаята.

— И тя ви разпозна?

— Да.

— Сега внимавайте — нареди Мейсън, — защото е важно. Във вашата килия ли я доведоха, сред други жени ли ви разпозна, или...

— Разпозна ме сред други жени.

Мейсън се намръщи.

— Вече говорих с Морис Албърг. Той ми очерта цялостната картина. Кажете ми какво се случи, след като ви разделиха.

— Заведоха ме в един апартамент в...

— Знам, хотел „Бонсал“.

— Е, така си мислех и аз. Името беше написано на хавлиите, но май не бяхме в „Бонсал“.

— Защо?

— Защото... Ами защото, когато полицията ме заведе там... не беше същото място.

— И какво стана? — попита Мейсън.

— Отнесоха се доста добре към мен. Поръчаха си кафе и яйца с шунка, а на мен ми позволиха да се движа из апартамента, само че завесите на прозорците бяха спуснати, и ме предупредиха да не ги пипам, ако искам да не пострадам.

— Ясно — досети се Мейсън. — Оставили са ви на спокойствие. Вие сте влезли в банята. Там имало хавлиени кърпи с надпис хотел „Бонсал“. Вие сте взели една за доказателство.

— Не, не взех. Страхувах се да не ги преброят и да установят, че някоя липсва. Но името го запомних.

— Продължавайте — подкани я Мейсън. — Какво стана след това?

— След това, някъде на развиделяване, ме изведоха през служебния вход, слязохме с товарния асансьор и излязохме на задната уличка. Накараха ме да легна на пода в някаква кола и...

— Знам — прекъсна я Мейсън, — имали сте възможност да избягате. Щели са да ви откарат някъде и да ви убият, но са били

невнимателни.

Тя поклати глава.

— Не е ли така? — запита Мейсън.

— Не.

— Е, тогава разкажете ми какво се случи в действителност.

— Закараха ме на летището — започна тя. — Казаха ми, че съжалявали, но с мен станала ужасна грешка. Разбрали, че всичко е наред и аз не съм замесена в нищо, но все пак било най-добре да напуска града, защото полицията ме търсела.

— Кой извърши всичко това? — запита адвокатът.

— Двама души, които виждах за пръв път.

— Мъже ли?

— Да.

— Опитаха ли някакви грубости?

— Не, бяха истински джентълмени.

— Но в апартамента ви държаха като затворничка?

— Точно така.

— А след това ви пуснаха и ви казаха, че е станала грешка.

— Е, нещо подобно. Заявиха, че всичко е наред и щели да ме освободят...

— И какво стана накрая? — попита Мейсън.

— Връчиха ми билет за Мексико Сити и ми казаха, че самолетът излита след петнайсет минути и ще е най-добре да го взема.

— Какво направихте?

— Прозвуча ми като най-прекрасното предложение на света. Искях да се махна колкото е възможно по-далече, а Мексико Сити ми се стори чудесно място.

— Казаха ли нещо за Морис, или пък вие попитахте ли ги за него?

— Споменаха, че са освободили и Морис, и той щял да дойде при мен в Мексико Сити. Наредиха ми да отседна в хотел „Реформа“ и Морис или щял да бъде там, когато пристигна, или щял да дойде със следващия самолет, или възможно е да пътува и той със същия.

— Поискахте ли да ви дадат някакви обяснения?

— Мистър Мейсън — заяви тя, — държаха ме като затворничка. Мислех, че никога няма да се измъкна жива. Самолетът излиташе след петнайсет минути. Имах възможност да се отърва от тези хора.

Страхувах се, че могат да променят решението си. Само пет минути преди това бях убедена, че няма да съм жива... Вие какво щяхте да направите на мое място?

— Щях да вляза в залата на летището и да отпътувам със самолета за Мексико Сити.

— Точно това се опитах да направя и аз.

— Какво ви попречи?

— Един цивилен полицаи.

— Как?

— Чакаше ме на изхода.

— И какво направи?

— Арестува ме. Откара ме в затвора. А тук ме отрупаха с въпроси.

— Какво им разказахте?

— Не всичко. Опитвах се да предпазя... знаете кого — поколеба се тя.

Мейсън понечи да проговори.

— Без имена, моля ви — предупреди го тя.

— Някого, когото обичате?

— Да.

— Добре — кимна адвокатът. — Какво казахте на полицията?

— Разказах им случилото се.

— Разказахте ли й за хотел „Бонсал“?

— Да.

— Заведоха ли ви там?

— Да.

— Знаехте ли номера на апартамента, в който сте били?

— Не знаех номера, но можех да го открия. Помня, че слязохме на четиринайсетия етаж и бяхме в първия апартамент отдясно.

— Така, и какво стана?

— Асансьорът ми се стори по-различен и... Да, първият апартамент вдясно беше зает от една възрастна двойка, която живеела там от десет години. Имаха съвсем благонадежден вид и се заклеха, че цялата вечер не са излизали, гледали телевизия и към десет часа си легнали.

— Полицаяте питаха ли ви за онзи пистолет?

— Кой пистолет?

— Онзи в Сياتъл.

Тя бързо сложи пръст на устните си, а в погледа се изписа паника.

— Пистолетът в Сياتъл ли? — възкликна тя. — Наистина, мистър Мейсън, не разбирам за какво говорите. Нямам ни най-малка представа.

— В какво ви обвиняват? — попита Мейсън.

— Мисля, че... — поколеба се тя. — Ами все още в нищо не са ме обвинили, но мисля, че съм заподозряна в убийството на Джордж Файет — като съучастничка или нещо такова. Смятат, че заедно с Морис сме свършили тази работа.

— Споменаха ли какви доказателства имат срещу вас, опитаха ли се да оборят разказа ви, казаха ли, че са ви видели някъде?

Тя поклати глава.

— Не, нищо от този род.

— И не ви попитаха за...

Тя отново докосна устните си с пръст. Огледа неспокойно стаята и прошепна:

— Мистър Мейсън, моля ви!

— Добре.

— Мистър Мейсън, ще ме защитавате ли?

— Вероятно.

— И смятате, че всичко ще бъде наред?

— Това — отговори Мейсън — ще зависи от факта дали съдебните заседатели ще повярват на историята, която ще разкажете.

— Е — попита тя, — няма ли да ми повярват?

— По дяволите, не! — избухна Мейсън. — На тази история — няма.

Мейсън крачеше напред-назад из кантората си.

— Това направо е кошмар за адвоката!

Дела Стрийт кимна съчувствено.

— Само да изкарат клиентите ми пред съда и да ги оставят да си кажат всичко — продължи Мейсън, — и те ще бъдат изпратени в килии за осъдени на смърт, а аз ще стана за посмешище на целия град.

— Е — обади се Дела Стрийт предизвикателно, — откъде знаеш, че историята им е лъжлива?

— Не знам. Възможно е и да е истинска. Бедата е там, че звучи недостоверно. Досуц като изфабрикувана от някой адвокат. Прилича на тези истории, които обясняват всичко и въпреки това звучат невероятно.

— Добре, ами ако не им позволиш да разкажат тази история, Пери... — намеси се Пол Дрейк.

— По дяволите — изруга Мейсън с отвращение, — те вече са я разказали. Вестниците са пълни с нея.

— Знам, но имам предвид, като застанат на свидетелското място.

— Обществеността познава ситуацията в общи линии. Ако не позволя на клиентите ми да застанат на свидетелското място и заявя, че обвинението е длъжно да докаже недвусмислено вината им, знаеш какво ще си помислят хората. Ще решат, че фактите са толкова ужасни и че дори собственият им адвокат се страхува да не бъдат подложени на кръстосан разпит.

— Какво ще правиш тогава? — попита Дрейк.

— Проклет да съм, ако знам. Всъщност възможно е всичко да е истина. Не е изключено някой страхотно хитър убиец внимателно да е нагласил нещата така, че и двамата да бъдат заловени от полицията и да разкажат една история, достатъчно добра, за да звучи като изфабрикувана от някой малоумен адвокат, но и достатъчно слаба, за да си помислят съдебните заседатели, че е било извършено предумишлено убийство.

— Не можеш ли да убедиш заседателите, че всичко се е случило точно така? — попита Дела Стрийт.

— Не знам — отвърна Мейсън. — Съмнявам се, че съм чак толкова добър адвокат.

Той се обърна към Пол Дрейк:

— Пол, имаме само един шанс, един съвсем нищожен шанс. И той е да открием жената, която беше при мен в стаята, жената, която заяви, че е Дикси Дейтън.

— А откъде да започнем търсенето?

— Разрови се из миналото на Джордж Файет. Научи всичко каквото можеш за него. Провери всяка жена, с която някога е имал връзки... Но пак няма да откриеш нищо.

— Защо? — учуди се Дела Стрийт. — Звучи логично.

— Ако познатата ни история е вярна — обясни Мейсън, — хората, които са на дъното ѝ, ще бъдат достатъчно разумни да не използват жена, имала някога връзки с Джордж Файет. Тя ще е абсолютно непозната. Някоя, за която никой не би се сетил. Вероятно от друг град.

— А какво ще направим, ако я намерим? — попита Дрейк. — Ти ще застанеш на свидетелското място и ще се закълнеш, че си разговарял с нея, тя ще се закълне, че не си, и тогава Минърва Хамлин ще се закълне, че ти грешиш.

— Не искам да се явявам като свидетел, Пол.

— Защо?

— Защото ще изпадна в положение да бъда и адвокат, и свидетел, което е неетично.

— Защо да е неетично?

— „Американската асоциация на адвокатите“ се мръщи на такива работи.

— Много важно. От мръщение глава не боли. Нали не бият!

— Изразяват неодобрение.

— Незаконно ли е?

— Не.

— Мисля, че сме несправедливи към Минърва Хамлин — забеляза Дрейк. — Може би в крайна сметка ще се окаже, че тя не е лоша. Просто направи една обикновена грешка и...

— Тя отговори прибързано — прекъсна го Мейсън. — Разбирам защо. Показаха ѝ снимката и тя мигновено заяви, че според нея това е същата жена. После я накараха да се вгледа внимателно. Минърва изучи снимката така, че после, когато е видяла Дикси Дейтън в редица с други жени, тя ѝ се сторила много позната и без да се колебае, я е посочила.

— Много често се случва така — потвърди Дрейк. — Знам, че полицията е обезпокоена. Нерядко стават погрешни разпознавания и обществеността никога не го узнава. Хората толкова дълго разглеждат снимката на някой заподозрян, че чертите му започват да им се струват познати. Само преди няколко седмици имаше случай на трима свидетели, разгледали снимката на един заподозрян, и го посочили без колебание сред други хора. След това се оказа, че по времето, когато е било извършено престъплението, той е бил в затвора в Сан Франциско. Просто един от тези случаи, при които разпознаването става въз основа на снимка.

Мейсън кимна и понечи да заговори, но извъняването на телефона го спря. Дела Стрийт вдигна слушалката и се обърна към Дрейк:

— За тебе, е Пол.

Дрейк взе телефона.

— Ало... Да, аз съм... Какво има?... А, чакайте малко. Не ме разбирай погрешно... Хм, окончателно ли е? Абсолютно сигурна ли си?... Разбрала си го неправилно... Ей, чакай малко... Кой е?... Какво?... Не, нямам какво друго да кажа, освен че жената греша. Имаме съвсем сигурни доказателства... Не. Абсолютно сигурни доказателства... Няма да разкрия какви са. Можете да се обадите на мистър Мейсън, ако желаете да научите някакви подробности.

Дрейк затръшна телефона, обърна се към Пери Мейсън и избухна:

— Този проклет хитър надут областен прокурор!

— Какво е направил сега? — попита Мейсън.

— Чакай само да чуеш какво! — възмути се Дрейк.

— Чакам.

— Извикал е Минърва Хамлин в кабинета си. Тя беше първо на телефона. Обаждаше се от Областната прокуратура.

— Е, и какво от това?

— Заговори, сякаш четеше предварително и внимателно изготвено изявление, което държи пред себе си на бюрото — повече нямало да работи за мен, тъй като имала чувство, че върху нея бил упражнен незаконен натиск, за да бъде принудена да лъже във връзка с разпознаването на Дикси Дейтън.

— Чудесна позиция! — възкликна Мейсън.

— Чакай малко. Още не си чул и половината — продължи Дрейк. — Започнах да споря с нея, но тя отсече: „Решението ми е окончателно, мистър Дрейк. Оставката ми влиза в сила веднага и започвам работа в една от околните служби с по-голяма заплата. При мен има един човек, който иска да разговаря с вас...“ Той се обади — репортер от някакъв вестник. Искаше да коментирам случая. Чу какво му казах.

— Чух какво му каза — отбеляза Дела Стрийт.

— Трябваше да чуеш какво си мислех — рече Дрейк и бързо добави: — Не, всъщност не трябваше.

— Е, сега можем да направим само едно — заяви Мейсън. — Налага се да участвам в предварителното следствие и да използвам всеки възможен трик, за да напирам слабото място в доказателствата на обвинението. Страхувам се, че в момента защитата няма никакъв шанс.

Хамилтън Бъргър, едрият, издут като бъчва в гърдите областен прокурор, който се обличаше така, че да подчертава мазното си достойнство, напълно съответстващо на духа на изпълняваната от него длъжност, се надигна веднага щом заседанието беше открито, и заяви:

— Бих искал да направя някои предварителни забележки, господин съдия.

— Добре — прие съдията Ленъкс.

— Възразявам срещу участието на Пери Мейсън като адвокат на обвиняемите по делото. Смятам, че съдът трябва да го лиши от правото на защитник.

— На какво основание?

— Мистър Мейсън е призован като свидетел на обвинението. Очаквам да бъде извикан и разпитан като такъв.

— Мистър Мейсън е свидетел на обвинението? — усъмни се съдията Ленъкс.

— Да, господин съдия.

— Това е доста странно, защитникът да...

— Въпреки всичко, господин съдия, аз проучих внимателно юридическите постановки — прекъсна го Хамилтън Бъргър — и мистър Мейсън е съвсем пълноправен свидетел. Главно на него разчитам да установя една много важна връзка във веригата от доказателства. Очаквам да се яви като мой свидетел. Той е призован и следователно е необходимо да даде показания по делото. Мога да уверя съда, че го смятам за изключително важен свидетел.

— Бяхте ли призован, мистър Мейсън? — попита съдията Ленъкс.

— Да, господин съдия. Получих призовка.

— А се явявате и като защитник на двамата обвиняеми?

— Точно така.

— Господин съдия — отново заговори Хамилтън Бъргър, — ще водя делото едновременно срещу Морис Албърг и Дикси Дейтън въз

основа на обвинение в предумишлено убийство и очаквам да докажа, че те не само са кроили планове да причинят смъртта на Джордж Файет, но са предприели и открити действия за изпълнението на тези планове и действително са убили Джордж Файет. Аз самият не храня особено добри чувства към убийците. Неговото досие, както вероятно обвиняемите ще се опитат да изтъкнат, не е на достоен за уважение гражданин, а по-скоро е изпъстрено със случаи, които са в разрез със закона. Има също така периоди от време, в които не знаем къде е бил и какво е правил. Твърде вероятно е обвиняемите да са очаквали от Файет да ги изнудва във връзка с друго едно престъпление, което, естествено, господин съдия, е съвсем отделно и независимо от настоящия случай, като се изключат известни доказателства, изясняващи мотивите.

— Разбира се, господин областен прокурор, известен е фактът, че не могат да се приемат доказателства от друго престъпление. Обвиняемите са призовани да отговарят по едно обвинение и...

— И за това правило, господин съдия — твърдо и категорично го прекъсна Хамилтън Бъргър, — важи добре известното изключение, че когато доказателствата за мотива са свързани с друго престъпление, те са напълно приемливи.

— Винаги съм прилагал стриктно това правило в този съд — заяви съдията Ленъкс. — Смятам, че от време на време има тенденция да се злоупотребява с него. Доста често, като претекст да се доказват мотивите, или се търси прилика с подобно престъпление, или се цели да се създаде предубеждение към обвиняемия.

— Разбирам, господин съдия, но когато чуете доказателствата по това дело, ще се уверите, че то отговаря на всички изисквания за прилагане на изключението и обвинението е в пълното си право да предостави доказателства от друго престъпление — убийство на полицаи при...

— Още едно убийство?! — прекъсна го съдията Ленъкс.

— Да, господин съдия.

— Извършено от двамата обвиняеми?

— Не, господин съдия. От обвиняемата Дейтън. Тя е замесена в убийството на един млад полицаи и именно опитите ѝ да прикрие връзката си с това престъпление са довели до второто убийство... Възможно е Джордж Файет да я е изнудвал.

— Хм, интересна ситуация — съгласи се съдията Ленъкс. — А сега да започнем да разискваме нещата по реда им. Вие възразявате срещу участието на Пери Мейсън като защитник на обвиняемите?

— Да, господин съдия.

— Какво е вашето мнение, мистър Мейсън?

— Смятам, че това не го засяга — отвърна Мейсън рязко.

Съдията Ленъкс поруменя.

— Нямам намерение да проявявам неуважение към съда — добави Мейсън. — Аз ще си върша моята работа, а областният прокурор да си гледа неговата.

— Това нарушава съдебната етика — възропта Бъргър.

— Вие си гледайте вашата етика, а аз ще имам грижа за своята — отсече Мейсън.

— Хайде, хайде, господа — намеси се съдията Ленъкс. — Без лични обиди по време на делото. Мислите ли, господин областен прокурор, че мистър Мейсън трябва да бъде лишен от правото да се яви като защитник?

— Мисля, че той трябва сам да се откаже.

— Има ли някакъв конкретен закон в този смисъл?

— Това е въпрос на добър вкус и етика.

— Ще обсъждаме етиката, когато му е времето и мястото — рече Мейсън. — А що се отнася до добрия вкус, и аз имам някои забележки. Преценете сам, господин съдия: в присъствието на представител на пресата областният прокурор повлиява на една млада жена, моя свидетелка, да напусне работата си и да отправи по телефона обвинение срещу работодателя си, че я е подтиква да лъжесвидетелства, и подкупва тази жена да предприеме такава стъпка, като предварително урежда да ѝ бъде предложена работа в една от окръжните служби с по-голяма заплата...

— Протестирам срещу думата „подкупва“ — прекъсна го Хамилтън Бъргър.

— Моля да ме извините — каза Мейсън с подчертан сарказъм. — Може би по-правилно е да кажа, че сте я принудили да предприеме такава стъпка?

— Нищо подобно — възрази Хамилтън Бъргър. — Всичко, което тя е извършила, е било по нейно собствено желание и воля.

— Вие сте й уредили работата в окръжната служба, преди тя да вдигне телефона и да си подаде оставката — настоя Мейсън.

— Глупости! — възкликна Хамилтън Бъргър.

— Отречете го — предизвика го Мейсън.

— Не е необходимо.

— Не смееете.

Съдията Ленъкс удари с чукчето по масата.

— Господа, не разбирам защо спорите. Не съм чел какво пишат вестниците за този случай, но очевидно защитникът и обвинителят се държат язвително. Моля да се въздържате. Настоявам двете страни да се ограничат само върху разглеждането на делото. Продължете, господин областен прокурор, и извикайте първия си свидетел, а съдът ще реши въпросите по реда им.

— Аз определено възразявам срещу явяването на мистър Мейсън като защитник по делото.

— Има ли закон, който да ме лишава от това право? — попита Пери Мейсън.

— Както изтъкнах вече пред съда, това е въпрос на етика.

Мейсън се обърна към съдията Ленъкс:

— Ако областният прокурор иска да влезе в ролята на арбитър на добрия вкус и етика, аз твърдя, че предложението за нова работа с цел да накара една млада жена да напусне предишния си работодател и публично да обвини...

— Няма да се занимаваме с този въпрос, мистър Мейсън — спря го съдията Ленъкс, — а що се отнася до съда, господин областен прокурор, мистър Мейсън не може фактически да бъде лишен от правото на защитник. Ако сте го призовали като свидетел и бъде извикан като такъв, той ще трябва да даде показания. Застане ли на свидетелското място, ще бъде разпитван като всеки друг свидетел. А сега започнете с излагането на вашите доказателства.

— Много добре, господин съдия — кимна Хамилтън Бъргър. — Моят пръв свидетел ще бъде лекарят, извършил аутопсията.

Бързо, като в калейдоскоп, премина поредицата от обичайните за такива случаи свидетели и Хамилтън Бъргър изграждаше основата на обвинението си в убийство — намирането на трупа на Джордж Файет, естеството на раната, изваждането на куршума, характеристиката му,

установена под микроскоп, за да може по-късно да се идентифицира оръжието, от което е бил изстрелян.

— А сега да се извика Карлайл Е. Мот.

Мот застана на свидетелското място и областният прокурор го представи като експерт по огнестрелни оръжия и балистика.

— Мистър Мот, моля да спрете вниманието си на куршума — веществено доказателство номер едно. Той е бил идентифициран като фаталния куршум, причинил смъртта на Джордж Файет. Искам да ви попитам дали сте го изследвали.

— Да.

— Под микроскоп?

— Да, сър.

— Направихте ли снимки на куршума?

— Да, сър.

— Успяхте ли да определите вида на оръжието, от което е бил изстрелян?

— Да.

— Какво е било то?

— Същото, което държа в ръката си. „Смит и Уесън“, специален полицейски модел, трийсет и осми калибър, със седем и половина сантиметрова цев.

— Моля пистолетът да бъде приет като веществено доказателство номер две — каза Хамилтън Бъргър.

— Не възразявам — обади се Мейсън.

— Имате думата за въпроси — каза рязко Бъргър.

— Нямам въпроси — заяви Мейсън.

Изненадан, Хамилтън Бъргър измърмори, без да се усети:

— Нима няма да го попитате за... — Но внезапно млъкна, осъзнал какво прави.

— Да се извика следващият свидетел — нареди съдията.

Проявявайки раздражението си, Хамилтън Бъргър посочи следващия свидетел — полицаия, арестувал Морис Албърг, когато излизал от таксито пред кантората на Мейсън. Той даде показания, че е извършил ареста и е намерил у Морис Албърг същия пистолет, от който бил изстрелян куршумът, причинил смъртта на Джордж Файет.

— Ваш ред е за въпроси — подкани защитата Бъргър.

— Откъде знаете, че пистолетът е същият? — обърна се Мейсън към полицаия.

— Взех номера на оръжието, сър.

— Записахте ли го някъде?

— Разбира се.

— Къде?

— В бележника, който винаги нося със себе си.

— Знаете ли кой е номерът?

— Разбира се.

— Можете ли да ни го кажете?

— Да, сър. Ес шейсет и четири хиляди осемстотин и пет.

— През цялото време сте го помнили наизуст?

— Да, сър.

— Тогава не е имало нужда да го записвате, нали?

— Записах го за по-сигурно.

— И това е същият номер, който сте записали?

— Да, сър.

— Възможно е да помните, че това е същият номер, който е върху оръжието, но откъде знаете, че точно него сте записали в бележника си?

— Малко преди да дойда в съда, погледнах в бележника си, за да бъда сигурен.

— Значи не сте били сигурен?

— Е, просто взех предпазни мерки да не допусна грешка.

— Сутринта на трети ли арестувахте Морис Албърг?

— Да, сър. Около девет часа.

— Тогава ли взехте пистолета от него?

— Да, сър.

— Кога записахте номера в бележника си?

— Вече ви казах. Това е номерът на пистолета. Записах си го, за да не стане грешка.

— Когато арестувахте Морис Албърг ли?

— Приблизително, да.

— Какво значи „приблизително“?

— Почти по същото време.

— Пет секунди след като извършихте ареста?

— Разбира се, че не.

— Колко секунди?

— Не мога да отговоря. Не измервам времето този начин. Това е номерът на пистолета, който взех обвиняемия Морис Албърг.

— Какво направихте с пистолета?

— Сложих го в джоба си като доказателство.

— А после?

— Предадох го на областния прокурор, който на свой ред го даде на експерта по балистика Карлайл Е. Мот.

— И по предложение на Мот ли записахте номера в бележника си? — попита Мейсън съвсем непринудено.

— Точно така.

— В момента, в който той получи пистолета ли?

— Не, след като го върна на областния прокурор заедно с доклада си. Каза, че ще е необходимо пистолетът да бъде идентифициран във всяка фаза на делото.

— Значи записахте номера на пистолета, който ви предаде Мот?

— Ами пистолетът беше същият.

— Откъде знаете?

— Познавам го.

— Какви отличителни знаци точно върху този пистолет ви дадоха възможност да не го сбъркате е който и да е „Смит и Уесън“ от същия калибър и модел?

Свидетелят замълча.

— Не можете ли да отговорите?

— Ако погледна пистолета — каза тон, — мисля, че ще мога.

— Разбира се — заяви Мейсън саркастично, — ще го вземете и ще почнете да го въртите из ръцете си с надеждата да намерите някоя драскотина или друг белег. Кажете ми сега какви отличителни знаци имаше върху пистолета.

За минута полицаят помълча смутено, после отговори:

— Не мога да си спомня.

Съдията се обърна към обръкания свидетел:

— Вие взехте някакъв пистолет от обвиняемия Албърг, нали?

— Да, сър.

— И го предадохте на областния прокурор?

— Да, сър.

— Който на свой ред го предаде на експерта по балистика?

— Да, сър.

— И малко по-късно, когато експертът по балистика върна оръжието на областния прокурор заедно с доклад, че от това оръжие е бил изстрелян смъртоносният куршум, експертът по балистика заяви, че сигурно е необходимо pistolът да бъде идентифициран, за да се приеме като доказателство?

— Да, сър.

— И тогава ви попитаха дали бихте могли да разпознаете pistolа. Така ли?

— Общо взето, така.

— Така ли е, или не?

— Мистър Мот предложи да запиша номера в бележника си.

— И вие извадихте бележника и записахте номера?

— Да, сър.

— А после разговаряхте относно характера на показанията ви?

— Не, не тогава. Това стана по-късно.

— Извикайте следващия си свидетел — ледено нареди съдията Ленъкс на Хамилтън Бъргър. — Този е свободен.

Бъргър се подготви за нова атака:

— Следващият ми свидетел ще бъде Артър Лерой Фулда.

Фулда застана на свидетелското място, закле се и даде показания за разговора си с Морис Албърг, за инсталирането на звукозаписната апаратура в хотел „Кимънт“, за чутиите разговори и направените записи. Свидетелят идентифицира шест диска, обясни как се зареждат и как се сменят сами, така че разговорът да се записва без прекъсване.

— А сега, господин съдия, моля тези дискове да бъдат приети като доказателство — заяви Хамилтън Бъргър.

— Бих желал накратко да разпитам свидетеля точно по този въпрос.

— Добре — съгласи се съдията Ленъкс. — Започвайте.

— Откъде знаете, че това са същите дискове, които са били оставени в хотелската стая?

— Всъщност, мистър Мейсън, мога да свидетелствам само за първия. Що се отнася до другите, знам само, че приличат на онези, които бях заредил? Съобщиха ми, че са били взети от хотелската стая, в която бях оставил апаратурата си.

— Това е всичко — каза Мейсън. — Нямам възражения срещу приемането на записите.

— Както разбирам, имате предвид само първия? — обади се съдията Ленъкс.

— Не, всичките — каза Мейсън. — Приемам, че мога да се доверя на свидетел, който е така искрен. Щом той смята, че дисковете са същите, аз съм съгласен да бъдат приети при условие, че ще имам право да възразя срещу всеки записан разговор, който би се оказал от некомпетентно, неуместно и несъществено естество, но самите записи могат да бъдат приети като доказателство.

Съдията Ленъкс се усмихна:

— Много приятно е, че защитата и свидетелят проявяват такава откровеност. Добре, записите ще бъдат приети, като доказателствен материал.

— А сега във връзка с тези записи — подхвана Хамилтън Бъргър! — Там има един разговор, в който обвиняемата Дикси Дейтън надълго и нашироко обяснява на Пери Мейсън, че другият подсъдим Морис Албърг е отишъл да убие Джордж Файет. Бих искал съдът да изслуша този разговор и да обърне внимание на факта, че мистър Мейсън е получил тези сведения и не е направил абсолютно нищо. Не се е свързал с полицията. Не е...

— Да не се опитвате да изкарате, че и аз съм замесен? — прекъсна го Мейсън.

— Вие критикувахте методите, чрез които водя това дело — заяви Бъргър. — Искам съдът точно да разбере какво се е случило.

— Тогава го направете с доказателства, а не с изявления — сръза го Мейсън.

— Не отричате, че такъв разговор е записан, нали?

— Отричам Дикси Дейтън да ми е казвала когато и да било, че другият обвиняем — Морис Албърг — възнамерява да убие Джордж Файет.

— Но записът е тук. Можете да чуете гласа й.

— Откъде знаете, че това е нейният глас? — попита Мейсън.

— Сигурен съм, че е.

— Тогава застанете на свидетелското място и дайте показания, а аз ще ви разпитам, така че съдията да може сам да си състави мнение относно вашето предположение, че това е същата личност.

— Не е необходимо — възрази Бъргър. — Мога да го постигна и по друг начин.

— Ами хайде, направете го.

— Моят следващ свидетел — заяви Бъргър — ще бъде мис Минърва Хамлин... Мис Хамлин, моля, елате и се закълнете.

Минърва Хамлин се запъти към свидетелското място с вид на млада жена, която се старае да създаде впечатление, че е енергична и делова. На въпросите на Бъргър тя отговаряше с кратки, точни и ясно изговорени думи и разказът ѝ без съмнение впечатли съдията Ленъкс.

Тя описа създалата се необикновена ситуация: как дежурството ѝ в агенцията било прекратено, за да отиде незабавно в хотел „Киймънт“, разказа за уговорката ѝ с Пол Дрейк да му сигнализира с фенерче, когато въпросната млада жена тръгне към изхода, за това как изиграла ролята на камериерка от хотела и за времето, което прекарала, наблюдавайки стая 721, за да види кой ще излезе оттам.

— И накрая — попита Хамилтън Бъргър — някой все пак излезе от тази стая, така ли?

— Да, сър.

— Мъж или жена?

— Жена.

— Имахте ли възможност да я огледате?

— Именно това беше задачата ми.

— Така не отговаряте точно на въпроса ми — посочи Хамилтън Бъргър. — Видяхте ли...

— Да, видях я.

— Внимателно ли я огледахте?

— Да, сър.

— И видяхте как тази жена излезе от стая седемстотин двайсет и едно?

— Да, сър, видях я.

— Коя беше тя?

— Мис Дикси Дейтън, една от обвиняемите по това дело.

— Бихте ли я посочили?

— Ето, тази.

— В протокола не се вижда кого посочвате. Мога ли да помоля обвиняемата мис Дейтън да стане?

— Станете — каза Мейсън.

Дикси Дейтън стана.

— Същата жена ли е?

— Да, същата.

— Моля, запишете в протокола — каза Хамилтън Бъргър, — че беше разпозната жената, която стана, а жената, която стана, е Дикси Дейтън, една от обвиняемите по това дело.

— Какво направихте, след като тази жена излезе от стаята? — попита Бъргър.

— Тръгнах подире ѝ.

— Накъде?

— Тя взе асансьора, който тръгна нагоре. Изтичах по стълбите. Намирах се на седмия етаж, а хотелът има само осем. Ето защо знаех, че тя не би могла да се качи повече от един етаж. Реших, че ще успея да стигна почти едновременно с асансьора.

— Така ли стана?

— Да.

— И къде отиде тази жена?

— Отиде в стая осемстотин и петнайсет, където по-късно полицията откри трупа на Джордж Файет.

— Същата тази жена ли? — попита Бъргър.

— Същата тази жена.

— Сигурна ли сте?

— Абсолютно.

— И коя беше тя?

— Вече ви казах.

— Имам предвид жената, която влезе в стая осемстотин и петнайсет.

— Обвиняемата Дикси Дейтън.

— Същата, която стана права? Същата, която преди малко разпознахте?

— Да, сър.

— Вашите въпроси, моля — обърна се Бъргър към Пери Мейсън.

Минърва Хамлин извърна лице към Пери Мейсън, а в очите ѝ проблесна враждебност — поведението ѝ ясно показваше, че възнамерява да си върне за всичко и дори най-изкусно проведен разпит не би могъл да я обърка. Отношението на Мейсън беше като на по-голям брат, който кара невъздържаната си сестра да му се довери.

— Мис Хамлин — започна той, — вие не познавахте Дикси Дейтън, нали?

— Изобщо не я бях виждала, преди да излезе от онази стая.

— По онова време вие не знаехте коя е?

— Видях я, но не знаех името ѝ.

А после полицията ви показва снимката на Дикси Дейтън и ви попита дали това е същата жена, така ли? Вие какво отговорихте?

— Отговорих, че е същата.

— А не отговорихте ли, че според вас прилича на нея?

— Е, щом е същата жена, ще прилича на нея, нали?

При този хаплив отговор над съдебната зала се понесе вълна от смях.

— Съвсем права сте — отбеляза Мейсън. — И тъй като ми зададохте въпрос, аз с удоволствие ще ви отговоря, мис Хамлин. Моля да ме извините, но бих изтъкнал, че дори снимката да не е била на мис Дейтън, пак е възможно да е приличала на нея. Често пъти снимките могат да ни объркат.

— Мен не ме объркват. Аз имам много набито око.

— И все пак, когато видяхте снимката за пръв път, не можехте да разпознаете жената с абсолютна сигурност, нали?

— Ами казах им... Мм, зависи какво разбирате под думата „сигурност“.

— Е — усмихна се Мейсън, — вие какво разбирате?

— Когато съм сигурна, значи съм сигурна.

— Да, личи си — съгласи се Мейсън. — Но тогава не бяхте толкова сигурна, колкото сте сега.

— Е, след това имах възможност да видя самата жена. Снимката не... Мм, тя...

— Искате да кажете, че снимката не приличаше на нея?

— А, не, приличаше.

— И все пак имахте известни съмнения.

— Искях да бъда абсолютно справедлива, мистър Мейсън.

— И все още го искате, нали?

— Да, сър.

— Когато за пръв път видяхте снимката, не бяхте абсолютно сигурна. Дори и сигурна не бяхте. Мислехте, че би могло да е същата жена, но не бяхте сигурна.

— Само при пръв поглед.

— После разгледахте снимката внимателно, нали?

— Да, сър.

— И след като я разгледахте, станяхте по-сигурна, така ли?

— Да, сър.

— Във всеки случай не бяхте съвсем убедена, когато само погледнахте снимката, нали?

— Не, сър. Убедих се напълно, когато видях обвиняемата в полицията наред с другите, които ми показаха.

— И тогава вече бяхте сигурна?

— Разпознах я между други пет жени, с които беше заедно. Разпознах я без никакво колебание.

— И това стана, след като внимателно бяхте разгледали снимката?

— Да, сър.

— Е, мис Хамлин, нека бъдем откровени. Не съществува ли дори и най-малката възможност да сте разглеждали така внимателно снимката, стараяйки се да решите дали това е, или не е лицето, което сте видели да напуска стаята, че когато са ви показали обвиняемата, вие почти подсъзнателно сте я свързали със снимката и затова именно сте сметнали, че сте я разпознали.

— Когато видях тази жена сред останалите, бях абсолютно сигурна, че тя е същата, която излезе от хотелската стая.

— А сега бъдете така любезна да обясните на съда точно къде бяхте застанали, когато жената излезе от стаята.

— Имате предвид стая седемстотин двайсет и едно ли?

— Да.

— Бях в дъното на коридора до аварийния изход и се правех, че изпълнявам задълженията си на камериерка.

— В какво точно се изразяваха те в момента?

— Преструвах се, че чукам на една врата, уж да сменя хавлиените кърпи.

— Вашето поведение ме кара да предположа, че вие сте една изключително способна млада жена. Нали, мис Хамлин?

— Старая се.

— И когато изпълнявахте ролята си на камериерка, вие съвсем съвестно ли направихте всичко, на което сте способна, за да се

държите точно както би се държала една камериерка при подобни обстоятелства?

— Мистър Мейсън, участвам в любителски театрални представления. Учила съм актьорско майсторство. Смятам, че имам заложби да бъда много добра актриса. Опитвам се да върша всичко както трябва. Разбирам, че за да изобрази дадена личност и да изиграе дадена роля успешно, човек трябва да си представя, че наистина е тази личност.

— Значи вие си представихте, че сте камериерка?

— Да, сър.

— И вършехте всичко точно така, както би го свършила една камериерка?

— Да, сър.

— А една камериерка не би проявила особен интерес към жена, която излиза от дадена стая и тръгва по коридора, нали?

— Един поглед, и толкова.

— Така че вие, изпълнявайки добре ролята си на камериерка, хвърлихте само един поглед?

— Да, сър.

— А защо бяхте застанали в дъното на коридора до аварийния изход?

— Мисля, че е съвсем очевидно, мистър Мейсън. Не исках жената, която ще излезе от стаята, да ме огледа отблизо. Ето защо отидох в далечния край на коридора. Знаех, че щом излезе, независимо накъде ще тръгне, към асансьора или към стълбите, ще трябва да мине по коридора. При тези обстоятелства нямаше да се срещнем лице в лице.

— С други думи, тя се обърна с гръб към вас?

— Да. Но преди това успях да видя лицето ѝ, когато излезе от стаята.

— Колко далече беше вратата на стаята от мястото в дъното на коридора, където бяхте застанали?

— Не знам. Може би към седем-осем метра.

— Как беше осветен коридорът, с какви лампи?

— Осветлението бе слабо, но аз я видях добре, мистър Мейсън. Погледнах я. Бях решила добре да я огледам и го направих.

— Погледнахте я бегло, точно както една заета с работа камериерка случайно би вдигнала поглед, нали така?

— Ами аз... добре я огледах.

— Преди няколко минути — напомни и Мейсън — вие дадохте показания, че сте я погледнали съвсем бегло.

— Е, аз и с един бегъл поглед мога добре да огледам човека.

— Разбирам. Но не сте я огледали достатъчно добре, че да можете със сигурност да я разпознаете, когато за пръв път видяхте снимката.

— Човек се колебае, когато трябва със сигурност да разпознае някого по снимка.

— Това е всичко — заяви Мейсън.

— А сега — обади се Хамилтън Бъргър — ще призова главния свидетел. Пери Мейсън, моля, застанете на свидетелското място.

Без да се колебае, Мейсън излезе напред, вдигна ръка, закле се и седна на свидетелския стол.

— Разбира се — заяви съдията Ленъкс, — това е съвсем необичайна процедура.

— Опитах се да избягна тази ситуация — изтъкна Хамилтън Бъргър. — Опитах се да я избягна по всеки възможен за мен начин.

— Да се иска от защитника на обвиняемите да даде показания, които ще спомогнат за осъждането им, това, разбира се, е аномалия — отбеляза съдията Ленъкс колебливо.

— Поради тази причина се смята за неетично от страна на адвоката да изпълнява и двете функции. Опитах се да спестя на мистър Мейсън неудобството да бъде поставен в такова положение — напомни Бъргър.

— Необходим свидетел ли е той? — запита съдията Ленъкс.

— Абсолютно, господин съдия, както ще разбере съдът, след като прецени доказателствата. При това развитие на делото на мен ми е абсолютно необходимо да докажа самоличността на хората, които са участвали в разговора, състоял се в онази стая.

— Разбира се, самият разговор все още не е представен като доказателство.

— Подготвям почвата за това, господин съдия.

— Естествено — посочи съдията Ленъкс, — положението щеше да се опрости, ако обвиняемите имаха друг адвокат, който е работил с

мистър Мейсън и в този момент би могъл да поеме защитата.

— Това нямаше да задоволи нито обвиняемите, нито мен, господин съдия — отвърна Мейсън. — Тук много се говори за етика. Ако съдът ми разреши, бих искал да цитирам едно решение, взето в Калифорния, в което съдът казва: „Ние сме на мнение, че се придава прекалено голямо значение и се повдигат твърде много възражения по повод факта, че голяма част от доказателствата в полза на ищцата бяха дадени от единия ѝ защитник, който се яви като свидетел по делото. Що се отнася до съда, такива показания трябва да бъдат приемани и разглеждани както при всеки друг свидетел, като се имат предвид присъщото качество на показанията му, интересът му към делото и явяването му като свидетел.“

Дали е правилно, или не един юрист да играе ролята на защитник и на свидетел, е въпрос само на правна етика и адвокатът решава по съвест. Тази практика не трябва да се окуражава, но в много случаи обстоятелствата са такива, че адвокатът не може честно и справедливо да откаже на клиента нито правните си услуги, нито свидетелските си показания.“

Цитатът явно направи силно впечатление на съдията Ленъкс.

— Чудесно, мистър Мейсън. Струва ми се, че от юридическа гледна точка вашето положение е законно. Всъщност от време на време вие се озовавате в затруднения, от които се измъквате чрез доста необикновени методи, които обаче винаги се оказват законни. Съдът смята, че вие сте напълно способен да се грижите както за своите, така и за интересите на клиентите си. Що се отнася до този съд, вероятно в момента ние творим история в правораздаването.

— Мистър Мейсън — обърна се към него Бъргър, — ще ви питам дали на трети този месец, рано сутринта, сте се намирали в стая седемстотин двайсет и едно на хотел „Киймънт“.

— Да.

— Сам ли бяхте?

— Не.

— Една млада жена ли беше с вас?

— За кратко време.

— Доколкото знам, тя е влязла в стаята след вашето пристигане.

— Да, сър.

— Вие сте отишли в хотела?

— Да, сър.

— Сигнали сте до онази стая?

— Да, сър.

— Влезли сте вътре?

— Да, сър.

— И малко след това е дошла младата жена?

— Да, сър.

— По молба на Морис Албърт, един от обвиняемите по това дело, ли отидохте в онази стая?

— Този въпрос — възрази Мейсън — е недопустим. Той съвсем очевидно изисква отговор, който представлява поверителни сведения между адвокат и клиент.

— Мисля, че съдът ще трябва да подкрепи това възражение — каза съдията Ленъкс.

— Аз не го питам за разговора. Само дали е отишъл там вследствие на такъв разговор — настоя Бъртън.

— Няма разлика — реши съдията Ленъкс. — Всъщност вие го питате дали клиентът му е казал да отиде в онази стая в хотела. Това по мое мнение е поверително сведение. В крайна сметка, мистър Бъртън, трябва да разберете, че в тази ситуация има някои особени моменти, които са задължителни както за вас, така и за защитата.

— Разбирам, господин съдия.

— Мистър Мейсън играе двойната роля на свидетел срещу клиентите си и на адвокат, защитаващ същите тези клиенти. Съдът разреши той да бъде разпитан като свидетел, но, разбира се, много ще внимава да не бъдат накърнени интересите на обвиняемите.

— Добре, господин съдия. Е, тогава, мистър Мейсън, ще ви попитам дали докато бяхте в онази стая, младата жена, която присъстваше там, не заяви пред вас, че в този момент Морис Албърт преследва Джордж Файет с намерение да го убие.

— По този въпрос — отвърна Мейсън — като защитник на обвиняемия Албърт възразявам, че въпросът е некомпетентен, неуместен и несъществен. Като защитник на обвиняемата Дейтън възразявам въз основа на факта, че ако онази жена не е била Дикси Дейтън, това, което е заявила, няма никаква връзка с делото и са само празни приказки, а ако тя е била Дикси Дейтън, казаното от нея е поверително сведение.

— Моля уважаемият съд да отбележи, че предвиждах и двете възможности — заяви Хамилтън Бъргър. — Доказателствата сочат, че онази жена е била Дикси Дейтън. Тъй като разговорът се е отнасял до престъпление, което все още не е било извършено, но е щяло да бъде извършено, този разговор не може да представлява поверително сведение... Разбира се, готов съм да възпроизведа истинския разговор. С други думи, ако мистър Мейсън отрече, че такова изказване е било направено, мога неопровержимо да го обвиня, като представя приетите за доказателства записи и пусна въпросната част от разговора, така че той да чуе собствения си глас и гласа на жената, която е била с него в стаята.

— Не можете да обвинявате собствения си свидетел — възрази Мейсън.

— Мога по въпрос от съществено значение за изхода на делото, но не и по отношение на репутацията, му — подчерта Бъргър.

— Ако предположим, че лицето не е било Дикси Дейтън? — Съдията Ленъкс се обърна към прокурора.

— Минърва Хамлин потвърди в показанията си, че лицето е било Дикси Дейтън.

— Това са само показанията на един свидетел.

— Но те са единствените, дадени пред съда до този момент — изтъкна Хамилтън Бъргър.

Съдията Ленъкс прокара ръка по челото си, стисна устни, изви се на въртящия се стол, така че да избегне погледа на адвоката, опитвайки се да се съсредоточи. В продължение на няколко секунди в съдебната зала настъпи напрегната тишина. Накрая съдията реши:

— Задайте въпроса на мистър Мейсън. Попитайте го направо. Онази жена била ли е Дикси Дейтън, или не?

— А, не — рече Хамилтън Бъргър, — точно този въпрос нямам намерение да задавам.

— Защо не? — учуди се съдията.

— Защото при положение, че мистър Мейсън отрече, че жената е била Дикси Дейтън, той ще даде показания в качеството си на мой свидетел. Ще задавам на мистър Мейсън само такива въпроси, на които вече знам отговорите, и то верните отговори, така че, ако мистър Мейсън се опита да провали обвинението ми чрез показанията си, ще имам властта да го изпратя в затвора за лъжесвидетелство.

— Разбирам, господин прокурор — усмихна се съдията Ленъкс, — че аз допуснах тази възможност. Предполагам, че желаете да отправите такава заплаха към мистър Мейсън, и аз ви предоставих възможността да направите това.

— Заявих каква е позицията ми. Фактът е налице.

— Без съмнение — кимна съдията Ленъкс.

Отново настъпи мълчание, после съдията се обърна към Пери Мейсън:

— Искане ми се да чуя становището на защитата по въпроса.

— Като защитник на обвиняемия Морис Албърт — поде Мейсън — бих искал да изтъкна, че той не е обвързан с каквото и да е изказване на Дикси Дейтън.

— Като втори обвиняем и съучастник аз твърдя, че е — отвърна Бъртър.

Мейсън се усмихна.

— Бихте ли оспорили, че е възможно някой човек да влезе в дадена хотелска стая и да заяви, че господин съдията например се готви да извърши убийство, а след това се опита да докаже неговата вина, като представи трупа и записания разговор.

— Това е различно — отсече Бъртър.

— Бихте ли ми обяснили защо именно смятате, че е различно?

— А как стои въпросът с обвиняемата Дикси Дейтън? — запита съдията Ленъкс.

— Господин съдия — каза Пери Мейсън, — Дикси Дейтън, дори наистина да е била в онази стая и дори да е заявила, че Морис Албърт се готви да извърши убийство, пак не би могла да бъде обвинена в нищо и доказателствата не могат да се приемат по този начин, освен ако не е била съучастничка в убийството.

— Но тя е била — настоя Хамилтън Бъртър.

— Докажете го! — отсече Мейсън.

— Точно това се опитвам да направя.

— Тогава го направете както му е редът. Почнете откъдето искате, но не обръщайте нещата с главата надолу.

— Момент, моля — намеси се съдията Ленъкс. — Ситуацията е доста странна. Разбирам позицията на мистър Мейсън. Тя е добре обмислена и ми се струва, че е съвсем законна.

— Но, господин съдия — запротестира Хамилтън Бъргър, — положението не е ли ясно? Пери Мейсън е бил в онази стая с Дикси Дейтън. Дикси Дейтън е заявила съвсем определено, уверявам ви, господин съдия, това е факт, тъй като имам думите ѝ на запис, че Морис Албърг в момента убива или ще убие Джордж Файет. По-късно Файет е бил намерен мъртъв и има достатъчно доказателства, че Морис Албърг е свързан с това престъпление.

— Всичко това е чудесно — съгласи се съдията Ленъкс, — но първо вие трябва да докажете не само че обвиняемата Дикси Дейтън е заявила такова нещо, но и както изтъкна мистър Мейсън, че има някакво съучастие, някаква връзка, някакъв заговор.

— Разбира се, що се отнася до елемента заговор, мога да го установя чрез косвени доказателства. Не мога да представя запис как двамата обвиняеми седят и си говорят: „Хайде да отидем и да убием Джордж Файет.“ Налага се да го докажа чрез изказванията и поведението на обвиняемите.

— Естествено — предложи съдията Ленъкс, — бихте могли да опростите нещата, като попитате мистър Мейсън дали на определената дата Дикси Дейтън, обвиняемата по това дело, не му е заявила едновременно си.

— Не знам как мистър Мейсън би отговорил на този въпрос. Може да отрече и тогава ще излезе, че се опитвам да обвиня собствения си свидетел в лъжливи показания. Не искам това да се случи. Искам да поставям само въпроси, които могат да бъдат ясно доказани, така че мистър Мейсън или ще им отговаря в съответствие с известните ми факти, или ще изпадне в положение на лъжесвидетел.

— Разбирам какво имате предвид — каза съдията Ленъкс. — Ясна ми е цялата ситуация, бих казал дилемата, но си остава фактът, че тя трябва да бъде разрешена според установените правила на съдопроизводството. Възнамерявам да поддържам становището, че този свидетел не може да бъде принуждаван да отговаря на въпрос, по който защитникът на двамата обвиняеми възразява. Струва ми се, че преди да допуснем изслушването на разговора, трябва да се представят други доказателства за заговор. Имате ли още въпроси към този свидетел?

— За момента не — отвърна Хамилтън Бъргър.

— Добре, мистър Мейсън, свободен сте като свидетел — реши съдията Ленъкс — и можете отново да заемете мястото си на защитник на обвиняемите.

— По-късно ще бъдете призован отново, след като се изяснят някои други основни факти — заяви Хамилтън Бъргър.

— Така приемам и аз даденото положение — разпорежи съдията Ленъкс, — Продължавайте.

— Като следващ свидетел искам да призова Франк Хокси.

Франк Хокси, нощният администратор на хотел „Киймънт“, се закле, застана на свидетелското място и с отегчен глас съобщи името, адреса и професията си.

— Познавате ли някого от обвиняемите по делото?

— Да, сър.

— Кого?

— И двамата.

— Какво правихте на втори и трети този месец?

— Работих като нощен администратор в хотел „Киймънт“.

— В колко часа отидохте на работа?

— В девет вечерта.

— В колко часа напуснахте работа?

— В осем сутринта.

— Кога видяхте за пръв път обвиняемия Морис Албърг?

— Няколко дни преди...

— Опитайте се да уточните датата.

— На първи този месец.

— Къде го видяхте?

— В хотела.

— На рецепцията ли бяхте?

— Да, сър...

— В качеството си на нощен администратор?

— Да, сър.

— За какво разговаряхте с мистър Албърг?

— Той поиска стая. Каза, че снаха му го посетила неочаквано и трябвало да я настани.

— На чие име, бе направена регистрацията?

— На мисис Мадисън Кърби.

— Дадохте ли му, стая?

— Да, сър.

— Коя?

— Номер осемстотин и петнайсет.

— Същата стая, в която впоследствие бе открит трупът на Джордж Файет ля?

— Да, сър.

— Видяхте ли жената, за която мистър Албърг ви е казал, че му е снаха?

— Да, сър.

— Кога?

— Обвиняемата, мис Дейтън, дойде на рецепцията, заяви, че е мисис Мадисън Кърби, и поиска ключа от стая осемстотин и петнайсет. Дадох ѝ го.

— Това беше обвиняемата, така ли?

— Дикси Дейтън, обвиняемата, тази, която стана преди малко.

— Кога беше освободена стаята?

— Имате предвид от двамата обвиняеми?

— Да.

— Изобщо не беше освободена. Задържаха я до датата на убийството, когато бяха арестувани.

— Уведомихте ли полицията кой е наел стаята?

— Полицията здравата ме притисна да разбере кой я е наел.

— Какво им казахте?

— Че никога преди не съм виждал тези хора и не знам кои са.

— Това вярно ли е?

— Вярно е.

— Вероятно — предположи Бъргър — ще можете да ни разкажете какво се случи на втори вечерта ѝ на трети сутринта.

— На трети сутринта Пери Мейсън влезе в хотела.

— В колко часа приблизително?

— Мисля, че беше някъде около два и половина през нощта.

— По това време обвиняемата Дикси Дейтън в хотела ли се намираше?

— Да, сър.

— Откъде знаете?

— Видях я да влиза, а не я видях да излиза.

— Тя кога дойде?

- Около половин час преди мистър Мейсън.
- А обвиняемият Морис Албърг беше ли в хотела?
- Да, сър.
- Той кога дойде?
- Около час преди мистър Мейсън.
- Сигурен ли сте, че правилно сте разпознали лицата?
- Съвсем сигурен съм.
- Хамилтън Бъргър се обърна към Мейсън:
- Искате ли да разпитате свидетеля?
- Да — отвърна адвокатът.

Той бутна стола си назад, стана и се изправи лице с лице срещу младежа, чиито воднисти сини очи направиха смел опит да срещнат неговите. После администраторът отново отмести погледа си встрани. Мейсън го гледаше втренчено. Младежът направи още един опит да срещне очите на адвоката, но след по-малко от секунда сведе поглед и смутено се размърда на свидетелското място.

- От колко време работите в хотел „Киймънт“?
- От три години.
- Къде работехте преди това?
- На различни места.
- Можете ли да ги изброите?
- Продавах стоки срещу комисиона.
- Какви стоки?
- Разни модни дреболии.
- Можете ли да си спомните името на фирмата?
- Не. Беше несериозно предприятие.
- Служили ли сте в армията?
- Не.
- Имали ли сте друга редовна работа в продължение на три години?
- Не.
- Ползвали ли сте всяка година две седмици отпуска като част от компенсациите за нощната ви служба?
- Не.
- Никаква отпуска?
- Никаква отпуска.
- И сте работили там редовно всяка вечер?

— Е, веднъж ме изпратиха в Мексико Сити по работа. Не беше истинска отпускат. Малко разнообразие.

— По каква работа?

— Да прибера едни пари.

— Които някой е дължал на хотела?

— Да.

— Получихте ли ги?

— Дадоха ми полица и ми казаха, че това е достатъчно. Управителят ми го съобщи с телеграма.

— Колко време отсъствахте?

— Почти месец. Беше доста трудна работа. Имаше много усложнения.

— За какво трябваше да бъдат платени тези пари?

— Не знам.

— Кога стана това?

— Преди около година.

— Точно на коя дата заминахте? Спомняте ли си?

— Разбира се. Заминах с нощния полет на седемнайсети... или по-точно на осемнайсети септември миналата година.

— Как си спомняте датата толкова точно?

— Ако работехте в хотел „Киймънт“, нямаше да ви е никак трудно да запомните кога са ви пратили безплатно в Мексико Сити. Управителят ми се обади и ми възложи тази работа, за която бил нужен сигурен човек. Даде ми пари и ми каза да се кача в стаята си, да си събера багажа и да отида на летището.

— По кое време стана това?

— Малко преди полунощ на седемнайсети.

— В колко часа излетя самолетът?

— Около един и половина сутринта на осемнайсета.

— Директен полет ли беше?

— Не, трябваше да се прехвърля в Ел Пасо и ако се интересувате от всички подробности, седях до една красива блондинка, която ми хвърляше погледи, но като разбра, че слизам в Ел Пасо, задряма. От Ел Пасо седях до някаква жена, която беше яла чесън и имаше дете, на което му ставаше лошо от пътуването.

В съдебната зала избухна смях. Мейсън дори не се усмихна.

— Срецнахте ли някакви трудности при работата си в Мексико Сити?

— Много.

— И все пак беше почивка?

— Беше нещо по-разнообразно.

— Правили ли сте някога опит да напуснете хотел „Киймънт“ и да си намерите другаде работа?

— Господин съдия — намеси се Хамилтън Бъргър, — не виждам никаква причина свидетелят да бъде тормозен с всички тези подробности от миналото му. Нека при разпита си защитникът се ограничи е въпроси върху вече разискваните неща.

— Имам чувството, че зад всичко това се крие нещо странно — отбеляза съдията Ленъкс, — и няма да огранича защитника при разпита му. Възражението се отхвърля.

— Правили ли сте опит? — повтори Мейсън.

Свидетелят се опита да срещне погледа на адвоката, но не успя.

— Не — измърмори той глухо.

— Били ли сте някога осъждан за углавно престъпление? — попита Мейсън.

Свидетелят понечи да стане от стола, но се разколеба и седна отново.

— Господин съдия — обади се Хамилтън Бъргър, — очевидно този въпрос е изстрелян наслука. Това е опит Да се опетни репутацията на свидетел, чиято единствена вина е, че е дал показания срещу клиентите на мистър Мейсън.

— Лично аз смятам, че при дадените обстоятелства въпросът е твърде брутален — каза съдията Ленъкс. — Той обаче е напълно допустим й засяга една от причините, поради които даден свидетел може да бъде дискредитиран. Очевидно въпросът не беше посрещнат с твърд отказ, ето защо ще трябва да отхвърля възражението въпреки желанието си.

— Били ли сте някога осъждан за углавно престъпление? — повторно запита Мейсън.

— Да.

— Какво беше то? Къде излежахте присъдата си?

— Бях осъден за въоръжен грабеж и излежах присъдата си в Сан Куентин. Е, сега знаете всичко. Продължавайте, унищожете ме.

Забийте ми нож в гърба, щом искате.

За момент Мейсън изгледа внимателно младежа, после премести стола си към края на адвокатската маса и с искрено загрижен тон каза:

— Нямам подобно намерение, мистър Хокси. Възнамерявам да използвам този факт за изходна, а не за крайна точка. Вашите работодатели знаеха ли, че сте били осъждан за углавно престъпление?

— Иначе защо мислите бих останал на второкласна работа в третокласен хотел? — възкликна Хокси ядосано.

— Сигурен ли сте, че точно разпознахте свидетелите? — попита Мейсън.

— Абсолютно. Имам способност да не забравям лица. След като веднъж съм видял и запомнил даден човек, никога не го забравям. Предполагам, че заради това работата ми в хотела е добре оценена.

— Кога ви осъдиха, Франк?

— Преди десет години.

— И колко време лежахте в затвора?

— Пет години.

— А после?

— После работих на четири-пет различни места и все нещо се случваше. Досието ми излизаше наяве и ме изхвърляха.

— После?

— После ме арестуваха. Не че бях направил нещо, но ме заподозряха заради досието ми. В полицията ме наредиха заедно с други за разпознаване и на мен ми беше ясно, че това означава отново да загубя работата си. Бях страшно ядосан от цялата тази история.

— Продължавайте — подкани го Мейсън.

— След едно от разпознаванията при мен дойде някакъв сержант от полицията. Съчувствал ми, защото разбирал какво изпитвам: Каза ми, че един негов приятел бил станал управител на хотел „Киймънт“. Този хотел си е имал доста неприятности с полицията и управителят би разбрал как се чувствам и в какво затруднение съм изпаднал. На полиция му била известна способността ми да запомням лица, а хотел „Киймънт“ търсел нощен администратор, тъй като лично той бия спомогнал да изпратят в затвора предишния служител веднага след назначаването му. Разказа ми как трябвало да ги заплаши, че ще затвори завинаги хотела, но новият управител му обещал, че ще направи всичко възможно там да не се върши вече нищо незаконно.

Полицаят ме посъветва да отида при този нов управител и да му разкажа всичко за себе си. Каза ми, че единственият ми шанс да се оправя е да си намеря работа при шеф, който знае всичко за миналото ми. Предложи ми да отида там и честно да разкажа цялата си история и ме предупреди, че ако нямам намерение да влизам в правия път, изобщо да не се захващам с тази работа, защото хотелът имал лоша репутация и „Нравственият отдел“ го наблюдавал.

— Послушахте ли го?

— Да. Беше най-добрият съвет, който някога съм получавал.

— Добре ли се отнасят към вас в службата ви?

— Работното ми време е два пъти по-дълго, отколкото би трябвало да бъде. Плащат ми половината от това, което би трябвало да получавам. Към мен се отнасят прилично. Казано ми е да си държа устата затворена. Хотелът не е най-добрият в града. Третокласен е и се занимава с третокласна работа, знаете какво означава. Държа очите и ушите си отворени, устата — затворена, а ръцете — чисти, и все още съм там. Е, май отговорих на въпроса ви, мистър Мейсън, и вие добре се позабавлявахте. Утре редовните посетители на хотела ще знаят, че нощният администратор е бивш затворник.

— За ваше сведение — отвърна му Мейсън — за пръв път в адвокатската ми практика ми се случва да попитам свидетел в съдебната зала дали е бил осъждан за углавно престъпление. Лично аз вярвам, че когато човек е изплатил дълга си към обществото, този дълг трябва да бъде заличен от сметките. Обаче...

— Господин съдия, възразявам срещу това оправдателно слово от страна на защитата — намеси Хамилтън Бъргър. — Той разби надеждите и унищожи бъдещето на този младеж, а сега се опитва да се измъкне със съчувствени...

Съдията Ленъкс удари с чукчето си по масата.

— Моля областният прокурор да се въздържа от лични обиди. Мистър. Мейсън е в законното си право и съдът смята, че разбира крайната цел на провеждания от него разпит. Ако имате някакви по-специални възражения, направете ги, след като защитникът приключи с въпросите си... Продължете, мистър Мейсън.

— Благодаря, господин съдия — кимна Мейсън. — И сержантът от полицията, който се сприятели с вас, ви държи под око, така ли?

— О, да. Той е шеф на „Нравствения отдел“.

— Проверява ли ви?

— Да.

— Често ли?

— Разбира се. Държат целия хотел под око. Разни неща стават там. Нищо не можем да направим против това, но ръководството на хотела не е замесено. Когато една двойка се регистрира, не им искаме брачното свидетелство, но и в изисканите хотели не го правят. Опитваме се да не позволяваме на пиколата да водят проститутки по стайте и не даваме подслон на хора, за които знаем, че търгуват е наркотици. Тук идва на помощ моята способност да помня лица. Хотелът беше закъсал и областният прокурор заплашваше, че, ще го затвори. Собствениците трябваше или да го вкарат в ред, или да загубят вложените пари.

Свидетелят леко се поклони на Хамилтън Бъргър, който се мъчеше да изглежда искрено възмутен.

— И поради това ръководството се стреми да е в услуга на областния прокурор? — попита Мейсън.

— Възразявам, този въпрос изисква от свидетеля да прави изводи — заяви Бъргър.

— Възражението се приема.

— А какво ще кажете за себе си? — продължи Мейсън. — Вие желаете ли да бъдете в услуга на областния прокурор?

— Не бих искал той да ми бъде враг. Ако властите са срещу мен, аз съм загубен. Но това не ме е накарало да започна да лъжа. Казвам ви точно каквото се е случило.

— Но въпреки всичко сте доволен, че имате възможност Да помогнете на областния прокурор?

— Съжалявам, че изобщо ме призоваха за свидетел.

— И все пак с удоволствие приехте възможността да услужите на областния прокурор?

— Помислих си, че някой път това може да ми е от полза — щом така поставяте въпроса.

Мейсън се обърна към Хамилтън Бъргър:

— Господин областен прокурор, мисля, че ще е справедливо, ако в този момент запознаем съда с общата постановка, върху която, както разбирам, ще изградите обвинението.

— Ще изградя обвинението така, както аз смятам аз добре — отвърна Хамилтън Бъргър.

— Но доколкото ми е известно — обърна се Мейсън към съдията, — в полицията се намира един пистолет, който е бил заложен в Сиагъл. Собственикът на заложената къща присъства в съдебната зала и ще разпознае в лицето на Дикси Дейтън жената, която е заложила оръжието, а това оръжие според показанията на отдела по балистика, които след малко ще бъдат изнесени от мистър Мот, е същият пистолет, използван при убийството на Робърт Клеърмонт убийство, извършено преди година в този град, и както разбирам, обвинението ще твърди, че Морис Албърг и Дикси Дейтън са замислили убийството на Джордж Файет, за да опитат по този начин да прикрият предишното си престъпление.

По лицето на Хамилтън Бъргър се изписа изненада.

— Това ли е, с две думи, постановката, върху която е изградено обвинението? — попита то Мейсън.

— Аз сам ще изложа постановката си — сопна се Хамилтън Бъргър.

— Вие можете сам да изложите постановката си, мистър Бъргър — заяви съдията Ленъкс, — но съдът има право да знае дали защитникът на обвиняемите очерта правилно позицията ви.

— В общи линии да, господин съдия — отвърна Бъргър мрачно. — Предполагах, че защитата ще се опита да скрие тези доказателства. Изявлението ме изненадва.

Съдията Ленъкс се намръщи.

— Сега мога да оценя забележките на областния прокурор за показания, отнасящи се до други престъпления, чрез които биха могли да се разберат мотивите за разглежданото в това дело престъпление.

Мейсън седеше в адвокатския махагонов стол, кръстосал пред себе си дългите си крака, и замислено наблюдаваше младежа на свидетелското място.

— През въпросната нощ вие ли обслужвахте номератора?

— Да.

— От стая седемстотин дващест и едно ви позвъни една жена и каза: „Извикайте полиция.“ Нали така?

— Да.

— И въпреки това вие не направихте нищо.

— Естествено, че направих. Жената затвори телефона. Веднага ѝ се обадох и я попитах какво става. Тя се разсмя: това били глупости, просто шега.

— Нищо друго ли не направихте?

— Разбира се, че не. Предположих, че приятелят ѝ е започнал да се държи малко по-грубичко и тя е решила да го сплаши. По всичко личеше, че не е разтревожена.

— Не ви ли мина през ума, че може друга жена да е вдигнала телефона?

— В момента не. В хотел „Киймънт“ човек вика полицията само ако стане голяма бъркотия. Иначе всеки сам си се оправя.

— И все пак по-късно извикахте полицията?

— Да, когато ми съобщиха за пистолетен изстрел. Човек не може да не обърне внимание на такова нещо.

Мейсън отново огледа свидетеля със замислен поглед.

— Шефовете ви знаят за криминалното ви досие. Нали, мистър Хокси?

— Казах ви, че знаят.

— И от време на време ви го напомнят?

— Какво искате да кажете?

— Всеки път, когато ви карат да направите нещо, което може би не е съвсем редно.

— Нямате право да ме разпитвате за друго, освен за фактите по делото — рязко отвърна свидетелят.

— Точно така — съгласи се Мейсън и без да извързва глава, попита през рамо: — Лейтенант Траг в съда ли е?

— Тук съм — отвърна лейтенант Траг.

— Лейтенанте, вие имате снимка на Робърт Клеърмонт, онзи новак, който беше убит в града преди малко повече от година. Бихте ли дошли насам, за да покажете снимката на свидетеля?

— Какво общо има всичко това с настоящето дело? — запита раздразнено Хамилтън Бъргър.

— Може да има много общо — заяви Мейсън, без да откъсва очи от свидетеля. — Както разбирам, господа, вие действително искате да разкриете кой е убил Клеърмонт.

— Аз бих искал — обади се лейтенант Траг и се запъти към свидетелското място.

Лейтенантът подаде снимката на Пери Мейсън.

— Покажете я на свидетеля — помоли адвокатът.

Лейтенант Траг отиде до свидетеля и му показа снимката.

Франк Хокси я погледна, понечи да поклати глава, после протегна ръка, взе снимката и се взря в нея. Ръката му се разтрепери забележимо.

— Казахте, че никога не забравяте лица — напомни му Мейсън — и поради това сте толкова ценен за хотел „Киймънт“. Виждали ли сте някога човека от снимката?

— Моля уважаемият съд да обърне внимание — намеси се Хамилтън Бъргър, — че разпитът се провежда неправилно. Ако защитникът иска да вземе този човек за свой свидетел, той...

— Той, разбира се, има право да провери паметта на свидетеля — прекъсна го съдията Ленъкс. — Всеки свидетел, който заяви, че никога не забравя лица, всъщност претендира, че паметта му е много по-добра от тази на средния човек. Ето защо, при тези обстоятелства, защитата има право да провери изявлението му. Свидетелят трябва да отговори на въпроса.

— Не мога...

— Внимавайте — строго го предупреди Мейсън. — Помнете, че сте под клетва.

Свидетелят отново взе снимката. Този път ръката му така явно трепереше, че той побърза да я опरे на коляното си.

— Е? — подкани го Мейсън. — Какъв е отговорът ви? Да или не?

— Да — промълви Хокси едва доловимо.

— Кога сте го виждали?

— О, господин съдия — обади се Хамилтън Бъргър, — това е прекалено...

Лейтенант Траг се извъртя и гневно стрелна с поглед областния прокурор.

— Оттеглям възражението си — каза Хамилтън Бъргър.

— Кога? — попита Мейсън.

— Ако това наистина е снимката на Клеърмонт, май че беше вечерта, преди да замина за Мексико.

— Точно по кое време?

— Рано вечерта. Имахме малко неприятности.

— Какви неприятности?

— Той се качи при един от посетителите на хотела. Имаше оплакване във връзка с някаква кавга. Позвъних на човека от въпросната стая. Шумът утихна.

— Какво се случи след това?

— Нищо.

— Имаше ли телефонни обаждания от онази стая?

— Не мога да си спомня.

— Казахте, че никога не забравяте лица. Кой заемаше тази стая?

— Един постоянен клиент.

— Кой?

— Джордж Файет, човекът, който беше убит на трети този месец. Пери Мейсън стана и бутна стола си назад.

— Благодаря ви, мистър Хокси. — После се обърна към озадачения съд: — Това бяха въпросите ми.

— Искате да кажете, че приключвате в този момент? — не можа да повярва съдията Ленъкс.

— Да, в този момент — рече Мейсън и добави с усмивка: — И мисля, че ако съдът се оттегли за трийсет минути, ще е най-добре разпитът да бъде завършен от лейтенант Траг, и то при закрити врати.

— Съдията Ленъкс се поколеба, намръщи се и после протегна ръка към чукчето си.

— Мисля, че ви разбирам, мистър Мейсън. Съдът ще се оттегли за трийсет минути. Обвиняемите ще останат под арест.

Съдията Ленъкс хвърли многозначителен поглед към лейтенант Траг, бързо излезе от съдебната зала и се отправи към кабинета си.

Мейсън се срещна с Дикси Дейтън и Морис Албърт в една определена за свидетелите стая, в съседство със съдебната зала.

— Дотук добре — заяви той, — а сега ми трябва някои факти. Къде мога да намеря Томас Е. Седжуик?

Албърт хвърли поглед към Дикси Дейтън. Тя поклати глава.

— Няма да кажа на никого...

— На мен ще кажеш — прекъсна я рязко Мейсън. — Трябва да го докараме тук веднага щом лейтенант Траг привърши с Франк Хокси.

— Мистър Мейсън, чувате ли се какво говорите? — ядоса се Дикси Дейтън. — Става въпрос за убийство на полицаи. Полицията няма да му даде да гъкне. Том няма да има никакъв шанс. Преди да разбере какво става, ще го тикнат в затвора при осъдените на смърт, без всякакво основание.

— Защо? — попита Мейсън.

— Как защо? — изуми се Морис Албърт. — Какви ги приказвате? Толкова ли не разбирате?

— Много добре разбирам — отвърна Мейсън. — Защо ще го тикнат в затвора при осъдените на смърт?

— Защото си е така. Ако убиеш полицаи, няма да те оставят на мира.

— Защо?

— Защото, естествено, искат да си отмъстят и да дадат на всички да разберат, че не може да убиеш полицаи и да ти се размине. Правят го заради собствената си сигурност.

— На кого искат да си отмъстят?

— На всеки, когото сметнат за виновен.

— Съвсем правилно — съгласи се Мейсън. — Преди мислех, че Том Седжуик е виновен. Смятам, че вече не мислят така.

— Той е болен от туберкулоза — намеси се Дикси Дейтън. — Не може да работи каквото и да е. Има нужда от почивка. Бавно и дълго се бори с болестта, мъчи се да се съвземе. Ето защо направи всичко това.

Ето защо се забърка в незаконните залагания. Смяташе, че ако събере достатъчно пари, ще може да си откъхне малко. Той не е лош, мистър Мейсън, той... греши като всеки човек. Правеше същото, което правеха и много други, а после... после скроиха това обвинение, че е убил полицаия само защото онзи новак се беше заел с него и го тормозеше.

— А ти го беше взела под крилото си?

Дикси кимна.

— Живееше с него, переше го, готвеше му, къмпеше го и се опитваше да му дадеш възможност да се справи с трудностите?

Тя кимна отново и после каза:

— Бих му дала и живота си.

— Чудесно — отвърна ѝ Мейсън. — Дай ми адреса му, мястото, където можем да го намерим в момента, и ще спасиш не само неговия живот, а и своя.

Изведнъж Морис Албърт се обърна към нея:

— Дай му го, Дикси.

Мейсън, Дела Стрийт и Пол Дрейк седяха в кантората на адвоката, когато Гърти, момичето на телефонното табло, тревожно звънна три пъти по телефона.

— Това сигурно е лейтенант Траг — предположи Мейсън.

В същия миг Траг безцеремонно отвори вратата на кантората, поздрави ги със „Здравей, народе“ и се настани пред бюрото на Мейсън.

— Е, как е? — попита адвокатът.

— Всичко е наред — отвърна лейтенантът.

— Ще ни разкажеш ли какво стана?

— Предпочитам да си мълча.

— Имаме право да чуем.

— Знам. Затова съм тук. Дайте ми малко време.

Траг измъкна от джоба си една пура, подряза края ѝ, запали я, погледна изпитателно Мейсън през първите сини облачета дим и го попита: — Как се досети за всичко това?

— Попаднах на клиенти, чийто разказ беше невероятен — обясни адвокатът. — Нито един съдебен заседател не би повярвал на тази история. Въпреки всичко за почнах да мисля, че е вярна.

— Не виждам каква е ползата.

— Щом някой може да принуди един адвокат да изложи доказателства, които ще спомогнат клиентът му да бъде осъден, и въпреки всичко защитникът да чувства, че доказателствата отговарят на истината, той трябва да е човек, който разбира от тези работи. Историята на всеки един от обвиняемите щеше да прозвучи така фалшиво, ако я разкажеха пред съда, че и двамата щяха да бъдат осъдени. При един човек това би могло да бъде случайност. При двама вече показва предварителен план. Изведнъж разбрах, че се сблъсквам с една и съща схема. По-рано Томас Е. Седжуик е бил поставен в същата ситуация. Каквато и история да е разкажел пред съдебните заседатели, той е бил обречен. Ето защо единственото, което е можел да направи,

за да се спаси, е било да избяга. Е, лейтенанте, аз просто използвах един обикновен полицейски метод. Вие залавяте много от престъпниците благодарение на вашия архив „Начини на действие“. Той се основава на предположението, че всеки престъпник, извършил веднъж успешно престъпление, ще следва същата схема и по-нататък. В случая със Седжуик историята му е щяла да прозвучи абсолютно неправдоподобно. — и в него е било оръжието, с което е извършено убийството. Историята на Морис Албърт беше абсолютно невероятна — и отново оръжието, с което е било извършено убийството, се намери у него. Хрумна ми, че щом като Клеърмонт очевидно е имал на прицел хора много по-нависоко, той се е опитал да установи контакт с тях. В това дело имаше едно обстоятелство в моя полза — че нощният администратор никога не забравя лица. Реших да водя делото, като проведе много заплетен разпит, а после съвсем небрежно да вмъкна някой въпрос, с който да разбера дали Хокси е виждал Клеърмонт в хотела през нощта, когато е бил убит. Щом Хокси спомена неочакваното си пътешествие до Мексико Сити, разбрах точно какво се е случило. Оставаше още един въпрос, който да разясни случая. Сметнах, че ще е по-добре ти да го зададеш насаме, отколкото аз пред съда. Като видях, че ръката на Хокси се разтрепера, си помислих, че знам отговора... Въпросът всъщност беше дали в стаята на Файет е имало и друг посетител, когато Клеърмонт се е качил там. Кажи ми, какво пропуснах?

— Нищо отвърна Траг. — Де да беше пропуснал. Най-мръсното е, че хората остават с впечатление, че всички полицаи са мошеници само защото от време на време някоя голяма клечка започва да изнудва някого и да натрупва състояние. Така беше в случая. По дяволите, този човек притежаваше хотел „Киймънт“.

— Бях сигурен, че е така — рече Мейсън. — Също и „Бонсал“. А вероятно и някой друг хотел, където двамата отвлечени са били заведени и са видели хавлиите.

За момент настъпи тишина. Траг дръпна от пурата си и заговори:

— Боб Клеърмонт не беше толкова глупав и наивен, колкото много хора си мислеха. Той знаеше, че Том Седжуик организира залагания, но знаеше и че плаща подкуп. Ясно му беше, че посредникът е Файет. Клеърмонт търсеше онези, които получаваха подкупа. И ги е открил. Следата е водела към хотел „Киймънт“. И

предполагам, че тогава Боб Клеърмонт е изживял истински шок. Открил е действителната самоличност на човека, когото търсеше. И не е излязъл жив от хотела. Свалили са го с товарния асансьор и са го натикали в колата. След това са изпратили да извикат Седжуик.

— Кой го е извикал?

— Кой мислиш? Човекът, който е прибрал подкупа. Казал е на Седжуик, че работата му е спукана, защото са го хванали в даване на подкуп. Обяснил му е че има дванайсет часа, за да се измъкне от града, посъветвал го е да продаде всичко, да вземе колкото му дадат и да изчезва.

— И аз така предполагах — обади се Мейсън.

— Знаеш какво е станало после. Седжуик е изпълнил всичко, което са искали от него, и по този начин безвъзвратно си е надянал примката на шията.

— А пистолетът? — попита Мейсън.

— Това беше номерът — обясни Траг. — На Седжуик са му дали да разбере, че единственият му шанс е да остане извън щата, докато нещата се поуспокоят, но през цялото време да има един човек, който да знае къде се намира. Седжуик е притежавал пистолет. Бил е „Смит и Уесън“, но не е бил същият, който Дикси е оставила в заложената къща. Тя е заложила пистолета на Клеърмонт. Някак си са успели да подменят пистолета на Седжуик след убийството. Сигурно двамата с Дикси са били посетени от някого, когото са смятали за доверен приятел, и той е разменил пистолетите.

— Защо? — попита Мейсън.

— Защото така бандата се е чувствала застрахована. Не са знаели дали Дикси Дейтън ще се върне, но са допускали, че може да го направи. Бих предпочел да не говоря за това.

— Знам, Траг — рече Мейсън, — но трябва. Дължиш ни го.

— Така е — отвърна Траг мрачно. — За какво, по дяволите, мислите, че съм дошъл?

— Взе ли показания от Хокси?

— Разбира се. Ти свърши всичко, само дето не опакова този проклет случай в целофан и не ми го поднесе на тепсия. От самото начало знаех, че има нещо подозрително в убийството на Боб Клеърмонт. Знаех, че той не би се качил в онази кола. Знаех, че не би се оставил да му измъкнат пистолета. Цялата работа беше съмнителна.

Не можеше да не бъде. Но не ми беше ясно какво точно е станало. И, разбира се, при разпита на Хокси изведнъж ми просветна. В хотел „Киймънт“ се играеше комар. Областният прокурор щеше да прави разследване. Назначен бе нов управител и един момък с престъпно минало за нощен администратор, който помни лица. Ако администраторът беше останал в града, на следващата сутрин щеше да види снимката на Боб Клеърмонт във вестниците и да разпознае в него полицаия, дошъл в хотела цивилен, за да разследва нещо. Тогава всичко щеше да се обърне наопаки. Хокси щеше да държи притежателите на хотела в ръцете си... И те набързо са се споразумели с шефа на търговията с наркотици в Мексико. Спешно са изпратили администратора със самолет, а мексиканецът го е размотавал насам-натам, докато историята с Клеърмонт и снимката му изчезнали от вестниците, и чак тогава са пуснали Хокси да се прибере. Нещата са щели да спрат дотук, ако Дикси не беше довела Том Седжуик обратно. Файет се опитал да я накара да побегне в уличката, откъдето да и отвлечат с кола. Тя не реагирала, както се очаквало. Файет е бил толкова уверен в успеха си, че е позволил наемният убиец да използва неговата кола. Предполагал е, че той самият може да бъде забелязан, затова е наел кола за онази вечер. След това Дикси избягала, в колата на Файет се появила дупка от куршум, а полицията в Сиатъл открила, че Дикси е заложила пистолета на Клеърмонт. Това решило нещата. Файет станал опасен. Щял е да издаде всички, за да спаси кожата си, и те решили да го убият и така да скроят работата, че Албърг и Дикси да бъдат заподозрени, а алибитата им да звучат невероятно. Ти развали цялата работа, като изрови единственото слабо място в плана — нещо, за което и те самите бяха забравили; че набързо са изпратили Хокси в Мексико Сити, за да не види снимката на Клеърмонт във вестниците. Разбира се, тъй като става въпрос за голяма игра и големи подкупи, шефът е имал много хора, на които е можел да се обади, хора, които да му помогнат, без да се познават един друг.

— Кой е истинският собственик на хотела? — попита Мейсън.
— Кой е истинският шеф, който е получавал подкупите?

— Защо ме караш да говоря за това? — отвърна Траг свирепо. — Искаш да ме измъчваш ли? Искаш да...

— Не искам нищо подобно — прекъсна го Мейсън. — Желая само случаят да се изясни.

— Случаят е ясен. Знаеш кой е бил. Сержант Джафри от „Нравствения отдел“. Притежавал е хотела и всичко в него. Притежавал е още пет-шест такива места й имал три или четири сейфа в банката. Остава да видим какво има в тях.

— Къде е той сега? — попита Мейсън.

— Мъртъв е.

Мейсън се надигна от стола си.

— Мъртъв!

— Точно така. Беше застрелян при оказване на съпротива при арест.

— Господи! — възкликна Мейсън. — Кой го уби?

Траг се надигна от стола си, за миг застана неподвижен, мускулите на дясната му ръка се изпънаха, когато смачка пурата си и от нея останаха само малки овъглени парченца тютюневи листа.

— Кой, по дяволите, мислиш? Аз — натърти той и излезе.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.